

**Estudi
d'espècies
invasores
a la ciutat de
Barcelona**
i proposta
d'espècies
alternatives

INTRODUCCIÓ: EL PROBLEMA DE LES ESPÈCIES INVASORES	2
• Factors que contribueixen al fet que una espècie sigui invasora	3
1. PLANTEJAMENT I OBJECTIUS DE L'ESTUDI	4
• Context de l'estudi	5
• Objectius amb continuïtat	6
2. INICI DE L'ESTUDI: COL·LABORACIÓ AMB EL CREAM	7
• Classificació de les espècies segons la forma de dispersió	8
• Anàlisi de riscos i zonificació proposada pel CREAM	10
3. CONTRASTACIÓ DE LES DADES DEL CREAM AMB ELS AGENTS IMPLICATS	12
• Canvis en la zonificació del CREAM	13
• Aportacions dels tècnics de Collserola	15
4. FITXES DE LES PLANTES POTENCIALMENT INVASORES I DE LES SEVES ALTERNATIVES	17
• Les fitxes com a base de la divulgació	20
5. CRITERIS DE SELECCIÓ DE LES ESPÈCIES ALTERNATIVES	21
• Bloc d'espècies invasores dins l'àmbit de Collserola incloses en el catàleg del RD 630/2013 o en la llista a l'annex I de l'EXOCAT 2012.	23
• Bloc d'espècies invasores dins l'àmbit de Collserola incloses al catàleg del RD 630/2013 o en l'annex I de l'EXOCAT 2012 no utilitzades actualment en jardineria	24
6. UNA TASCA DE PRESENT I DE FUTUR	25
7. BIBLIOGRAFIA	27
GLOSSARI	30
ANNEXOS	
• Annex 1. Fitxes d'espècies invasores i alternatives	
• Annex 2. Real decreto 630/2013, de 2 de agosto, por el que se regula el catálogo español de especies exóticas invasoras	

Vegeu també la publicació: *Resum del projecte EXOCAT 2012: Les espècies exòtiques de Catalunya*

INTRODUCCIÓ:
EL PROBLEMA DE LES
ESPÈCIES INVASORES

La jardineria és una de les **principals formes d'introducció de plantes invasores en el medi natural**. Això pot suposar un perill per a l'entorn, perill que no existeix en els parcs i jardins, perquè són espais artificials sotmesos a un manteniment constant que permet controlar o eliminar les plantes considerades invasores. Els tècnics i gestors de parcs i jardins, i el sector de la jardineria en general, **tenen la responsabilitat d'evitar la propagació en el medi natural d'aquestes espècies**.

Als espais verds de Barcelona hi ha plantades **espècies considerades potencialment invasores** per al medi natural proper, especialment al Parc Natural de la Serra de Collserola. Aquest parc és una illa verda de més de 8.000 ha delimitada pels rius Besòs i Llobregat, per la plana del Vallès i per la ciutat de Barcelona, de manera que està envoltat d'una àrea densament poblada. Això ha provocat que, històricament, s'hagin construït habitatges amb jardí i urbanitzacions als límits del parc i també al seu interior, sobretot des del 1960. Aquesta tendència encara perdura i es relaciona directament amb la introducció de grups d'espècies vegetals al·lòctones i amb un augment exponencial i descontrolat del nombre d'aquestes espècies.

De cara al futur, el **canvi climàtic** implicarà inevitablement la plantació als espais públics d'espècies que s'adaptin a les noves condicions, especialment a l'augment de la temperatura. L'adaptabilitat al nou medi és, precisament, un dels factors que defineixen les plantes invasores. Per aquesta raó, convé avaluar prèviament el risc d'invasió d'aquestes noves espècies, el comportament de les quals encara es desconeix.

FACTORS QUE CONTRIBUEIXEN AL FET QUE UNA ESPÈCIE SIGUI INVASORA

L'èxit d'invasió de les espècies exòtiques depèn tant de les **característiques de l'espècie com de les característiques del territori** on s'introdueix. El fet que unes determinades espècies siguin invasores i altres no depèn principalment de la biologia i l'ecologia de cada espècie, i de les característiques de l'ambient receptor.

Dit això, diversos factors antròpics, com per exemple, l'**esforç d'introducció**, també influeixen d'una manera important en la probabilitat que una espècie esdevingui invasora. L'esforç d'introducció és un valor que es calcula a partir del nombre d'individus d'una espècie alliberats en una regió i la freqüència amb què han tingut lloc les introduccions. Per tant, com més gran sigui l'esforç d'introducció, més probabilitats hi haurà que una espècie es converteixi en invasora. Això vol dir que algunes espècies exòtiques sense comportament invasor comprovat podrien esdevenir invasores si se n'afavorís la introducció. Per tant, cal fer un seguiment de les espècies exòtiques triades com a alternatives per evitar que també esdevinguin invasores en el futur.

Les espècies que no tenen un comportament invasor comprovat, o que tenen un baix comportament invasor comprovat, en principi no presenten cap problema... de moment. Cal tenir present, però, que en alguns casos aquestes espècies, **si les condicions canvien i les afavoreixen, poden arribar a convertir-se en invasores**.

**PLANTEJAMENT
I OBJECTIUS
DE L'ESTUDI**

La necessitat de portar a terme un estudi sobre espècies invasores a la ciutat de Barcelona i elaborar una proposta d'espècies alternatives neix de la **presa de consciència** de tota aquesta problemàtica per part de l'Ajuntament.

Des del consistori s'ha considerat que calia impulsar **una acció sostinguda en el temps que es desplegués en dues grans línies de treball** complementàries. La primera –a la qual s'ha donat prioritat– consisteix en la identificació de les espècies invasores i la proposta d'ús d'espècies alternatives amb finalitats preventives. La segona s'orientarà a la gestió i possible eradicació de les espècies invasores. En aquest document es presenta la tasca desenvolupada des del 2008 en la primera línia de treball, en la qual s'emmarca l'*Estudi d'espècies invasores a la ciutat de Barcelona i proposta d'espècies alternatives*.

1.1

Context de l'estudi

La tasca municipal en la gestió de les espècies invasores s'emmarca en els contextos local, català, estatal i europeu, on conviuen estratègies, normes i recomanacions. És un tema sobre el qual s'està manifestant una **consciència creixent**, que fins fa poc no existia.

- A **escala municipal**, el [Pla del Verd i de la Biodiversitat de Barcelona 2020](#), de l'Ajuntament de Barcelona, té com a primera línia estratègica conservar el patrimoni natural de la ciutat. Dintre d'aquesta línia, una de les accions que cal emprendre (punt 1.6) és «aplicar mesures de control de la flora exòtica invasora». Es vol evitar així que Barcelona sigui un focus de propagació de plantes invasores en el medi natural proper, especialment al parc de Collserola i als cursos fluvials (Besòs i Llobregat). L'acció municipal haurà de culminar en un **pla de gestió de les plantes invasores a Barcelona**, que al seu moment definirà les estratègies per a la gestió de les zones verdes públiques.
- A **escala catalana**, el [projecte EXOCAT 2012](#) inclou dos annexos amb llistes d'espècies invasores (annex I) i d'espècies exòtiques no invasores (annex II).
- A **escala estatal**, el [Reial Decret 630/2013, de 2 d'agost](#), pel qual es regula el catàleg espanyol d'espècies exòtiques invasores, assenjala en el primer paràgraf que: «Les espècies exòtiques invasores constitueixen una de les causes principals de pèrdua de biodiversitat al món, circumstància que s'agreuja en hàbitats i ecosistemes especialment vulnerables, com són les illes i les aigües continentals. La introducció d'aquestes espècies invasores pot ocasionar perjudicis greus a l'economia, especialment a la producció agrícola, ramadera i forestal, i fins i tot a la salut pública». Aquesta norma jurídica estableix mesures de prevenció i de lluita contra les espècies invasores, i també un règim de prohibicions i sancions.
- A **escala continental**, el Consell d'Europa ha promogut un [codi de conducta](#) sobre horticultura i plantes exòtiques invasores, de caràcter no legal, que està adreçat a responsables de l'administració i a actors comercials i industrials del món de l'horticultura: planteristes, centres de jardineria, paisatgistes, tècnics municipals de parcs i jardins, etc.

1.2

Objectius amb continuïtat

La feina portada a terme fins ara presenta un enfocament basat en una **idea de continuïtat**, que inclou una clara **visió de futur**. La qüestió de les espècies invasores, per la seva pròpia dinàmica, no se circumscriu a un moment concret, sinó que evoluciona contínuament, i per això caldrà donar la resposta adequada a cada nova eventualitat.

Els **objectius principals** que es persegueixen amb aquest estudi són dos: *a)* identificar espècies invasores i espècies alternatives (tenint en compte especialment aquelles que suposen un perill per al parc de Collserola, les recollides en el reial decret, i les o de la llista d'EXOCAT) i *b)* desenvolupar accions de divulgació i comunicació de manera que la informació arribi en primer lloc als tècnics i a la ciutadania.

El procés s'està duent a terme amb la col·laboració de tots els agents implicats **sota un criteri de treball en equip**. L'estudi ha estat promogut per la Direcció d'Espais Verds i Biodiversitat de l'Ajuntament de Barcelona, juntament amb el Consorci del Parc Natural de la Serra de Collserola, i amb la col·laboració de la Gerència d'Espais Naturals de la Diputació de Barcelona, la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, el Gremi de Jardiniers, el Gremi de Planteristes, el CREA (Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals), l'APEVC (Associació de Professionals dels Espais Verds de Catalunya) i la Fundació de la Jardineria i el Paisatge.

**INICI DE L'ESTUDI:
COL·LABORACIÓ
AMB EL CREAM**

Inicialment, Parcs i Jardins va dur a terme una **recollida interna de dades** a fi de conèixer el potencial d'invasió de les plantes ornamentals cultivades als parcs i jardins de Barcelona, i la repercussió d'aquesta invasió als espais naturals més immediats. Aquesta experiència va posar de manifest la dificultat de determinar amb precisió quines espècies eren especialment problemàtiques i afectaven l'entorn més proper.

Per aquest motiu, a mitjan 2009 es va demanar la **col·laboració del CREAF**, com a centre expert en dinàmica de les invasions, per a l'elaboració de l'informe *Anàlisi del risc d'expansió al medi natural de les plantes exòtiques ornamentals més plantades als jardins de Barcelona*. El treball del CREAF avaluava les primeres vint-i-cinc espècies més plantades als parcs i jardins urbans considerades plantes potencialment invasores a Catalunya.

2.1

Classificació de les espècies segons la forma de dispersió

Per a cada una de les **vint-i-cinc espècies seleccionades es va calcular l'índex WRA** (vegeu glossari). Una vegada classificades les espècies segons el seu potencial invasor, es va dur a terme una recerca bibliogràfica per determinar totes les possibles formes de dispersió de cadascuna i els intervals de distàncies a les quals poden dispersar les seves llavors. Posteriorment, les plantes van ser classificades en tres categories segons la forma de dispersió de les llavors, que determina la distància a la qual poden arribar des de la planta mare:

- Plantes de dispersió **inespecífica**:
 - Agent dispersador: gravetat, residus de jardí, etc.
 - Distància de dispersió: menor de 100 m.
- Plantes de dispersió **anemocora**:
 - Agent dispersador: vent.
 - Distància de dispersió: distàncies mitjanes, al voltant de 100 m, però poden superar el quilòmetre.
- Plantes de dispersió **endozoocora**:
 - Agent dispersador: ocells i petits mamífers.
 - Distància de dispersió: fins a uns quants quilòmetres.

En la taula següent es recullen **les vint-i-cinc espècies, ordenades segons l'índex WRA**, i se n'indica la forma principal de dispersió.

Espècie	Freqüència en parcs i jardins (%)	Invasora a Espanya	Invasora a Catalunya	Forma principal de dispersió	Índex WRA
<i>Acacia dealbata</i>	8,1	Sí	Sí	Endozoocora	29
<i>Lantana camara</i>	---	Sí	Sí	Endozoocora	26
<i>Eucalyptus</i> spp.	15,2	Sí	Sí	Inespecífica	24
<i>Arundo donax</i>	10,2	Sí	Sí	Inespecífica	24
<i>Buddleja davidii</i>	10,2	Sí	Sí	Anemocora	24
<i>Araujia sericifera</i>	28,9	Sí	Sí	Anemocora	22
<i>Ligustrum lucidum</i>	52,3	No	Sí	Endozoocora	22
<i>Cyperus alternifolius</i> subsp. <i>flabelliformis</i>	10,7	Sí	Sí	Inespecífica	22
<i>Robinia pseudoacacia</i>	34,5	Sí	Sí	Inespecífica	21
<i>Acacia saligna</i>	14,2	Sí	Sí	Endozoocora	21
<i>Acer negundo</i>	11,7	Sí	Sí	Anemocora	21
<i>Opuntia ficus-indica</i>	6,6	Sí	Sí	Endozoocora	21
<i>Cortaderia selloana</i>	19,3	Sí	Sí	Anemocora	20
<i>Carpobrotus</i> spp.	4,6	Sí	Sí	Endozoocora	20
<i>Senecio angulatus</i>	16,2	No	Sí	Anemocora	19
<i>Agave americana</i>	12,2	Sí	Sí	Inespecífica	19
<i>Pyracantha angustifolia</i>	18,8	No	Sí	Endozoocora	17
<i>StyphNolobium japonicum</i>	35	Sí	Sí	Endozoocora	16
<i>Cotoneaster pannosus</i>	32	No	Sí	Endozoocora	15
<i>Ailanthus altissima</i>	30,5	Sí	Sí	Anemocora	14
<i>Lonicera japonica</i>	20,8	Sí	Sí	Endozoocora	14
<i>Pittosporum tobira</i>	68,5	No	Sí	Endozoocora	8
<i>Mirabilis jalapa</i>	9,1	Sí	Sí	Inespecífica	8
<i>Schinus molle</i>	29,9	Sí	Sí	Endozoocora	7
<i>Eriobotrya japonica</i>	21,3	Sí	Sí	Endozoocora	7

2.2

Anàlisi de riscos i zonificació proposada pel CREAMF

El risc que les llavors d'una planta invasora puguin arribar de qualsevol punt de Barcelona a les zones periurbanes i s'estableixin al medi natural depèn, principalment, de **dos factors**: la distància de les fonts donadores de llavors (parcs i jardins) fins a aquestes zones i la capacitat de les llavors per dispersar-se.

Aquests dos factors van servir de base per a **una primera anàlisi de les àrees on es poden plantar espècies ornamentals sense posar en risc els hàbitats naturals i seminaturals** veïns. Aquesta anàlisi també incorporava altres elements: una selecció dels hàbitats potencialment receptors de

les espècies invasores, a la perifèria de la ciutat; la posada a punt d'uns models de dispersió en l'espai basats en les característiques dispersives de les espècies i en algorismes de distàncies i distàncies de cost, i una zonificació de les àrees urbanes, segons la distància de dispersió fins als hàbitats receptors.

Els **resultats es poden veure en el mapa i la taula següents**. En el mapa es mostren la zonificació urbana de Barcelona i les tres zones on es recomana evitar plantar les espècies de dispersió endozoocora (1,2 i 3), les espècies de dispersió anemocora (1 i 2) i les de dispersió inespecífica (1).

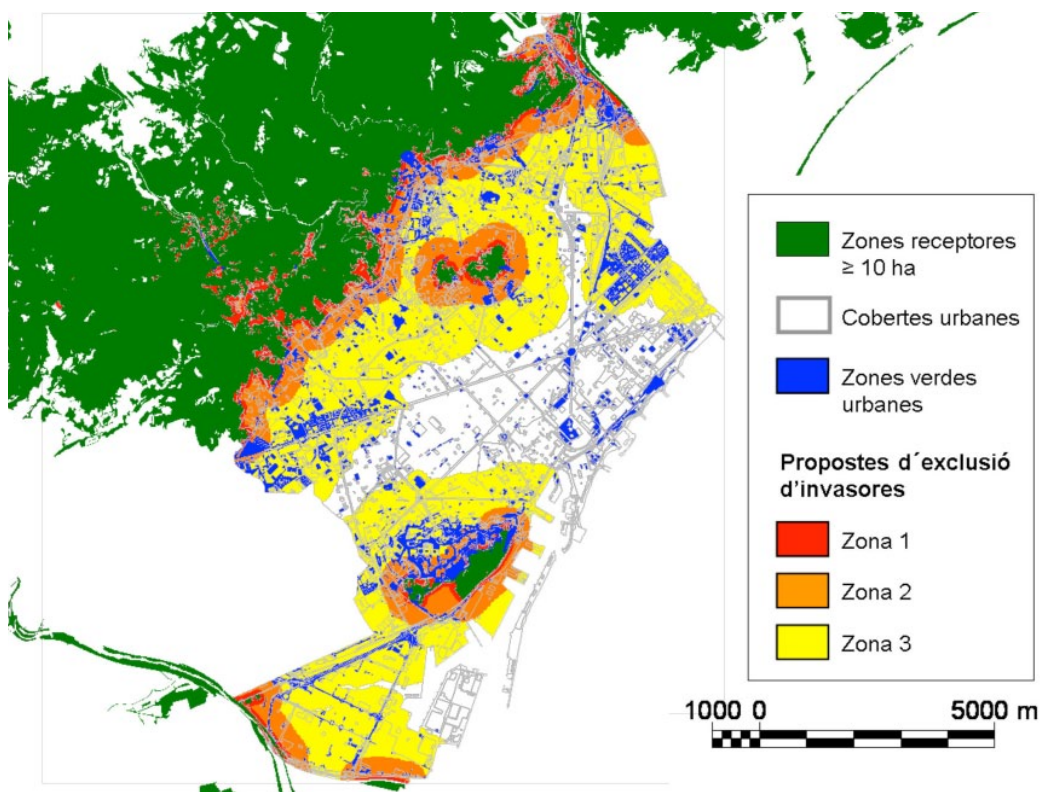

Figura 1: Zonificació de l'àrea urbana de Barcelona, amb les tres zones on es recomana que s'eviti plantar les espècies de dispersió endozoocora (zona 1, 2 i 3), anemocora (zona 1 i 2) i inespecífica (zona 1).

A la zona 1 (100 metres lineals de les zones receptores), el treball recomana evitar la plantació de totes les espècies indicades en les zones 2 i 3, i també les de dispersió inespecífica. A la zona 2 (a 500 metres lineals de les zones receptores), es recomana no plantar determinades espècies de dispersió anemocora i endozoocora. Finalment, a la zona 3 (a 1.000 metres de distància de cost), es recomana no plantar cap espècie de dispersió endozoocora.

Espècies que es recomana no plantar a la zona 1	Espècies que es recomana no plantar a la zona 2	Espècies que es recomana no plantar a la zona 3
Dispersió inespecífica, anemocora i endozoocora	Dispersió anemocora i endozoocora	Dispersió endozoocora
<i>Acacia dealbata</i>	<i>Buddleja davidii</i>	<i>Acacia saligna</i>
<i>Lantana camara</i>	<i>Araujia sericifera</i>	<i>Opuntia ficus-indica</i>
<i>Eucalyptus</i> spp.	<i>Acer negundo</i>	<i>Carpobrotus</i> spp.
<i>Arundo donax</i>	<i>Cortaderia selloana</i>	<i>Pyracantha angustifolia</i>
<i>Buddleja davidii</i>	<i>Senecio angulatus</i>	<i>Styphnolobium japonicum</i>
<i>Araujia sericifera</i>	<i>Ailanthus altissima</i>	<i>Cotoneaster pannosus</i>
<i>Ligustrum lucidum</i>	<i>Acacia dealbata</i>	<i>Lonicera japonica</i>
<i>Cyperus involucratus</i>	<i>Lantana camara</i>	<i>Pittosporum tobira</i>
(<i>C. alternifolius</i> subsp. <i>flabelliformis</i>)	<i>Ligustrum lucidum</i>	<i>Schinus molle</i>
<i>Robinia pseudoacacia</i>	<i>Acacia saligna</i>	<i>Eriobotrya japonica</i>
<i>Acacia saligna</i>	<i>Opuntia ficus-indica</i>	
<i>Acer negundo</i>	<i>Carpobrotus</i> spp.	
<i>Opuntia ficus-indica</i>	<i>Pyracantha angustifolia</i>	
<i>Cortaderia selloana</i>	<i>Styphnolobium japonicum</i>	
<i>Carpobrotus</i> spp.	<i>Cotoneaster pannosus</i>	
<i>Senecio angulatus</i>	<i>Lonicera japonica</i>	
<i>Agave americana</i>	<i>Pittosporum tobira</i>	
<i>Pyracantha angustifolia</i>	<i>Schinus molle</i>	
<i>Styphnolobium japonicum</i>	<i>Eriobotrya japonica</i>	
<i>Cotoneaster pannosus</i>		
<i>Ailanthus altissima</i>		
<i>Lonicera japonica</i>		
<i>Pittosporum tobira</i>		
<i>Mirabilis jalapa</i>		
<i>Schinus molle</i>		
<i>Eriobotrya japonica</i>		

Com a **conclusió**, l'informe *Anàlisi del risc d'expansió al medi natural de les plantes exòtiques ornamentals més plantades als jardins de Barcelona* recomanava fer una anàlisi exhaustiva de la capacitat invasora de cadascuna de les espècies exòtiques ornamentals plantades a Barcelona. També aconsellava determinar la incidència real de les plantes exòtiques cultivades als parcs i jardins de Barcelona.

**CONTRASTACIÓ
DE LES DADES DEL
CREAF AMB ELS
AGENTS IMPLICATS**

Un cop es va disposar de les dades del CREAF, es van **contrastar amb els diferents agents implicats** –jardiners, productors i gestors dels espais naturals, i diferents administracions públiques– per tal d’anar perfilant l’impacte invasor real sobre la perifèria urbana. Entre aquests agents destacava de manera especial el **Consorci del Parc Natural de la Serra de Collserola**, per la rellevància que l’acció de les espècies invasores pot tenir en aquesta àrea.

A partir d’aquí, es van valorar diferents aspectes de cada espècie estudiada, així com els serveis que donava (ornamentals, ambientals i de biodiversitat), amb la finalitat de determinar si se’n restringia la plantació als jardins de la ciutat.

3.1

Canvis en la zonificació del CREAF

Després d’analitzar la proposta de zonificació elaborada pel CREAF, la Direcció d’Espais Verds i Biodiversitat de l’Ajuntament de Barcelona va estudiar la viabilitat de reduir la zonificació 1 + 2 proposada (franja vermella) a exclusivament la zona propera a Collserola (franja blava).

Montjuïc en quedava exclòs per la seva alta antropització i la presència de nombrosos possibles focus d’expansió d’espècies considerades invasores (Nou Jardí Botànic, Antic Jardí Botànic, Viver Tres Pins, jardins de Mossèn Costa i Llobera, jardí d’Aclimatació, etc.). Tampoc es van incloure en la zonificació els deltes del Llobregat i del Besòs, perquè les precaucions que es prenen a la ciutat ja consideren les espècies invasores en els àmbits riberencs (*Arundo donax* i *Cortaderia selloana*).

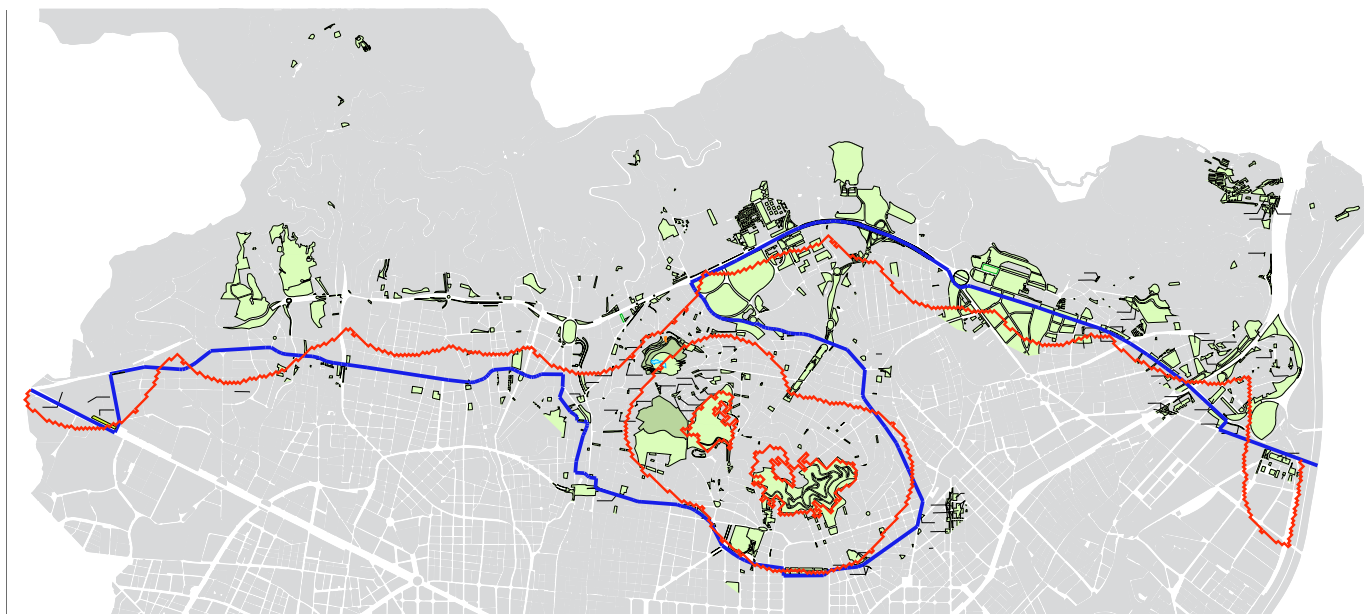

Figura 2: Nova zonificació

Així, a la línia de 1.000 metres de l'estudi del CREAF, s'hi va incloure els Tres Turons, una àrea molt propera a Collserola però inicialment separada. Per facilitar la feina als gestors de les àrees verdes urbanes, també es van fer alguns reajustaments a la franja limítrof amb Collserola, seguint límits clars de la trama urbana (carrers i avingudes).

La nova zonificació (franja blava) inclou dues zones: l'àrea de Collserola (a una distància aproximada de 1.000 metres del límit del parc, resseguint carrers) i la resta de la ciutat, tal com mostra la figura.

3.2

Aportacions dels tècnics de Collserola

Per la seva part, els tècnics de Collserola van aportar les seves consideracions a partir del coneixement de les espècies que causen més problemes d'invasió al seu territori. La llista d'espècies al·lòctones invasores al Parc Natural de la Serra de Collserola és encara provisional, i és molt probable que s'hagi d'ampliar el nombre d'espècies.

Aquesta llista d'espècies és el resultat del **seguiment de les espècies al·lòctones que s'ha dut a terme al parc de Collserola** en els darrers anys, i s'ha complementat amb estudis del CREA i de l'Ajuntament de Barcelona. Tot i que la llista és relativament llarga, moltes d'aquestes espècies no són freqüents a les noves plantacions ni a les zones enjardinades actuals.

Igualment, es va acordar que en espais catalogats com a històrics i/o artístics i, en especial, en aquells on la jardineria fos un factor determinant de la catalogació, la substitució de les espècies plantades hauria de ser avaluada. Si en el moment de prendre aquesta decisió no es disposa del pla de gestió de l'espai en concret, caldrà consultar la substitució a la persona o comissió responsable.

El quadre següent mostra les **restriccions de plantació de les espècies invasores a Collserola i el seu entorn més immediat** (1.000 metres) i inclou dues columnes més: una correspon a la catalogació d'espècies exòtiques invasores segons el Reial decret 630/2013; l'altra correspon a la catalogació de l'EXOCAT 2012 i especifica quines espècies estan incloses en l'annex I d'aquest document («Llista d'espècies invasores de Catalunya»).

Espècie	Prohibició de plantar l'espècie a la franja de Collserola (límit del parc natural més un radi de 1.000 metres a l'entorn)	Catalogació segons el Reial decret 630/2013 d'espècies exòtiques invasores	Catalogació segons EXOCAT 2012, annex I (Les espècies exòtiques de Catalunya)
<i>Acacia dealbata</i>	X	X	
<i>Acer negundo</i>	X		X
<i>Agave americana</i>	X	X	X
<i>Ailanthus altissima</i>	X	X	X
<i>Aloe maculata</i>	X		
<i>Araujia sericifera</i>	X	X	X
<i>Arundo donax</i>	X		X
<i>Azolla</i> spp.	X	X	X
<i>Buddleja davidii</i>	X	X	X
<i>Carpobrotus</i> sp.	X	X	X
<i>Cortaderia selloana</i>	X	X	X
<i>Cotoneaster lacteus</i>	X		
<i>Cotoneaster pannosus</i>	X		
<i>Cylindropuntia</i> spp.	X	X	
<i>Eschscholzia californica</i>	X		
<i>Fallopia baldschuanica</i>	X	X	
<i>Gomphocarpus fruticosus</i>	X		
<i>Helianthus tuberosus</i>	X		X
<i>Ipomoea indica</i>	X		
<i>Ligustrum lucidum</i>	X		X
<i>Lonicera japonica</i>	X		X
<i>Nicotiana glauca</i>	X	X	X
<i>Opuntia aurantiaca</i>	X		
<i>Opuntia ficus-indica</i>	X		X
<i>O. dilenii</i> , <i>O. maxima</i> , <i>O. stricta</i>	X	X	
<i>Parthenocissus quinquefolia</i>	X		X
<i>Parthenocissus tricuspidata</i>	X		
<i>Pennisetum setaceum</i>	X	X	
<i>Pennisetum villosum</i>	X	X	X
<i>Phytolacca americana</i>	X		X
<i>Pittosporum tobira</i>	X		
<i>Prunus laurocerasus</i>	X		
<i>Pyracantha angustifolia</i>	X		
<i>Robinia pseudoacacia</i>	X		X
<i>Senecio angulatus</i>	X		X
<i>Senecio inaequidens</i>	X	X	X
<i>Senecio pterophorus</i>	X		X

**FITXES DE LES PLANTES
POTENCIALMENT
INVASORES I DE LES
SEVES ALTERNATIVES**

Per a cada planta invasora, es va elaborar **un tipus de fitxa descriptiva** en què s'analitzava el comportament de la planta i el control efectuat, i s'indicaven les espècies alternatives no invasores. També es va fer un segon model de fitxa, més detallada que la primera, amb la descripció botànica, ecofisiològica i paisatgística de les espècies alternatives, que recollia raons estètiques que justificaven l'aplicació de cada proposta.

La selecció d'aquestes espècies és **fruit del treball en equip** realitzat durant el segon i el tercer trimestres del 2012. Hi van participar tècnics del Consorci del Parc Natural de la Serra de Collserola, de la Direcció d'Espais Verds i Biodiversitat de l'Ajuntament de Barcelona, de la Gerència d'Espais Naturals de la Diputació de Barcelona, de la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, del CREA, de l'APEVC, de la Fundació de la Jardineria i el Paisatge i del Gremi de Planteristes i Jardiners.

Les fitxes descriptives de les ESPÈCIES INVASORES contenen els camps següents:

- Gènere
- Espècie (i varietat)
- Nom comú
- Família
- Origen geogràfic
- Forma de propagació
- Forma principal de dispersió
- Descripció
- Tipus de reproducció i comportament invasor
- Mètodes de control
- Plantes alternatives
- Motius de la selecció i aplicació per a cada alternativa

Les fitxes descriptives de les ESPÈCIES ALTERNATIVES contenen els camps següents:

- Gènere
- Espècie (i varietat)
- Nom comú
- Família
- Origen geogràfic (si és el cas, s'indica que l'espècie és autòctona dels Països Catalans)
- Nom castellà
- Nom anglès
- Tipus
- Fullatge
- Forma
- Alçària (en m)
- Amplada (en m)
- Vida útil
- Tolerància a la sequera
- Necessitats hídriques
- Resistència a les glaçades
- Resistència a la contaminació
- Tipus de sòl:
 - textura ideal
 - tolerància a la calç
 - tolerància a la sal
 - riquesa
- Resistència al vent
- Insolació
- Necessitats de poda
- Tolerància a la poda
- Època de poda
- Tipus de fulla
- Mida de la fulla
- Forma de la fulla
- Color de fulla
- Interès del fullatge
- Variació estacional
- Color de la flor
- Època de floració
- Interès de la floració
- Color del fruit
- Època de fructificació
- Interès de la fructificació

Totes les dades es van obtenir de la documentació disponible i contrastada.

Finalment, es va dur a terme una prospecció del mercat de les plantes proposades com a alternatives, per saber si eren presents o no en els mercats català, estatal i europeu, si eren rares als vivers i si n'hi havia algun exemplar als parcs de Barcelona.

4.1

Les fitxes com a base de la divulgació

Les fitxes són la base de la informació que cal difondre i **formaran part del material de divulgació** que està previst elaborar –un cercador en línia, fullets, tríptics i cartells als punts d'interès– per tal de donar a conèixer als jardineros i a la ciutadania en general la problemàtica que ocasionen les plantes invasores en el medi natural.

L'**objectiu del cercador** serà informar sobre les espècies invasores, identificar-les i proposar-hi alternatives.

CRITERIS DE SELECCIÓ DE LES ESPÈCIES ALTERNATIVES

Els **critèris** que s'han tingut en compte a l'hora de **valorar una espècie com a possible alternativa** són els següents:

- Fer prevaldre, a l'hora de cercar una planta alternativa per a les zones enjardinades properes al Parc Natural de la Serra de Collserola o amb continuïtat al parc, aquelles que siguin espècies autòctones, seleccionant les espècies i subespècies d'acord amb cada ambient (turons, torrents, arbredes, matollars, etc.).
- Assolir el predomini de les espècies dioiques.
- Utilitzar cultivars o híbrids sense capacitat de generar llavors fèrtils, ja que el principal problema d'invasió inicial de les espècies vegetals és la propagació per llavor.
- Prioritzar les espècies exòtiques (híbrides i cultivars) per damunt de les autòctones de medi natural no emprades en jardineria, sempre que no siguin invasores.
- Excloure les espècies amb comportament invasor comprovat en altres zones mediterrànies.
- Suggestir espècies amb comportament invasor comprovat en altres zones no mediterrànies però natives d'una regió mediterrània. S'ha de tenir en compte que és probable que acabin establint-se al nostre territori i, per tant, cal fer-ne un seguiment.
- Acceptar com a alternativa les espècies tropicals (o no mediterrànies) només invasores en zones tropicals (o no mediterrànies), ja que, en principi, els seus requeriments ambientals dificulten que s'estableixin al nostre territori.

Respecte a aquelles espècies que no s'empren actualment en jardineria, no es proposa cap alternativa.

5.1

Bloc d'espècies invasores dins l'àmbit de Collserola incloses en el catàleg del RD 630/2013 o en la llista de l'annex i de l'EXOCAT 2012

Espècie	Espècies alternatives
<i>Acacia dealbata</i>	<i>Acacia</i> 'Bon Accueil', <i>Acacia</i> 'Le Gaulois', <i>Acacia</i> 'Président Doumergue', <i>Acacia retinodes</i> 'Imperialis', <i>Acacia</i> 'Clair de Lune', <i>Acacia podalyriifolia</i> .
<i>Acer negundo</i>	<i>Acer buergerianum</i> , <i>Acer campestre</i> , <i>Acer monspessulanum</i> .
<i>Agave americana</i>	<i>Agave attenuata</i> , <i>Agave salmiana</i> var. <i>ferox</i> , <i>Beschorneria yuccoides</i> , <i>Furcraea selloa</i> 'Marginata'.
<i>Ailanthus altissima</i>	<i>Koelreuteria bipinnata</i> , <i>Carya illinoensis</i> , <i>Fraxinus angustifolia</i> 'Raywood'. Per contenir talussos: <i>Tamarix gallica</i> , <i>Punica granatum</i> , <i>Prunus spinosa</i> , <i>Crataegus monogyna</i> .
<i>Aloe maculata</i>	<i>Aloe</i> × <i>delatetii</i> , <i>Aloe vera</i> , <i>Kniphofia</i> 'Alcázar' (qualsevol híbrid).
<i>Buddleja davidii</i>	<i>Buddleja</i> × <i>pikei</i> 'Hever Castle', <i>Vitex agnus-castus</i> , <i>Ceanothus griseus</i> 'Yankee Point'.
<i>Carpobrotus</i> spp. (<i>C. edulis</i> / <i>C. acinaciformis</i>)	<i>Vinca major</i> , <i>Rosmarinus officinalis</i> 'Prostratus', <i>Pallenis maritima</i> (<i>Asteriscus maritimus</i>).
<i>Cortaderia selloana</i>	<i>Carex pendula</i> , <i>Aristida purpurea</i> , <i>Hyparrhenia hirta</i> .
<i>Cotoneaster lacteus</i>	Pel fruit: <i>Pistacia lentiscus</i> , <i>Rhamnus alaternus</i> . Pel seu port: <i>Lonicera fragrantissima</i> , <i>Escallonia illinita</i> , <i>Sarcococca confusa</i> .
<i>Cotoneaster pannosus</i>	Pel fruit: <i>Pistacia lentiscus</i> , <i>Rhamnus alaternus</i> . Pel seu port: <i>Abelia</i> × <i>grandiflora</i> , <i>Lonicera fragrantissima</i> .
<i>Eschscholzia californica</i>	Per la seva floració: <i>Calendula officinalis</i> , <i>Papaver rhoeas</i> , <i>Papaver nudicaule</i> .
<i>Ipomoea indica</i>	<i>Hardenbergia comptoniana</i> , <i>Passiflora</i> × <i>belotii</i> 'Impératrice Eugénie', <i>Pandorea jasminoides</i> , <i>Wisteria sinensis</i> .
<i>Ligustrum lucidum</i>	Com a arbre: <i>Dermatophyllum secundiflorum</i> , <i>Cocculus laurifolius</i> . Per formar una tanca o com a arbre: <i>Photinia</i> × <i>fraseri</i> , <i>Ficus microcarpa</i> . Només per formar una tanca: <i>Arbutus unedo</i> , <i>Laurus nobilis</i> .
<i>Lonicera japonica</i>	<i>Lonicera etrusca</i> , <i>Lonicera implexa</i> , <i>Lonicera periclymenum</i> . Amb funció enfiladissa i entapissant: <i>Vinca major</i> , <i>Trachelospermum asiaticum</i> , <i>Hypericum calycinum</i> .
<i>Opuntia ficus-indica</i>	<i>Euphorbia resinifera</i> , <i>Yucca aloifolia</i> , <i>Cereus hildmannianus</i> . Com a tanca espinosa: <i>Berberis vulgaris</i> , <i>Prunus spinosa</i> , <i>Crataegus monogyna</i> .
<i>Parthenocissus quinquefolia</i> <i>P. tricuspidata</i>	Pel seu port i canvi estacional en el color de les fulles: <i>Parthenocissus henryana</i> , <i>Vitis vinifera</i> , <i>Passiflora</i> × <i>belotii</i> 'Impératrice Eugénie'.
<i>Pennisetum villosum</i> , <i>P. setaceum</i>	<i>Stipa pennata</i> , <i>Stipa offneri</i> , <i>Hyparrhenia hirta</i> .
<i>Pittosporum tobira</i>	Per formar una tanca: <i>Acca sellowiana</i> . Pel port arbustiu: <i>Evonymus japonicus</i> , <i>Raphiolepis umbellata</i> , <i>Buxus sempervirens</i> , <i>Phillyrea angustifolia</i> , <i>Rhamnus alaternus</i> . Per la seva fragància: <i>Choisya ternata</i> .
<i>Prunus laurocerasus</i>	Per formar tanca: <i>Viburnum odoratissimum</i> var. <i>awabuki</i> , <i>Laurus nobilis</i> , <i>Ficus microcarpa</i> .
<i>Pyracantha angustifolia</i>	Per les seves característiques espinoses: <i>Berberis vulgaris</i> , <i>Prunus spinosa</i> , <i>Crataegus monogyna</i> , <i>Pyracantha coccinea</i> .
<i>Robinia pseudoacacia</i>	<i>Robinia</i> × <i>ambigua</i> 'Decaisneana', <i>Styphnolobium japonicum</i> 'Pubescens', <i>Dermatophyllum secundiflorum</i>

5.2

Bloc d'espècies invasores dins l'àmbit de Collserola incloses en el catàleg del RD 630/2013 o en l'annex I de l'EXOCAT 2012 no utilitzades actualment en jardineria

Espècie
<i>Araujia sericifera</i>
<i>Arundo donax</i>
<i>Azolla</i> spp.
<i>Cylindropuntia</i> spp.
<i>Fallopia baldschuanica</i>
<i>Gomphocarpus fruticosus</i>
<i>Helianthus tuberosus</i>
<i>Nicotiana glauca</i>
<i>Opuntia aurantiaca</i> , <i>O. dilenii</i> , <i>O. maxima</i> , <i>O. stricta</i>
<i>Phytolacca americana</i>
<i>Senecio angulatus</i> , <i>S. inaequidens</i>
<i>Senecio pterophorus</i>
<i>Senecio mikanioides</i> (= <i>Delairea odorata</i>)

**UNA TASCA
DE PRESENT
I DE FUTUR**

Arran de la feina feta fins ara, s'ha aconseguit identificar un seguit d'espècies invasores i formular una proposta raonada d'espècies alternatives. A continuació, caldrà desenvolupar les **eines de comunicació i divulgació** per traslladar aquest coneixement als tècnics i a la ciutadania. Aquest document de síntesi representa **un primer pas en aquest sentit**.

La tasca endegada ha de **mantenir-se en el temps i adaptar-se a les circumstàncies canviants**. Les eines de comunicació que es creïn per informar els tècnics i els ciutadans hauran d'estar en constant renovació, tant per la irrupció de noves espècies invasores com per la disponibilitat de noves alternatives al mercat.

Cal recordar que el treball a què fa referència aquest document **s'inscriu en un marc més ampli**, marcat pel **Pla del verd i de la biodiversitat Barcelona 2020**, que, dins la línia de conservar el patrimoni natural de la ciutat, proposa aplicar «mesures de control de la flora exòtica invasora». La finalitat que persegueix és clara: «Fer que Barcelona no sigui un focus de propagació de plantes invasores, en el medi natural proper, especialment al parc de Collserola i als cursos fluvials». Per concretar aquest objectiu, caldrà redactar un **pla de gestió** de les plantes exòtiques i aplicar-lo en els propers anys.

BIBLIOGRAFIA

Publicacions

- Reial Decret 1628/2011, de 14 de novembre, pel qual es regula la llista i el catàleg espanyol d'espècies exòtiques invasores.
- Reial Decret 630/2013, de 2 d'agost, pel qual es regula el catàleg espanyol d'espècies exòtiques invasores.
- Bresch, C.; Poncet, C. i Onesto, J. P. «Évaluer le potentiel invasif de plantes ornementales en France méditerranéenne». *PHM – Revue Horticole* (2009), núm. 514 (juny): 32-35.
- Capdevila, L.; Zilletti, B. *Top 20: las 20 especies exóticas invasoras más dañinas presentes en España*. León: Grupo Especialista en Invasiones Biológicas (GEIB), 2006.
- Andreu, Jara; Pino, Joan; Sánchez, Belén. *Anàlisi del risc d'expansió al medi natural de les plantes ornamentals invasores plantades als parcs i jardins de Barcelona*. Barcelona: CREA (Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals), 2010.
- Fraga, P.; Deltoro, V. *La jardineria i les plantes invasores: alternatives i eines pràctiques per a la seva gestió. Seminari sobre Espècies Introduïdes i Invasores a les Illes Balears*. Sóller (2010): 153-174.
- Haddad, Y. «Lutter contre les plantes exotiques envahissantes». *PHM – Revue Horticole* (2007), núm. 497 (desembre): 21-24.
- *Helping to prevent the spread of invasive non-native species*. Horticultural Code of Practice. Londres: Department for Environment, Food and Rural Affairs, 2005.
- Heywood, V.; Brunel, S. *Código de conducta sobre horticultura y plantas invasoras*. Estrasburg: Consell d'Europa, 2009.
- Mandon-Dalger, I.; Brot, F. i Borel, N. *Impliquer la filière horticole dans la lutte contre les espèces envahissantes*. 13ème Forum des Gestionnaires, Espèces Exotiques Envahissantes: une Menace Majeure pour la Biodiversité. París (2007): 8 pàg.
- Pyšek, P.; Richardson, D. M.; Rejmánek, M.; Webster, G. L.; Williamson, M. i Kirchner, J. *Alien plants in checklists and floras: towards better communication between taxonomists and ecologists*. *Taxon* (2004) 53 (1): 131-143.
- Richardson, D. M.; Pyšek, P.; Rejmánek, M.; Barbour, M. G.; Panetta, F. D. i West, C. J. *Naturalization and invasion of alien plants: concepts and definitions*. *Diversity and Distributions* (2000) 6 (2): 93-107.
- Sanz, M.; Dana, E. D.; Sobrino, E. (eds.). *Atlas de las plantas alóctonas invasoras en España*. Madrid: Ministerio de Medio Ambiente. Dirección General para la Biodiversidad, 2004.
- Serra, M. T. *Árboles y arbustos introducidos en Chile: criterios para estimar el carácter de planta invasora y/o naturalizada*. *Ambiente Forestal* (2006) 1 (2): 31-41.

Webs

- <http://www.sivim.info>
- <http://biodiver.bio.ub.es/>
- <http://gardenbreizh.org/>
- <http://www.arbolesornamentales.es/>
- <http://www.aspeco.net/>
- <http://www.plantcol.be/>
- <http://apps.rhs.org.uk/rhsplantfinder/>
- <http://apps.rhs.org.uk/plantselector>
- <http://www.internationalplantnames.com/>
- <http://www.ars-grin.gov/>
- <http://www.theplantlist.org/>
- Global Invasive Species Database (GISD): <http://www.issg.org/database/welcome/>
- DAISIE: <http://www.europe-aliens.org/speciesSearch.do>
- Center for Invasive Species: <http://www.invasive.org/species/weeds.cfm>
- Plantas invasoras de California: <http://www.cal-ipc.org/ip/inventory/weedlist.php>
- Plantas invasoras d'Irlanda: <http://www.biochange.ie/alienplants/search.php>
- Plantas invasoras de Florida: <http://www.fleppc.org/list/list05web.pdf>
- <http://www.ipm.ucdavis.edu/PMG/PESTNOTES/pn74139.html>
- Invasoras al món: <http://invasive.m-fuukei.jp>
- Weeds of Australia: <http://www.weeds.org.au/>
- http://www.weeds.gov.au/cgi-bin/weeddetails.pl?taxon_id=67172
- Invasive Species in South Africa: <http://invasives.org.za/>
- Plantas dels Estats Units: <http://plants.usda.gov>
- Fire Effects Information: <http://www.fs.fed.us/database/feis/plants/>
- Hawaiian Ecosystems at Risk Project (hear): <http://www.hear.org/species/>
- Wra a Pacific Island Ecosystems at Risk (pier): <http://www.hear.org/pier/wra.htm>
- The Weeds Network: <http://invasivespecies.org.au/rs/::wra%20newspage>

GLOSSARI

- **Autòctona.** Espècie, subespècie o varietat que creix de forma natural en una regió determinada des d'abans de l'aparició de l'ésser humà, o bé que hi ha arribat sense la intervenció d'aquest, a causa d'un canvi en l'àrea de distribució. Termes similars: *silvestre, indígena, nadiua*.
- **Al·lòctona.** Espècie, subespècie o varietat que ha estat introduïda, de forma voluntària o involuntària, per l'ésser humà en una regió determinada diferent de la seva àrea de distribució natural. Termes similars: *introduïda, exòtica, forana, estrangera*.
- **Distància de cost.** Una distància de 100 metres lineals entre la planta mare i l'hàbitat receptor correspon a una distància de dispersió endozoocora de 100 metres si l'espai a travessar és una zona arbrada, però es multiplica per 25 (2,5 km) si l'espai a travessar està exclusivament format per edificis. La distància calculada d'aquesta manera s'anomena *distància de cost*.
- **Espècie invasora.** Segons la Convenció sobre la Diversitat Biològica, una espècie invasora és una espècie exòtica la introducció i/o la propagació de la qual amenaça la diversitat biològica. Aquesta definició és equivalent a la de *planta transformadora*.
- **Índex WRA.** Puntuació donada a una determinada espècie per una aplicació informàtica segons el seu potencial invasor. S'ha desenvolupat per a Austràlia i Nova Zelanda, i actualment s'ha adaptat per a l'àrea mediterrània. El qüestionari consta de 49 preguntes dividides en seccions sobre la biogeografia, la biologia i l'ecologia, i els factors que contribueixen a la invasió. Segons la resposta a cada pregunta, s'atorguen entre -3 i 5 punts (majoritàriament, de -1 a 1). La puntuació final és la suma de punts per a totes les preguntes i respostes. Aquesta puntuació final, que va des de -14 (tàxons benignes) fins a 29 (risc màxim), condueix a un d'aquests tres resultats: s'accepta la introducció de l'espècie (<1 punts en total), es rebutja (>6 punts) o es recomana una avaluació addicional d'invasores potencials (1-6 punts). En el cas de la ciutat de Barcelona, la informació per respondre a les 49 preguntes ha estat obtinguda a partir d'articles o llibres de caràcter científic i webs d'entitats de renom científic i de fiabilitat provada.
- **Males herbes.** Plantes (no necessàriament exòtiques) que creixen en llocs on no són desitjades. Terme similar: *herba no desitjada*.
- **Planta naturalitzada.** Planta de procedència estrangera que s'ha difós en una regió i que hi vegeta i s'hi multiplica com les plantes indígenes.
- **Planta invasora.** Planta naturalitzada que produeix descendència reproductiva, sovint en grans quantitats, a distàncies considerables de planta mare (per llavors, rizomes, estolons o tiges reptants) i, per tant, pot propagar-se en una àrea considerable i posar en perill la diversitat biològica nativa.
- **Planta transformadora.** Planta invasora que altera les característiques, les condicions, la forma o la naturalesa d'un ecosistema en una àrea important en relació amb l'extensió d'aquest ecosistema. Les plantes transformadores són els tàxons que tenen impactes clars en l'ecosistema. Hi ha diverses categories de plantes transformadores, segons els recursos que consumeixen o els problemes que ocasionen.
- **Subespontània o adventícia.** Espècie que creix i es reproduïx en un indret o un hàbitat aliè, en el qual no pot tenir una permanència continuada perquè no s'hi donen les condicions òptimes perquè s'hi pugui desenvolupar. Aquestes plantes persisteixen fora del cultiu per períodes curts i, si no es reintrodueixen, desapareixen. Si no desapareguessin i es multipliquessin, es convertirien en naturalitzades. Termes similars: *casual, ocasional*.

**Estudi d'espècies invasores
a la ciutat de Barcelona**
i proposta d'espècies alternatives

ANNEX 1

Annex 1

Llistat d'espècies invasores i alternatives

FITXES D'ESPÈCIES INVASORES

Acacia dealbata

Gènere: *Acacia*

Espècie: *dealbata*

Nom comú: mimosa comuna

Família: lleguminoses-mimosàcies

Origen geogràfic: sud-est d' Austràlia

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora

Descripció: És un arbre perennifoli amb una alçària d'entre 6 i 10 m i una amplada d'entre 4 i 6 m, amb la capçada arrodonida i lleugerament irregular. El tronc sovint és tortuós i inclinat, i té l'escorça llisa de color verd grisenc. Les fulles són compostes, bipinnades, i fan entre 10 i 15 cm, i els folíols, que fan de 2 a 6 mm, són de color verd blavós o argentat. La floració és molt vistosa i es produeix entre el gener i el març, amb les flors de color groc intens o groc llimona, disposades en glomèruls de 6 a 8 mm agrupats en inflorescències que formen raïms o panícules de 5 a 10 cm. Són oloroses. Els fruits són llegums aplanats de color marronós, d'entre 5 i 10 cm de llarg, que maduren a l'estiu.

Es reproduïx fàcilment per llavor i té la capacitat de rebrotar de soca, per la qual cosa pot tenir un comportament invasor en sòls àcids, especialment en espais poc ombrejats. Es pot controlar emprant mètodes mecànics que eliminin tota la soca o talant i tractant les soques resultants amb herbicides adequats.

Plantes alternatives: *Acacia* 'Bon Accueil', *Acacia* 'Le Gaulois', *Acacia* 'Président Doumergue' (o 'Papa Olivier').

Motius de la selecció d'*Acacia* 'Bon Accueil': És un arbre molt semblant, amb fulles de color verd fosc, flors de color groc intens, molt oloroses, disposades en panícules pèndules, i llegums de llavors vanes, que no germinen. **Aplicació:** arbre aïllat, en alineacions.

Motius de la selecció d'*Acacia* 'Le Gaulois': És un arbre molt semblant, amb fulles de color verd fosc o lleugerament glauc, flors de color groc sofre, molt oloroses, disposades en panícules llargues, i llegums de llavors vanes, que no germinen. **Aplicació:** arbre de jardí en combinació amb altres arbres o aïllat.

Motius de la selecció d'*Acacia* 'Président Doumergue': És un arbre molt semblant, amb fulles de color glauc o gris blavós, flors de color groc daurat, oloroses i disposades en panícules grosses, i llegums de llavors vanes, que no germinen. **Aplicació:** arbre de jardí com a exemplar aïllat.

Acacia saligna

Gènere: *Acacia*

Espècie: *saligna*

Nom comú: mimosa blava

Família: lleguminoses-mimosàcies

Origen geogràfic: sud-oest d'Austràlia

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora, hidrocora i antropocora

Descripció: És un arbre perennifoli amb una alçària d'entre 5 i 6 m i una amplada d'entre 4 i 6 m, amb la capçada lleugerament irregular i les branques pèndules. El tronc sovint és tortuós i té l'escorça primer de color marró vermellós i després fissurada i de color gris fosc. Les fulles, que en realitat són fil·lodis, és a dir, pecíols convertits en fulla, són simples, allargades, estretes i sovint recorbades; fan entre 8 i 25 cm de llargada i són de color blavós. Floreix entre els mesos de març i maig. Les flors són de color groc intens o ataronjat i estan disposades en glomèruls d'entre 7 i 12 mm agrupats en inflorescències que formen raïms de fins a 6 cm. Els fruits són llegums aplanats de color marró vermellós, d'entre 8 i 12 cm de llarg. Viu bé en els sòls calcaris i els salins. Aquesta espècie era coneguda abans amb el nom d'*Acacia cyanophylla*.

Es reproduïx molt fàcilment per llavor i té la capacitat de rebrotar de soca, per la qual cosa pot tenir un comportament invasor, especialment en sòls calcaris i sorrencs. La seva fullaraca produeix substàncies d'efecte al·lelopàtic que inhibeixen el creixement d'altres espècies. Es pot controlar mitjançant mètodes mecànics reiteratius que eliminin els plançons o mitjançant la tala dels exemplars adults i el tractament de les soques resultants amb els herbicides adequats.

Plantes alternatives: *Acacia retinodes* 'Imperialis', *Acacia* 'Clair de Lune', *Acacia podalyriifolia*.

Motius de la selecció d'*Acacia retinodes* 'Imperialis': És una espècie semblant, de fulles blavoses i que produeix flors oloroses de color groc intens al llarg de tot l'any; no fa llavors viables. **Aplicació:** arbre de jardí o de carrer, com a exemplar aïllat, en tanques no retallades, en alineació o cultivat en contenidor.

Motius de la selecció d'*Acacia* 'Clair de Lune': És una espècie semblant, de branques pèndules i flors oloroses de color groc llimona; no fa llavors viables. **Aplicació:** arbre de jardí, com a exemplar aïllat o cultivat en contenidor.

Motius de la selecció d'*Acacia podalyriifolia*: És una espècie semblant, de capçada arrodonida, fulles glauques i setinades, flors precoces de color groc daurat i llegums glaucs; fa llavors que només són viables en sòls àcids. **Aplicació:** arbre de jardí, com a exemplar aïllat en jardins de petites dimensions o en patis, o també cultivat en contenidor.

Acer negundo

Gènere: *Acer*

Espècie: *negundo*

Nom comú: negundo

Família: aceràcies

Origen geogràfic: Amèrica del Nord

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: anemocora i hidrocora

Descripció: És un arbre caducifoli de capçada arrodonida, una mica irregular, amb una alçària d'entre 8 i 10 m, i una amplada de capçada d'entre 4 i 6 m. L'escorça és fissurada verticalment, d'un color marró grisenc. Les fulles són compostes, pinnades i fan uns 20 cm, i els folíols, que fan de 5 a 10 cm, són de color verd clar brillant a l'anvers i verd clar mat al revers. És una espècie dioica. La floració es produeix durant els mesos de març i abril, just abans que apareguin les fulles. Les flors són diminutes, de 4 mm, de color groc verdós, i s'agrupen en inflorescències que formen corimbos en els exemplars masculins i raïms penjants d'entre 10 i 20 cm en els femenins. Els fruits són disàmars parcialment obertes, d'uns 3 cm i d'un color verd marronós, que apareixen al principi de la tardor i es mantenen durant sis mesos. No li convé la poda. Té un comportament invasor.

Viu bé en sòls secs, encara que prefereix els humits. Atesa la seva facilitat de dispersió, s'ha naturalitzat en moltes àrees de Catalunya, generalment en ambients periurbans, viaris i riparis. És aconsellable controlar-lo retirant manualment els plançons, talant els exemplars adults i tractant les soques resultants amb herbicides adequats.

Plantes alternatives: *Acer buergerianum*, *Acer campestre*, *Acer monspessulanum*.

Motius de la selecció d'*Acer buergerianum*: És un arbre del mateix gènere i de característiques estètiques, agronòmiques i funcionals semblants. Tolera les condicions urbanes, no aixeca el paviment i no té un caràcter invasor comprovat. **Aplicació:** arbre de carrer, arbre de jardí, arbre de pati.

Motius de la selecció d'*Acer campestre*: És un arbre del mateix gènere i de característiques estètiques, agronòmiques i funcionals semblants. Tolera les condicions urbanes, no aixeca el paviment i és autòcton. **Aplicació:** arbre de carrer, arbre de jardí, arbre per a tanca vegetal.

Motius de la selecció d'*Acer monspessulanum*: És un arbre del mateix gènere i de característiques estètiques, agronòmiques i funcionals semblants. Tolera les condicions urbanes, no aixeca el paviment, és autòcton i més resistent a la sequera. **Aplicació:** arbre de carrer, arbre de jardí, arbre per a tanca vegetal.

Agave americana

Gènere: *Agave*

Espècie: *americana*

Nom comú: atzavara

Família: agavàcies

Origen geogràfic: Mèxic i sud dels Estats Units

Forma de propagació: vegetativa per fillols

Forma principal de dispersió: inespecífica

Descripció: És una planta suculenta rizomatosa que fillola, gairebé acaule, formada per rosetes de fulles perennes d'entre 1 i 2 m d'alçària. Les fulles són lanceolades, carneses, d'1 a 2 m de llarg i de 15 a 25 cm d'ample, de color glauc, verd grisenc o verd clar, amb el marge espinós i amb una espina terminal d'entre 3 i 5 cm de llarg. La floració és molt aparent i es produeix a l'estiu, amb una inflorescència erecta d'entre 5 i 9 m d'alçària, formada per una panícula ramificada lateralment. Les flors fan de 7 a 10 cm de llarg i són de color groc verdós. Els fruits són càpsules oblongues, d'entre 4 i 5 cm de llarg, de color bru a la maduresa, amb les llavors negres i lluent. Cada roseta floreix una sola vegada a la seva vida –és una planta monocàrpica–, quan té de deu a vint-i-cinc anys, i després de florir i fructificar s'asseca, per bé que la planta continua viva mitjançant els fillols basals. A més de l'espècie, s'han cultivat les cultivars: 'Marginata', de marges foliars de color groc o blanc; 'Marginata Aurea', de marges foliars de color groc daurat; 'Striata', amb ratlles de color groc o blanc a les fulles, i 'Variegata', de fulles de color verd fosc i marges foliars de color blanc cremós, totes elles igualment invasores.

S'ha cultivat àmpliament en jardineria i per contenir marges agrícoles. Atesa la seva propagació vegetativa per fillols basals i la seva resistència a la sequera i a la calor –per bé que no a les glaçades–, ha esdevingut molt abundant en àrees rurals, especialment del litoral. El mètode més efectiu de control és la retirada manual o mecànica dels exemplars, eliminant-ne tots els rizomes subterranis. És atacada pel morrut negre de les atzavares (*Scyphophorus acupunctatus*), plaga originària de Mèxic que destrueix les plantes i que s'ha detectat al Maresme i a les zones litorals de la Selva.

Plantes alternatives: *Agave attenuata*, *Beschorneria yuccoides*, *Furcraea selloa* 'Marginata'.

Motius de la selecció d'*Agave attenuata*: És una espècie del mateix gènere, que normalment no fructifica, amb fulles sense espines i una inflorescència recorbada molt elegant. **Aplicació:** rocalla, planta en contenidor, jardí de plantes crasses, planta aïllada com a planta d'accent.

Motius de la selecció de *Beschorneria yuccoides*: D'aspecte molt semblant al de l'atzavara, té fulles toves no espinoses i inflorescències vermelles molt aparents. No mostra un comportament invasor. **Aplicació:** jardí de plantes crasses, rocalla, planta aïllada com a planta d'accent.

Motius de la selecció de *Furcraea selloa* 'Marginata': D'aspecte molt semblant a l'atzavara, forma generalment un tronc curt, amb fulles molt rígides i rectes amb el marge espinós i l'espina terminal no punxant, i amb inflorescències molt laxes. Com que és d'origen tropical, no s'escapa del cultiu al nostre territori. **Aplicació:** rocalla, planta en contenidor, jardí de plantes crasses, planta aïllada com a planta d'accent.

Ailanthus altissima

Gènere: *Ailanthus*

Espècie: *altissima*

Nom comú: ailant, vernís del Japó

Família: simarubàcies

Origen geogràfic: Xina

Forma de propagació: per llavor i per rebrotada d'arrels

Forma principal de dispersió: anemocora

Descripció: És un arbre caducifoli de capçada arrodonida, amb una alçària d'entre 15 i 25 m, i una amplada de capçada d'entre 8 i 10 m. L'escorça és llisa, d'un color gris marronós. Les fulles són compostes, pinnades i fan de 30 a 90 cm de llarg, amb folíols d'entre 5 i 18 cm; són de color verd fosc brillant per l'anvers i verd clar mat pel revers, i fan mala olor. Floreix al final de la primavera i al començament de l'estiu. Les flors són petites, d'uns 5 mm i de color groc, i s'agrupen en panícules d'entre 20 i 50 cm. És una espècie dioica, i les flors masculines també fan mala olor. Els fruits són sàmares d'entre 2,5 i 4 cm, d'un color marró vermellós, disposades en infructescències de 30-50 cm que apareixen a l'estiu i es mantenen a l'arbre fins a la primavera següent. És una espècie clarament invasora.

Per la seva resistència a condicions ambientals adverses i el seu sistema radical estès, ha estat emprat des de fa temps per contenir talussos agrícoles i de carreteres, on ha esdevingut una espècie invasora molt agressiva i difícil d'eradicar. Les arrels poden emetre tanyes que arriben fins a 15 m de distància de la planta mare. Per a l'eradicació s'han de combinar mètodes manuals, mecànics i químics, primerament retirant de forma manual els plançons i rebrots, i després efectuant tales periòdiques dels exemplars adults juntament amb l'aplicació d'herbicides adequats sobre les soques resultants. També es poden injectar herbicides als troncs, fer-ne aplicacions foliars o emprar fongs fitopatògens com a lluita biològica.

Plantes alternatives: Com a arbre, *Koelreuteria bipinnata*, *Carya illinoensis* i *Fraxinus angustifolia* 'Raywood', i per contenir talussos, *Tamarix gallica*, *Punica granatum*, *Prunus spinosa*, *Crataegus monogyna*.

Motius de la selecció de *Koelreuteria bipinnata*: És un arbre de dimensions més reduïdes, d'entre 6 i 10 m d'alçària, amb les fulles caduques i compostes, flors grogues estivals, molt vistoses, i fruits vermellosos, també aparents. **Aplicació:** arbre de carrer, arbre de jardí.

Motius de la selecció de *Carya illinoensis*: És un arbre que té una retirada a l'ailant, d'entre 20 i 30 m d'alçària, amb les fulles caduques i compostes, flors en aments pènduls i fruits comestibles. **Aplicació:** arbre de jardí.

Motius de la selecció de *Fraxinus angustifolia* 'Raywood': És un arbre de fulles caduques i compostes, que prenen un bell color porpra a la tardor, i que no fructifica. **Aplicació:** arbre de jardí, arbre de carrer.

Motius de la selecció de *Tamarix gallica*: És un arbret de fulles caduques i esquamoses, amb flors rosades o a vegades blanques. **Aplicació:** talussos, tanques retallades, arbre de carrer, arbre de jardí, grups o massissos, exemplars aïllats.

Motius de la selecció de *Punica granatum*: És un arbret espinós de fulla caduca, amb flors de color vermell o vermell groguenc i fruits comestibles de color vermell o groc vermellós. **Aplicació:** talussos, tanques espinoses, tanques retallades, grups o massissos, exemplars aïllats, alineacions baixes.

Motius de la selecció de *Prunus spinosa*: És un arbust espinós de fulla caduca, autòcton, de flors blanques i fruits de color blau fosc o negre violaci. **Aplicació:** talussos, tanques espinoses, grups o massissos.

Motius de la selecció de *Crataegus monogyna*: És un arbust espinós de fulla caduca, autòcton, de flors blanques oloroses i fruits vermells. **Aplicació:** talussos, tanques espinoses, grups o massissos.

Aloe maculata

Gènere: *Aloe*

Espècie: *maculata*

Nom comú: àloe de sabó

Família: aloàcies

Origen geogràfic: Sud-àfrica

Forma de propagació: per llavor o vegetativa per fillols

Forma principal de dispersió: anemocora

Descripció: És una planta suculenta rizomatosa, gairebé sense tija, que fillola, formada per rosetes aplanades de fulles perennes, d'entre 15 a 50 cm d'alçària i de 30 a 60 cm d'amplada. Les fulles són triangulars, més o menys amples, carnoses, i fan de 12 a 30 cm de llarg i de 8 a 12 cm d'ample. Són de color verd pàl·lid o fosc, vermelloses en situacions d'estrès, amb taques oblongues blanquinoses molt evidents i amb el marge espinós. La floració és atractiva i es pot produir des de l'estiu fins a l'hivern, amb una inflorescència recta, simple o doble, d'entre 50 i 100 cm d'alçària, cada una formada per una panícula ramificada de fins a sis raïms d'entre 5 i 12 cm de llarg i amb una amplada de fins a 16 cm, amb 20-65 flors nectaríferes d'entre 2 i 4,5 cm de llarg, de color groc, rosa, vermell o taronja. Els fruits són càpsules oblongues, de 2 a 4 cm de llarg, de color bru vermellós. Aquesta espècie era coneguda fins fa poc amb el nom d'*Aloe saponaria*.

S'ha cultivat en jardineria i per contenir petits marges agrícoles. Per la seva facilitat de dispersió i la seva resistència a la sequera i a la calor –per bé que no a les glaçades–, ha esdevingut abundant en certes àrees rurals del litoral. El mètode més efectiu de control és la retirada manual o mecànica dels exemplars, eliminant-ne tots els rizomes subterranis.

Plantes alternatives: *Aloe × delaetii*, *Aloe vera*, *Kniphofia* 'Alcazar'.

Motius de la selecció d'*Aloe × delaetii*: És una planta del mateix gènere i, per tant, molt semblant, que, com que és híbrida, no s'escapa del cultiu. Les fulles són lanceolades, de color verd fosc, i les flors són de color taronja vermellós. **Aplicació:** jardí de plantes suculentes, rocalla, jardineres.

Motius de la selecció d'*Aloe vera*: És una planta del mateix gènere, i per tant molt semblant, que fora de les zones tropicals no s'escapa del cultiu. Les fulles són lanceolades i de color verd gris, i les flors són de color groc. **Aplicació:** jardí de plantes suculentes, rocalla, jardineres, jardí medicinal.

Motius de la selecció de *Kniphofia* 'Alcazar': És una planta herbàcia de fulles linears i inflorescències erectes amb poncelles de color taronja vermellós i flors de color groc daurat. **Aplicació:** massissos d'herbàcies, vorades d'herbàcies, rocalla.

Buddleja davidii

Gènere: *Buddleja*

Espècie: *davidii*

Nom comú: budleia comuna

Família: buddleiàcies

Origen geogràfic: Xina

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: anemocora

Descripció: És un arbust caducifoli, vigorós, de capçada ovoïdal o arquejada, que fa entre 1 i 3 m d'alçària i entre 2 i 5 m d'amplada, amb els branquillons llargs. Les fulles són oposades, lanceolades, ovades o el·líptiques, acuminades, finament serrades, d'entre 4 i 20 cm de llarg i d'entre 3 i 7,5 cm d'ample, amb l'anvers de color verd fosc o mitjà i el revers blanquinós. La floració és molt vistosa i es pot produir des de la primavera fins a la tardor, amb inflorescències terminals formades per panícules denses d'entre 4 i 30 cm de llarg i de 2 a 5 cm d'ample, amb les flors tubulars oloroses, molt mel·líferes, de 0,8-1,4 cm de llarg, de color violeta, porpra, malva, blau o blanc, amb la gorja de color groc ataronjat. Els fruits són càpsules oblongues, d'entre 4 i 9 mm de llarg, de color bru, sense interès. Se'n conreen diverses cultivars, diferents en el port, la grandària i el color de les flors, en general amb el mateix potencial invasor.

Atesa la seva facilitat de dispersió per llavor, es comporta com a invasora en llocs amb disponibilitat elevada d'aigua, com ara les vores dels cursos fluvials. Té capacitat de rebrotar d'arrel després d'una poda extrema. Per tot això, cal evitar-ne l'ús en jardineria i substituir-la per les espècies recomanades. En el cas dels exemplars ja plantats, es recomana als jardiniers la poda de les inflorescències just després de la floració, per tal d'evitar la producció de llavor. Per a la seva eradicació en llocs problemàtics, es recomana emprar mètodes mecànics d'arrencada, incloent-hi les arrels, o mètodes químics, mitjançant l'ús d'herbicides permesos, tot respectant les prohibicions i restriccions a les quals estan sotmesos.

Plantes alternatives: *Buddleja × pikei* 'Hever Castle', *Vitex agnus-castus*, *Ceanothus griseus* 'Yankee Point'.

Motius de la selecció de *Buddleja × pikei* 'Hever Castle': És un arbust caducifoli congènere que sembla que no fa llavors, de fulles verd gris i flors malva-rosa molt oloroses que també atreuen les papallones. **Aplicació:** exemplar aïllat, massissos d'arbusts de flor.

Motius de la selecció de *Vitex agnus-castus*: És un arbust caducifoli de 2-5 m d'alçària, fulles palmaticompostes aromàtiques i flors en panícules, principalment de color lila pàl·lid. **Aplicació:** com a exemplar aïllat, massissos d'arbusts de flor, sota parets, en tanques lliures, mitjanes, jardí aromàtic, jardí medicinal.

Motius de la selecció de *Ceanothus griseus* 'Yankee Point': És un arbust ajagut, de floració blava molt aparent. **Aplicació:** com a planta entapissant, en talussos, per a tanques baixes. No tolera el reg a l'estiu.

Carpobrotus spp.

Gènere: *Carpobrotus*

Espècies: *edulis/acinaciformis*

Nom comú: bàlsam/bàlsam menut

Família: aizoàcies

Origen geogràfic: Sud-àfrica

Forma de propagació: per llavor i vegetativa per estolons

Forma principal de dispersió: endozoocora

Descripció: Són dues espècies de planta crassa molt semblants entre elles, multicaules, de fulla perenne i de tiges reptants que arrelen als nusos. El **bàlsam** (*C. edulis*) fa tiges molt ramificades, de fins a 2 m de llarg i de 8-13 mm de gruix. Les fulles són carneses, gruixudes, linears, rectes o falciformes, de secció apical en triangle equilàter, d'entre 6 i 13 cm de llarg i d'entre 10 i 12 mm de gruix, de color verd mitjà mat o groguenc, i les velles, vermelloses. Floreix des de finals d'hivern fins a la primavera, amb les flors solitàries, d'entre 8 i 10 cm de diàmetre, inicialment de color groc, que es tornen de color rosa pàl·lid, a vegades purpuri, i que s'obren només de dia si fa sol i es tanquen de nit o si està núvol. Els fruits són bacciformes, carnosos, en forma de baldufa, d'uns 3,5 cm de diàmetre, de color groc i olorosos en madurar, comestibles. El **bàlsam menut** (*C. acinaciformis*) es diferencia del bàlsam pel fet de tenir les tiges de fins a 1,5 m de llarg, les fulles falciformes, de fins a 9 cm de llarg, més gruixudes que amples, de secció apical en triangle isòsceles i generalment de color glauc, i les flors de fins a 12 cm de diàmetre, de color porpra intens, que s'obren a la tarda si fa sol. Els fruits són també comestibles, més dolços que els del bàlsam.

Totes dues espècies s'han plantat com a plantes entapissants en rocalles i talussos, i també en jardineres, i són molt resistents a la sequera i la salinitat, però no a les glaçades. S'han emprat també per estabilitzar talussos de carreteres i dunes, on mostren un comportament invasor molt agressiu. Les llavors poden romandre al sòl com a banc de llavors durant anys. El mètode principal d'eradicació és la retirada manual de les plantes en les zones afectades, durant uns quants anys seguits. S'ha emprat amb èxit aplicant a més a més alguns herbicides a l'hivern, que és l'estació de repòs de moltes plantes autòctones.

Plantes alternatives: *Vinca major*, *Rosmarinus officinalis* 'Prostratus', *Pallenis maritima*.

Motius de la selecció de *Vinca major*: És una planta entapissant mediterrània no autòctona, estolonífera, amb fulles de color verd fosc brillant i flors grosses de color blau violeta. **Aplicació:** planta entapissant, talussos.

Motius de la selecció de *Rosmarinus officinalis* 'Prostratus': Cultivar seleccionada d'una espècie autòctona és un arbust ajagut, amb fulles linears aromàtiques i que fa flors de color blau clar gairebé durant tot l'any. **Aplicació:** jardins arran de mar, jardins d'aromàtiques, jardins culinaris, talussos, rocalles, com a planta entapissant, sobre murs, en contenidor.

Motius de la selecció de *Pallenis maritima*: És una espècie autòctona, pròpia de les platges i zones rocoses marines de la Mediterrània, en forma de monticle o de coixí, que fa flors grogues gairebé durant tot l'any. Coneguda sobretot amb el nom d'*Asteriscus maritimus*. **Aplicació:** jardins arran de mar, rocalles, com a planta entapissant, en vorades lliures.

Cortaderia selloana

Gènere: *Cortaderia*

Espècie: *selloana*

Nom comú: cortadèria, planta de les plomes

Família: poàcies (gramínies)

Origen geogràfic: sud d'Amèrica del Sud

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: anemocora

Descripció: És una gramínia que fa tofes grosses de fulles perennes, molt llargues i estretes, de fins a 2,7 m de llarg i d'entre 3 i 8 cm d'ample, de color verd blavenc amb reflexos argentats, dures i amb el marge serrat molt tallant. Floreix a l'estiu i a la tardor en panícules fusiformes erectes d'entre 30 i 120 cm de llarg i 15 cm d'ample, semblants a plomalls molt vistosos, sobre tiges que en total arriben a uns 3 m d'alçària, amb flors generalment de color blanc argentat. Els fruits no són aparents.

S'ha cultivat en jardineria per les seves atractives inflorescències i per la seva resistència a condicions adverses. Atesa la seva gran capacitat de propagació per llavor, que és dispersada fàcilment pel vent, s'ha convertit en una planta invasora, especialment en zones planes i humides, com ara maresmes i aiguamolls litorals. A més, els herbívors no se'n mengen el fullatge, molt dur. El mètode més efectiu de control és la retirada mecànica o manual de les plantes, efectuada per una brigada d'operaris ben equipats contra els possibles talls que puguin ocasionar les fulles. S'ha de retirar també tot el sistema d'arrels de la planta, per tal d'evitar-ne la rebrotada. En alguns casos es poden aplicar herbicides adequats, de manera controlada.

Plantes alternatives: *Carex pendula*, *Aristida purpurea*, *Hyparrhenia hirta*.

Motius de la selecció de *Carex pendula*: És una planta cespitosa autòctona, semblant a una gramínia, d'entre 60 i 80 cm d'alçària, de fulles perennes i amb espigues pèndules primaverals curioses. **Aplicació:** prats, sotabosc humits, parterres ombrívols, marges d'estanys, boscs de ribera.

Motius de la selecció d'*Aristida purpurea*: És també una gramínia erecta, d'entre 10 i 100 cm d'alçària, de fulles caduques que normalment s'estassen a l'hivern, amb inflorescències de color castany o porpra que es produeixen des de finals de primavera fins a mitjans tardor. No es considera invasiva. **Aplicació:** prats, talussos, jardí sec, rocalles.

Motius de la selecció d'*Hyparrhenia hirta*: És també una gramínia erecta, autòctona, d'entre 60 i 80 cm d'alçària, fins a 120 cm en floració, amb fulles de color verd blavenc que es poden estassar a l'hivern i amb inflorescències laxes de color groguenc o brunenc des de la primavera fins a la tardor. **Aplicació:** prats, talussos, jardí sec, rocalles, agrupacions de gramínies, vorades de gramínies, massissos herbacis.

Cotoneaster lacteus

Gènere: *Cotoneaster*

Espècie: *lacteus*

Nom comú: cotoneàster lacti

Família: rosàcies

Origen geogràfic: Xina

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora, hidrocora i antropocora

Descripció: És un arbust perennifoli, d'entre 2,5 i 4 m d'alçària, amb les branques arquejades. Les fulles són el·líptiques, coriàcies, d'entre 4 i 12 cm de llarg, entre 2 i 6 cm d'ample, amb l'anvers de color verd fosc i el revers tomentós i groguenc. Floreix a l'estiu, amb inflorescències arrodonides d'uns 6,5 cm de diàmetre, formades per 20-150 flors blanques d'entre 3 i 4 mm, amb els pètals estesos. Els fruits són poms globosos, de 6-7 mm de diàmetre, de color carmesí, agrupats en infructescències molt vistoses que romanen a la planta fins a l'hivern.

A partir de les plantes de jardí, s'ha naturalitzat en zones boscoses periurbanes. Es pot controlar mitjançant mètodes mecànics d'arrencada de plantes, inclosos els sistemes d'arrels.

Plantes alternatives: Pel fruit, *Pistacia lentiscus*, *Rhamnus alaternus*. Pel port, *Lonicera fragrantissima*, *Escallonia illinita*, *Sarcococca confusa*.

Motius de la selecció de *Pistacia lentiscus*: És un arbust perennifoli, de fulles compostes de color verd fosc brillant, i fruits de color vermell que vira a negre. **Aplicació:** grups i massissos, exemplars aïllats, tanques lliures o retallades, art topiària, talussos, mitjanes, planta en contenidor.

Motius de la selecció de *Rhamnus alaternus*: És un arbust o arbret perennifoli, amb fulles de color verd fosc brillant i fruits de color vermell que vira a negre, només en exemplars femenins. **Aplicació:** grups i massissos, exemplars aïllats, tanques lliures i retallades, talussos.

Motius de la selecció de *Lonicera fragrantissima*: És un arbust de fulles caduques o persistents de color verd fosc mat, i flors blanques hivernals o primaverals, molt fragants. **Aplicació:** grups i massissos, exemplars aïllats, tanques lliures, patis, talussos.

Motius de la selecció de *Escallonia illinita*: És un arbust de fulla persistent, de color verd fosc brillant, amb flors blanques primaverals i estivals. És força resistent a la sequera i les fulles són fortament aromàtiques. **Aplicació:** grups i massissos, exemplars aïllats, tanques lliures o retallades, espatlleres, jardí aromàtic.

Motius de la selecció de *Sarcococca confusa*: És un arbust de fulla persistent, de color verd fosc brillant, amb flors molt petites però molt fragants i fruits vermells que esdevenen negres en madurar. **Aplicació:** grups i massissos, exemplars aïllats, tanques lliures, talussos.

Cotoneaster pannosus

Gènere: *Cotoneaster*

Espècie: *pannosus*

Nom comú: cornera de jardí

Família: rosàcies

Origen geogràfic: sud de la Xina

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora, hidrocora i antropocora

Descripció: És un arbust perennifoli, d'entre 2 i 3 m d'alçària, amb les branques arquejades. Les fulles són el·líptiques, coriàcies, d'entre 2 i 4 cm de llarg i entre 1 i 2,5 cm d'ample, amb l'anvers de color verd mitjà i mat, i el revers tomentós i blanquinós. Floreix entre el juny i el juliol, amb inflorescències entre 1,5 i 3 cm de diàmetre, formades per 5-15 flors blanques d'entre 7 i 8 mm de diàmetre, amb els pètals estesos. Els fruits són poms globosos, d'entre 6 i 7 mm de diàmetre, de color vermell, amb dues llavors que maduren a partir de l'octubre i romanen a la planta fins a l'hivern. En molts vivers es confon amb una espècie semblant, el cotoneàster de Franchet (*C. franchetii*), de flors de color blanc tacat de rosa, d'entre 6 i 7 mm de llarg, amb els pètals tancats i fruits ovoides de 8-10 mm, de color vermell ataronjat, generalment amb tres llavors. Aquesta espècie també és susceptible de naturalitzar-se.

A partir de les plantes emprades en jardineria, s'ha naturalitzat i està en zones boscoses periurbanes. Es pot controlar mitjançant mètodes mecànics d'arrencada de plantes, inclosos els sistemes d'arrels.

Plantes alternatives: Pel fruit, *Pistacia lentiscus*, *Rhamnus alaternus*. Pel port, *Abelia × grandiflora*, *Lonicera fragrantissima*.

Motius de la selecció de *Pistacia lentiscus*: És un arbust perennifoli, de fulles compostes de color verd fosc brillant i fruits de color vermell que vira a negre. **Aplicació:** grups i massissos, exemplars aïllats, tanques lliures o retallades, art topiària, talussos, mitjanes, planta en contenidor.

Motius de la selecció de *Rhamnus alaternus*: És un arbust o arbret perennifoli, amb fulles de color verd fosc brillant i fruits de color vermell que vira a negre, només en exemplars femenins. **Aplicació:** grups i massissos, exemplars aïllats, tanques lliures i retallades, talussos.

Motius de la selecció d'*Abelia × grandiflora*: És un arbust de flors blanques que a Barcelona es comporta com a perennifoli. Tolera les condicions urbanes, té uns usos semblants i no té un caràcter invasor comprovat. **Aplicació:** com a exemplar aïllat, massissos arbustius, tanques lliures o retallades, jardineres.

Motius de la selecció de *Lonicera fragrantissima*: És un arbust de fulla caduca o persistent, de color verd fosc mat i de flors blanques hivernals o primaverals, molt fragants. **Aplicació:** grups i massissos, exemplars aïllats, tanques lliures, patis, talussos.

Cyperus involucratus

Gènere: *Cyperus*

Espècie: *involucratus*

Nom comú: paraigüets

Família: ciperàcies

Origen geogràfic: est i sud d'Àfrica

Forma de propagació: per llavor i per rizomes

Forma principal de dispersió: anemocora i hidrocora

Descripció: És una planta herbàcia perenne graminoide, rizomatosa, d'entre 45 i 130 cm d'alçària, amb tiges cilíndriques de color verd clar i amb fulles reduïdes a beines de fins a 40 cm de llarg. Floreix des de la primavera fins a la tardor en inflorescències terminals amb 11-28 bràctees verdes linears, amb funció clorofil·lica, presents en estat vegetatiu, d'entre 0,6 i 4 cm de llarg i 1 i 18 mm d'ample. Les flors estan disposades en umbel·les compostes amb 14-32 radis, amb espiguetes de color palla, cada una amb 10-30 flors. Els fruits són aquenís diminuts, de color blanc marronós. L'espècie és coneguda també amb el nom de *Cyperus alternifolius* subsp. *flabelliformis*.

S'ha cultivat en jardineria per les seves curioses inflorescències, semblants a petits paraigües. S'ha naturalitzat en ambients periurbans i rurals, en sòls humits o entollats. Quan s'estassen les tiges a nivell del sòl, té la capacitat de rebrotar dels rizomes. Els mètodes més efectius de control són la retirada mecànica de les plantes, inclosos tots els rizomes, per tal d'evitar-ne la rebrotada, i els mètodes químics, amb l'aplicació controlada d'herbicides adequats.

Plantes alternatives: *Cyperus papyrus*, *Cyperus prolifer*.

Motius de la selecció de *Cyperus papyrus*: És una planta del mateix gènere, aquàtica i de dimensions més grans, que, pel fet de ser d'origen tropical, no s'escapa del cultiu.

Aplicació: jardins aquàtics, estanys, basses, planta en contenidor. S'ha de plantar a mig metre de profunditat.

Motius de la selecció de *Cyperus prolifer*: És una planta del mateix gènere, aquàtica, de dimensions semblants, que no s'escapa del cultiu. **Aplicació:** jardins aquàtics, estanys, basses, planta en contenidor. S'ha de plantar a uns 10 cm de profunditat.

Eschscholzia californica

Gènere: *Eschscholzia*

Espècie: *californica*

Nom comú: rosella de Califòrnia

Família: papaveràcies

Origen geogràfic: oest dels Estats Units i nord-oest de Mèxic

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: anemocora, hidrocora i antropocora

Descripció: És una planta herbàcia anual o perenne de vida curta, erecta o caiguda, d'entre 20 i 60 cm d'alçària. Les fulles estan molt dividides, amb els lòbuls linears; fan de 5 a 15 cm de llarg i de 3 a 8 cm d'ample, i són de color glauc. Floreix des de la primavera fins a la tardor, amb flors solitàries, pedunculades, d'entre 5 i 8 cm de diàmetre, que s'obren els dies assolellats, amb quatre pètals de color taronja o groc, sovint tacats de fosc a la base. Els fruits són aquenís allargats, d'entre 7 i 10 cm de llarg.

S'ha cultivat en jardineria per les flors ataronjades, que destaquen sobre el fullatge glauc. Encara que se sol comportar com a anual, es sembla ella sola, per la qual cosa ha esdevingut invasora, especialment en ambients ruderals i al voltant de carreteres. Per controlar aquesta espècie, es recomanen mètodes manuals i mecànics reiteratius fins exhaurir el banc de llavors del sòl, o mètodes químics, amb l'aplicació controlada d'herbicides adequats.

Plantes alternatives: *Calendula officinalis*, *Papaver rhoeas*, *Papaver nudicaule*.

Motius de la selecció de *Calendula officinalis*: És igualment una planta anual o perenne de vida curta, d'origen probablement mediterrani, de flors grogues o taronges, que se floreixen gairebé durant tot l'any. **Aplicació:** massissos florals, platabandes, com a planta entapissant, talussos, per a flor tallada, com a planta en test.

Motius de la selecció de *Papaver rhoeas*: És una planta anual, del mateix gènere, amb flors de color escarlata. **Aplicació:** massissos florals, platabandes, com a planta entapissant, talussos.

Motius de la selecció de *Papaver nudicaule*: És una planta perenne de vida curta, del mateix gènere, amb flors grogues, blanques o ataronjades. **Aplicació:** massissos florals, platabandes, com a planta entapissant, talussos.

Ipomoea indica

Gènere: *Ipomoea*

Espècie: *indica*

Nom comú: campaneta gran

Família: convolvulàcies

Origen geogràfic: Japó i illes del Pacífic

Forma de propagació: per estolons

Forma principal de dispersió: inespecífica

Descripció: És una planta enfiladissa herbàcia i perenne, rizomatosa, de fins a 6 m d'alçària, amb les tiges volubles i de fins a 15 m de llarg, molt ramificades. Té el fullatge perenne, però el perd els anys més freds. Les fulles són ovades, sovint trilobades, d'entre 9 i 18 cm de llarg i entre 5 i 7 cm d'ample, de color verd mitjà brillant. Floreix des de finals d'hivern fins a la tardor, amb inflorescències d'entre 3 i 7 flors, amb forma de campaneta o d'embut, cada una de 6-9 cm de diàmetre, de color blau o porpra. Els fruits són càpsules que no se solen produir al nostre territori. Aquesta espècie també és coneguda amb el nom d'*Ipomoea acuminata*.

S'ha cultivat en jardineria per les seves grans flors blaves, i en tanques d'horts suburbans per la seva rapidesa de recobriment. Aquesta darrera característica, juntament amb la seva facilitat de reproducció vegetativa –els nusos arrelen fàcilment–, fa que tingui un comportament molt agressiu i ofegui la vegetació preexistent, especialment en ambients ruderals. Com a mètodes de control es recomana tallar les tiges volubles, arrencar les tiges amb nusos que puguin arrelar i destruir els més gruixuts fent una raspadura d'entre 15 i 20 cm de llarg, o bé aplicar herbicides adequats de manera controlada.

Plantes alternatives: *Hardenbergia comptoniana*, *Passiflora* × *belotii* 'Impératrice Eugénie', *Pandorea jasminoides*, *Wisteria sinensis*.

Motius de la selecció d'*Hardenbergia comptoniana*: És una planta enfiladissa voluble, de fulles perennes de color verd fosc brillant i flors en raïms pènduls de color malva o porpra. **Aplicació:** reixats, tanques d'enfiladisses, pèrgoles, parets, sota arbres, com a planta entapissant, talussos.

Motius de la selecció de *Passiflora* × *belotii* 'Impératrice Eugénie': És una planta enfiladissa amb circells, de fulles perennes o semicaduques, lobulades, i flors grosses, oloroses, de color blanc tenyit de rosa o porpra i filaments de color porpra o violeta. No fructifica. **Aplicació:** reixats, tanques d'enfiladisses, pèrgoles, parets, gelosies, planta en contenidor.

Motius de la selecció de *Pandorea jasminoides*: És una planta enfiladissa voluble, de fulles perennes de color verd fosc brillant i flors de color blanc amb la gorja rosada. **Aplicació:** reixats, pèrgoles, gloriètes, gelosies, espatlleres.

Motius de la selecció de *Wisteria sinensis*: És una planta enfiladissa voluble molt vigorosa, de fulles caduques i flors en raïms pènduls de color blau violeta o porpra que s'obren abans que les fulles o simultàniament. **Aplicació:** pèrgoles, reixats, sota parets, sota arbres, com a arbret.

Lantana camara

Gènere: *Lantana*

Espècie: *camara*

Nom comú: lantana de jardí

Família: verbenàcies

Origen geogràfic: Mèxic, Amèrica Central i nord d'Amèrica del Sud

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora

Descripció: És un arbust perennifoli que els anys més freds es comporta com a caducifoli, vigorós, de capçada arrodonida o a vegades sarmentosa, d'entre 1 i 3 m d'alçària, amb tiges sovint espinoses. Les fulles són oposades, ovades, aspres, serrades i fan olor de llimona. De 4 a 13 cm de llarg i de 2 a 8 cm d'ample, són de color verd fosc. Pot florir durant tot l'any, però generalment ho fa des de finals de primavera fins a la tardor, amb les flors tubulars, d'entre 1 i 1,4 cm de llarg, de color groc, ataronjat, blanc, lila, rosa, vermell o porpra, sovint amb la gorja de color groc, disposades en capítols globosos molt vistosos, d'entre 2,5 i 5 cm de diàmetre, unicolors, bicolors o que viren d'un color a un altre. Els fruits són drupes globoses, de 4-7 mm de diàmetre i de color violeta fosc o negre en madurar. És una planta tòxica. Darrerament s'ha arribat a la conclusió que les plantes ornamentals cultivades pertanyen a un complex d'origen híbrid que rep el nom de *Lantana strigocamara*. Se'n cultiven diverses varietats no espinoses que es distingeixen pel seu port, arbustiu, nan, compacte o sarmentós, i pel color de les flors: el més freqüent és el groc que passa a vermell ataronjat, però també són comunes les varietats de flors totalment grogues o totalment blanques.

En zones tropicals i subtropicals és considerada com una de les pitjors plantes invasores, atesa la seva facilitat de propagació i de colonització, la toxicitat per als herbívors i la presència habitual d'espines. Al nostre territori no mostra aquest caràcter colonitzador, però sí que s'ha naturalitzat en alguns punts de la costa. Per eradicarla en llocs problemàtics, es poden emprar mètodes manuals o mecànics d'arrencada; mètodes químics, mitjançant l'aplicació d'herbicides adequats de manera controlada, o la lluita biològica, d'eficàcia no demostrada.

Plantes alternatives: *Leonotis leonurus*, *Phlomis fruticosa*, *Sphaeralcea ambigua*.

Motius de la selecció de *Leonotis leonurus*: És un arbust o subarbust de fulla perenne o semicaduca, amb flors de color taronja intens, disposades en verticil·lastres erectes.

Aplicació: exemplar aïllat, grups o massissos, talussos, planta en contenidor.

Motius de la selecció de *Phlomis fruticosa*: És un arbust de fulla perenne, amb fulles de color verd gris o glauc i flors de color groc daurat, disposades en verticil·lastres densos. **Aplicació:** exemplar aïllat, grups o massissos, talussos, rocalles, planta en contenidor.

Motius de la selecció de *Sphaeralcea ambigua*: És un subarbust de fulla perenne o semicaduca, molt resistent a la sequera, amb fulles trilobades de color verd gris o blanquinós i flors de color taronja, molt aparents. **Aplicació:** exemplar aïllat, grups o massissos, platabandes, talussos, rocalles, planta en contenidor.

Ligustrum lucidum

Gènere: *Ligustrum*

Espècie: *lucidum*

Nom comú: troana, troana arbòria

Família: oleàcies

Origen geogràfic: Xina

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora

Descripció: És un arbre perennifoli, de capçada arrodonida, amb una alçària d'entre 5 i 12 m, i una amplada de capçada d'entre 4 i 6 m. L'escorça és llisa i esquerdada, de color gris fosc. Les fulles són simples, ovades, fan entre 8 i 15 cm, i són de color verd fosc brillant per l'anvers i verd mitjà pel revers. La floració es produeix els mesos de juliol i agost, amb flors d'entre 4 i 5 mm, de color blanc cremós o groguenc, agrupades en inflorescències que formen panícules d'entre 8 i 20 cm de llargada. Els fruits són drupes d'entre 7 i 10 mm, de color negre blavenc, que apareixen a mitjan tardor i romanen a l'arbre fins a l'hivern. Aquesta espècie s'havia confós amb una espècie semblant, més arbustiva, *Ligustrum japonicum*, nom que encara alguns planteristes donen a la troana arbòria, mentre que a la troana del Japó l'anomenen *Ligustrum texanum*. De la troana arbòria, se'n conrea també la cultivar 'Excelsum Superbum' (= 'Variegatum'), amb fulles de color verd clar amb els marges de color crema o groc.

És una espècie cultivada en jardineria per la seva ductilitat en ambients urbans, i es fa servir principalment com a tanca arbrada i com a arbre viari. S'ha naturalitzat en algunes zones periurbanes. Atès que és una espècie amb un elevat potencial invasor, es recomana no plantar-la en espais verds, però no hi ha inconvenient a utilitzar-la com a arbre viari, perquè, a més d'afavorir la presència dels ocells, que es mengen els seus fruits, té l'avantatge de ser un arbre de port petit, molt adequat per a la plantació en carrers de Barcelona. En zones on tingui caràcter invasor, es pot controlar per mètodes mecànics i manuals, talant els arbres i arrencant els plançons, o bé per mètodes químics, aplicant herbicides adequats de manera controlada.

Plantes alternatives: Com a arbre, *Dermatophyllum secundiflorum*, *Cocculus laurifolius*; com a arbre o tanca, *Photinia xfraseri*, *Ficus microcarpa*; per a tanca, *Arbutus unedo*, *Laurus nobilis*.

Motius de la selecció de *Dermatophyllum secundiflorum*: És un arbret perennifoli, molt resistent a la sequera, amb fulles compostes de color verd fosc brillant, flors de color blau violeta molt perfumades i fruits blanquinosos. **Aplicació:** arbre de carrer, exemplar aïllat, tanca vegetal, espatllera, jardí petit, patis, arbre en contenidor.

Motius de la selecció de *Cocculus laurifolius*: És un arbre perennifoli, amb fulles semblants a les del lorer, de color verd mitjà brillant. **Aplicació:** arbre de jardí, grups o massissos, tanca retallada (encara que és de creixement lent).

Motius de la selecció de *Photinia xfraseri*: És un arbust perennifoli, a vegades format com un arbret, amb fulles de color verd fosc brillant, vermelles quan broten, i flors blanques primaverals. **Aplicació:** arbust o arbret de jardí, arbret de carrer, tanca retallada, pantalles visuals, masses arbustives.

Motius de la selecció de *Ficus microcarpa*: És un arbre perennifoli, molt dens, amb fulles de color verd mitjà brillant. **Aplicació:** arbre de jardí, arbre de carrer, arbre d'alineació, tanca retallada, pantalles visuals.

Motius de la selecció d'*Arbutus unedo*: És un arbust arborescent d'aspecte semblant, amb fulles de color verd fosc brillant, flors blanques i fruits vermells. **Aplicació:** per a tanques –encara que és de creixement lent–, i també com a exemplar aïllat o formant grups o massissos.

Motius de la selecció de *Laurus nobilis*: És un arbret o un arbust arborescent d'entre 3 i 10 m d'alçària, amb fulles de color verd fosc brillant i aromàtiques, molt apte per al retall. **Aplicació:** tanques retallades, art topiària, arbre de jardí, arbust de jardí com a exemplar aïllat, massissos arbustius, pantalles visuals, planta en contenidor, jardí d'aromàtiques.

Lonicera japonica

Gènere: *Lonicera*

Espècie: *japonica*

Nom comú: lligabosc del Japó

Família: caprifoliàcies

Origen geogràfic: Xina, Japó i Corea

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora

Descripció: És una liana perennifòlia o semicaducifòlia, vigorosa, que s'enfila una alçària de fins a 8 m o que repta sobre el sòl, amb les tiges volubles ramificades des de la base. Les fulles són oposades, ovades o el·líptiques, d'entre 2,5 i 6 cm de llarg i entre 2,5 i 3,5 cm d'ample, amb el marge enter o lobulat, amb l'anvers de color verd fosc i el revers verd clar. Floreix des de la primavera fins a la tardor, amb flors geminades molt fragants, d'entre 3 i 4 cm de llarg i de color blanc, que es torna groc quan es marceixen. Els fruits són baies globoses, d'entre 5 i 7 mm de diàmetre, de color negre blavenc. Hi ha varietats que es comporten més aviat com a enfiladisses i altres que es comporten com a entapissants.

Es fa servir en jardineria per la seva rusticitat, per recobrir tanques, reixes i murs. S'ha naturalitzat en bardisses, en boscs de ribera alterats i en ambients ruderals lleugerament humits. En el cas dels exemplars ja plantats, es recomana als jardiners la poda de les inflorescències just després de la floració, per tal d'evitar la producció de llavor. Per eradicar aquesta espècie en llocs problemàtics, es recomana emprar mètodes manuals d'arrencada reiteratius, o bé mètodes químics, mitjançant l'ús d'herbicides permesos, tot respectant les prohibicions i restriccions a què estan sotmesos.

Plantes alternatives: Com a enfiladissa, *Lonicera etrusca*, *Lonicera implexa*; com a enfiladissa i entapissant, *Lonicera periclymenum*; com a entapissant, *Vinca major*, *Trachelospermum asiaticum*, *Hypericum calycinum*.

Motius de la selecció de *Lonicera etrusca*: És un lligabosc autòcton, de flors vermelloses que viren al groc i fruits vermells, tòxics. **Aplicació:** com a planta enfiladissa, en pèrgoles, reixats, gelosies, talussos, massissos arbustius.

Motius de la selecció de *Lonicera implexa*: És un lligabosc autòcton, de fulla perenne, flors rosades que viren al groc i fruits vermells, tòxics. **Aplicació:** com a planta enfiladissa, reixats, gelosies, sotabosc.

Motius de la selecció de *Lonicera periclymenum*: És un lligabosc autòcton, de flors rosades que viren al groc i fruits vermells, tòxics. **Aplicació:** com a planta enfiladissa, pèrgoles, reixats, gelosies, talussos, massissos arbustius, com a entapissant.

Motius de la selecció de *Vinca major*: És una planta entapissant mediterrània no autòctona, estolonífera, de fulles de color verd fosc brillant i flors grosses de color blau violeta. **Aplicació:** planta entapissant, talussos.

Motius de la selecció de *Trachelospermum asiaticum*: És una planta enfiladissa de fulles perennes de color verd fosc brillant i flors molt perfumades, blanques, que es tornen de color groc pàl·lid. **Aplicació:** com a entapissant, com a enfiladissa, talussos, parets, gelosies, sota arbres, planta en contenidor.

Motius de la selecció d'*Hypericum calycinum*: És una planta entapissant de fulles perennes o semiperennes i flors grosses de color groc. **Aplicació:** com a entapissant, al sol o a l'ombra, talussos, rocalles.

Opuntia ficus-indica

Gènere: *Opuntia*

Espècie: *ficus-indica*

Nom comú: figuera de moro

Família: cactàcies

Origen geogràfic: Mèxic

Forma de propagació: per llavor o vegetativa, per arrelament de pales

Forma principal de dispersió: endozoocora i antropocora

Descripció: És una planta suculenta arbustiva, sense fulles, d'entre 2 i 5 m d'alçària, amb un tronc curt ramificat, i tiges aplanades, carnoses i verdes, anomenades *pales*, que estan segmentades. Cada segment fa de 30 a 60 cm de llarg, de 10 a 25 cm d'ample i de 2,5 a 3 cm de gruix. Generalment no tenen espines o tenen espines escasses i petites però punxants. Floreix a la primavera, amb flors solitàries, d'entre 7 i 8 cm de diàmetre, de color groc o taronja. Els fruits són baies ovoides, espinoses, d'entre 5 i 10 cm de llarg, de color groguenc, ataronjat o vermellós i amb la polpa ataronjada, dolça i comestible. Aquesta espècie és coneguda també amb el sinònim de *Opuntia maxima*.

S'havia emprat en agricultura antigament per al conreu de cotxinilles per obtenir-ne un colorant, després, per aprofitar-ne els fruits comestibles i com a tanca espinosa, motiu pel qual també s'empra en jardineria en zones de clima àrid. S'ha naturalitzat en ambients secs molt antròpics, ja siguin periurbans, rurals o agrícoles, on arriba ser una invasora molt agressiva. Com a mètodes de control, destaquen els manuals o mecànics, reiteratius, procurant eliminar totes les pales i amb el personal convenientment protegit contra les espines; el foc controlat, que destrueix les pales però que està desaconsellat en zones de clima mediterrani, i la lluita biològica mitjançant alguns insectes paràsits.

Plantes alternatives: *Euphorbia resinifera*, *Yucca aloifolia*, *Cereus hildmannianus*; com a tanca espinosa, *Berberis vulgaris*, *Prunus spinosa*, *Crataegus monogyna*.

Motius de la selecció d'*Euphorbia resinifera*: És una planta cactiforme arbustiva, molt compacta, de tiges quadrangulars verdes. **Aplicació:** jardí de cactus, planta d'accent, rocalles, planta en contenidor.

Motius de la selecció de *Yucca aloifolia*: És una planta arbustiva agaviforme, de tiges erectes poc ramificades, fulles estretes i lanceolades, acabades en una espina punxent i inflorescències autuminals d'entre 30 i 50 cm de llarg, amb flors blanques, molt vistoses. **Aplicació:** jardí de suculentes, exemplar aïllat, planta d'accent, tanca espinosa.

Motius de la selecció de *Cereus hildmannianus*: És un cactus arborescent, de tiges cilíndriques i flors blanques d'entre 25 i 30 cm de llarg. **Aplicació:** jardí de cactus, exemplar aïllat, planta d'accent, tanca espinosa.

Motius de la selecció de *Berberis vulgaris*: És un arbust espinós, autòcton, de flors grogues i fruits vermells. **Aplicació:** tanca espinosa.

Motius de la selecció de *Prunus spinosa*: És un arbust espinós de fulla caduca, autòcton, de flors blanques i fruits de color blau fosc o negre violaci. **Aplicació:** tanques espinoses, grups o massissos, talussos.

Motius de la selecció de *Crataegus monogyna*: És un arbust espinós, autòcton, de flors blanques oloroses i fruits vermells. **Aplicació:** tanques espinoses, grups o massissos, talussos.

Parthenocissus quinquefolia

Gènere: *Parthenocissus*

Espècie: *quinquefolia*

Nom comú: vinya verge americana

Família: vitàcies

Origen geogràfic: Amèrica del Nord i Amèrica Central

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora

Descripció: És una liana caducifòlia, molt vigorosa, que s'enfila fins a assolir 30 m d'alçària o d'extensió, mitjançant circells ramificats amb discs adhesius als extrems. Les fulles són palmaticompostes, amb cinc folíols el·líptics d'entre 5 i 15 cm de llarg i entre 3 i 9 cm d'ample, amb el marge dentat, de color verd mat, que es tornen de color carmesí a la tardor. Floreix a finals de primavera, amb flors insignificants, disposades en panícules terminals. Els fruits són baies globoses, d'entre 5 i 8 mm de diàmetre, de color blau fosc.

Atesa la seva capacitat de fixació en gairebé qualsevol superfície plana, es fa servir en jardineria per recobrir murs i façanes. S'ha naturalitzat en ambients periurbans i antròpics, i ha esdevingut una planta invasora en zones de clima fred i humit. Per eradicar aquesta espècie en llocs problemàtics, es recomana emprar mètodes manuals d'arrencada reiteratius, o bé mètodes químics, mitjançant l'ús d'herbicides permesos, tot respectant les prohibicions i restriccions a què estan sotmesos.

Plantes alternatives: *Parthenocissus henryana*, *Vitis vinifera*, *Passiflora × belotii* 'Impératrice Eugénie'.

Motius de la selecció de *Parthenocissus henryana*: És una liana del mateix gènere que no mostra comportament invasor. Les fulles tenen cinc folíols de color verd fosc amb els nervis blancs o rosats, que es tornen de color vermell a la tardor. **Aplicació:** pèrgoles, parets i murs, emparrats, reixats, sota arbres, sobre roques.

Motius de la selecció de *Vitis vinifera*: És una liana de la mateixa família, de fulles lobulades que es tornen de color groc daurat, vermell o porpra a la tardor i fruits comestibles (els grans de raïm) de color vermell fosc, porpra, verd o verd groguenc. En viticultura, es poda fortament cada any, mantenint la planta en forma d'arbust, amb branques productives llargues i primes: els sarments. En jardineria, es deixa també créixer lliurement en emparrats o en altres situacions. **Aplicació:** emparrats, pèrgoles, reixats, sota arbres, sobre roques.

Motius de la selecció de *Passiflora × belotii* 'Impératrice Eugénie': És una planta enfiladissa amb circells, de fulles perennes o semicaduques lobulades i flors grosses, oloroses, de color blanc tenyit de rosa o porpra, i filaments de color porpra o violeta. No fructifica. **Aplicació:** reixats, tanques d'enfiladisses, pèrgoles, parets, gelosies, planta en contenidor.

Parthenocissus tricuspidata

Gènere: *Parthenocissus*

Espècie: *tricuspidata*

Nom comú: vinya verge del Japó

Família: vitàcies

Origen geogràfic: Xina, Japó i Corea

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora

Descripció: És una liana caducifòlia, vigorosa, que s'enfila fins a assolir 20 m d'alçària o d'extensió, mitjançant circells ramificats amb discs adhesius als extrems. Les fulles són simples, palmades, en general amb tres lòbuls dentats, d'entre 5 i 17 cm de llarg i entre 4 i 16 cm d'ample, de color verd lluent, que es tornen de color escarlata o porpra a la tardor. Floreix a finals de primavera i a l'estiu, amb flors insignificants, disposades en panícules terminals. Els fruits són baies globoses, d'entre 1 i 1,5 cm de diàmetre, de color negre purpuri.

Atesa la seva capacitat de fixació en gairebé qualsevol superfície plana, es fa servir en jardineria per recobrir murs i façanes. S'ha naturalitzat en ambients periurbans i antròpics, i ha esdevingut una planta invasora en zones de clima fred i humit. Per eradicar aquesta espècie en llocs problemàtics, es recomana emprar mètodes manuals d'arrencada reiteratius, o mètodes químics, mitjançant l'ús d'herbicides permesos, tot respectant les prohibicions i restriccions a què estan sotmesos.

Plantes alternatives: *Parthenocissus henryana*, *Vitis vinifera*, *Passiflora × belotii* 'Impératrice Eugénie'.

Motius de la selecció de *Parthenocissus henryana*: És una liana del mateix gènere, que no mostra comportament invasor. Les fulles tenen cinc folíols de color verd fosc amb els nervis blancs o rosats, que es tornen de color vermell a la tardor. **Aplicació:** pèrgoles, parets i murs, emparrats, reixats, sota arbres, sobre roques.

Motius de la selecció de *Vitis vinifera*: És una liana de la mateixa família, de fulles lobulades que es tornen de color groc daurat, vermell o porpra a la tardor i fruits comestibles (els grans de raïm) de color vermell fosc, porpra, verd o verd groguenc. En viticultura, es poda fortament cada any, mantenint la planta en forma d'arbust, amb branques productives llargues i primes: els sarments. En jardineria, es deixa també créixer lliurement en emparrats o en altres situacions. **Aplicació:** emparrats, pèrgoles, reixats, sota arbres, sobre roques.

Motius de la selecció de *Passiflora × belotii* 'Impératrice Eugénie': És una planta enfiladissa amb circells, de fulles perennes o semicaduques lobulades i flors grosses, oloroses, de color blanc tenyit de rosa o porpra, i filaments de color porpra o violeta. No fructifica. **Aplicació:** reixats, tanques d'enfiladisses, pèrgoles, parets, gelosies, planta en contenidor.

Pennisetum villosum

Gènere: *Pennisetum*

Espècie: *villosum*

Nom comú: penniset pelut

Família: poàcies (gramínies)

Origen geogràfic: est d'Àfrica i Aràbia

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: anemocora, hidrocora, exozoocora, antropocora

Descripció: És una planta herbàcia perenne cespitosa, rizomatosa, d'entre 20 i 60 cm d'alçària, amb fullatge que normalment s'asseca a l'hivern. Les fulles són linears, arquejades, d'entre 10 i 40 cm de llarg i entre 2 i 6 mm d'ample, de color verd mitjà. Floreix des de l'estiu fins a la tardor en panícules cilíndriques, plomoses, formades per espiguetes de color blanc cremós que sovint es tornen de color purpuri.

S'ha cultivat en jardineria com a planta entapissant per la seva resistència i la seva floració atractiva, però s'ha comprovat que té un comportament clarament invasor en ambients periurbans i al voltant de les carreteres. Els mètodes més efectius de control són la retirada manual i reiterada de les plantes, incloses les arrels, abans que es formi la grana, i els mètodes químics, amb l'aplicació controlada d'herbicides adequats.

Plantes alternatives: *Stipa pennata*, *Stipa offneri*, *Hyparrhenia hirta*.

Motius de la selecció de *Stipa pennata*: És una gramínia erecta, autòctona, d'entre 30 i 80 cm d'alçària, amb fulles de color verd groguenc o blavenc que es poden estassar a l'hivern i amb inflorescències aristades, plomoses, de color argentat, des de la primavera fins a l'estiu. **Aplicació:** prats, talussos, jardí sec, rocalles, agrupacions de gramínies, vorades de gramínies, massissos herbacis.

Motius de la selecció de *Stipa offneri*: És una gramínia cespitosa, autòctona, d'entre 30 i 80 cm d'alçària, amb fulles de color verd groguenc que es poden estassar a l'hivern i amb inflorescències aristades, de color groguenc. **Aplicació:** prats, talussos, jardí sec, rocalles, agrupacions de gramínies, massissos herbacis.

Motius de la selecció de *Hyparrhenia hirta*: És una gramínia erecta, autòctona, d'entre 60 i 80 cm d'alçària, fins a 120 cm en floració, amb fulles de color verd blavenc que es poden estassar a l'hivern i amb inflorescències laxes de color groguenc o brunenc des de la primavera fins a la tardor. **Aplicació:** prats, talussos, jardí sec, rocalles, agrupacions de gramínies, vorades de gramínies, massissos herbacis.

Pittosporum tobira

Gènere: *Pittosporum*

Espècie: *tobira*

Nom comú: pitòspor comú

Família: pitosporàcies

Origen geogràfic: Xina, Japó i Corea

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora

Descripció: És un arbust o un petit arbre perennifoli que fa de 2 a 6 m d'alçària, molt ramificat. Les fulles són simples, obovades, fan entre 4 i 9 cm de llarg, són de color verd fosc brillant i fan una olor resinosa. Floreix des de l'hivern fins a la primavera, amb flors de 2,5 cm de diàmetre, de color blanc que es torna groc quan es panseixen, amb una fragància intensa a flor de taronger, agrupades en inflorescències d'entre 5 i 8 cm de diàmetre. Els fruits són càpsules d'uns 12 mm de diàmetre, de color bru fosc.

És cultivat en jardineria per la seva gran ductilitat; es fa servir principalment com a tanca arbustiva o per formar masses arbustives. S'ha naturalitzat en algunes zones periurbanes. Es pot controlar mitjançant mètodes mecànics i manuals reiteratius, tallant els arbusts i arrencant els plançons, o bé mitjançant mètodes químics, aplicant herbicides adequats de manera controlada.

Plantes alternatives: Com a arbust, *Evonymus japonicus*, *Rhaphiolepis umbellata*, *Buxus sempervirens*, *Phillyrea angustifolia*, *Rhamnus alaternus*; per la seva fragància, *Choisya ternata*; per a tanca, *Acca sellowiana*.

Motius de la selecció d'*Evonymus japonicus*: És un arbust dens de fulles de color verd fosc brillant, amb flors insignificants i fruits de color rosat. **Aplicació:** massissos arbustius, com a exemplar aïllat, tanca retallada.

Motius de la selecció de *Rhaphiolepis umbellata*: És un arbust perennifoli, de fulles de color verd fosc brillant, flors blanques perfumades i fruits negres. **Aplicació:** exemplars aïllats, grups i massissos.

Motius de la selecció de *Buxus sempervirens*: Té un aspecte i un fullatge semblants, però amb flors que no són vistoses. És de creixement lent. **Aplicació:** massissos arbustius, com a exemplar aïllat, tanques lliures o retallades, art topiària, planta en contenidor.

Motius de la selecció de *Phillyrea angustifolia*: És un arbust dens, de fulles estretes de color verd fosc, amb flors no vistoses però oloroses. **Aplicació:** massissos arbustius, com a exemplar aïllat, tanques retallades mitjanes.

Motius de la selecció de *Rhamnus alaternus*: És un arbust o arbret perennifoli amb fulles de color verd fosc brillant i fruits vermells que viren al negre, només en exemplars femenins. **Aplicació:** grups i massissos, exemplars aïllats, tanques lliures i retallades, talussos.

Motius de la selecció de *Choisya ternata*: És un arbust perennifoli de capçada arrodonida i flors blanques molt oloroses. **Aplicació:** massissos arbustius, tanques lliures o retallades.

Motius de la selecció d'*Acca sellowiana*: Té un aspecte i un fullatge semblants, però amb flors d'entre 3 i 4 cm de color blanc i vermell, i fruits verds d'entre 4 i 6 cm de llarg. És de creixement lent. **Aplicació:** tanques i espatlleres, però també massissos arbus-tius i com a exemplar aïllat.

Prunus laurocerasus

Gènere: *Prunus*

Espècie: *laurocerasus*

Nom comú: llorer-cirer

Família: rosàcies

Origen geogràfic: sud-est d'Europa i oest d'Àsia

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora

Descripció: És un arbust o un arbret perennifoli que fa de 3 a 8 m d'alçària, molt ramificat i dens. Les fulles són simples, oblongues, coriàcies, fan entre 8 i 20 cm de llarg i entre 2,5 i 8 cm d'ample, i són de color verd fosc brillant. Floreix a la primavera, amb flors blanques d'entre 5 i 8 mm de diàmetre que fan olor d'ametlles amargues, agrupades en raïms erectes d'entre 7 i 15 cm de llarg. Els fruits són drupes globoses que fan d'1 a 1,5 cm de diàmetre i són de color negre quan maduren. És una planta tòxica.

És cultivat en jardineria com a exemplar aïllat o per formar tanques o massissos arbustius. S'ha naturalitzat en algunes zones periurbanes d'ambients lleugerament humits. Es pot controlar mitjançant mètodes mecànics i manuals, talant les plantes, desarrelant les soques i arrencant els plançons, o bé mitjançant mètodes químics, aplicant herbicides adequats de manera controlada.

Plantes alternatives: Com a exemplar aïllat, plantats en grup o per formar tanca, *Viburnum odoratissimum* var. *awabuki*, *Laurus nobilis*, *Ficus microcarpa*.

Motius de la selecció de *Viburnum odoratissimum* var. *awabuki*: És un gran arbust o un arbret d'entre 4 i 10 m d'alçària, amb fulles d'entre 8 i 20 cm de llarg i de color verd fosc brillant, i flors fragants de color blanc disposades en panícules còniques.

Aplicació: tanques retallades i lliures, arbret de carrer, arbust de jardí com a exemplar aïllat, massissos arbustius, pantalles visuals.

Motius de la selecció de *Laurus nobilis*: És un arbret o un arbust arborescent d'entre 3 i 10 m d'alçària, amb fulles de color verd fosc brillant, aromàtiques, molt apte per al retall. **Aplicació:** tanques retallades, art topiària, arbre de jardí, arbust de jardí com a exemplar aïllat, massissos arbustius, pantalles visuals, planta en contenidor, jardí aromàtic.

Motius de la selecció de *Ficus microcarpa*: És un arbre perennifoli, molt dens, amb fulles de color verd mitjà brillant. **Aplicació:** arbre de jardí, arbre de carrer, arbre d'alineació, tanques retallades, pantalles visuals.

Pyracantha angustifolia

Gènere: *Pyracantha*

Espècie: *angustifolia*

Nom comú: piracant de fulla estreta

Família: rosàcies

Origen geogràfic: Xina

Forma de propagació: per llavor

Forma principal de dispersió: endozoocora

Descripció: És un arbust perennifoli que fa de 3 a 4 m d'alçària, amb les branques espinoses. Les fulles són estretament oblongues, d'entre 1,5 i 5 cm de llarg i entre 4 i 8 mm d'ample, amb l'anvers de color verd fosc i el revers tomentós i blanquinós. Floreix entre el maig i el juny, amb inflorescències d'entre 2 i 4 cm de diàmetre, formades per 5-6 flors blanques d'entre 5 i 8 mm de diàmetre. Els fruits són poms globosos, d'entre 5 i 9 mm de diàmetre, de color groc ataronjat, que comencen a madurar a l'octubre i romanen a la planta fins al març. A més d'aquesta espècie i de l'autòctona *P. coccinea*, en jardineria es fan servir altres espècies i força cultivars d'origen híbrid, totes susceptibles de naturalització. Una de les més emprades a Barcelona és el piracant de Yunnan (*Pyracantha crenatoserrata*), amb fulles amb el marge crenat i serrulat, d'entre 1,5 i 6 cm de llarg, amb l'apex obtús o emarginat, i amb fruits d'entre 5 i 7 mm de diàmetre, de color vermell ataronjat o vermell fosc. Els piracants estan afectats pel foc bacterià, que ataca greument els fruiters de la família de les rosàcies.

A partir de les plantes emprades en jardineria, s'ha naturalitzat i està en zones boscoses periurbanes. Es pot controlar mitjançant mètodes manuals o mecànics reiterats d'arrencada de plantes i plançons, juntament amb les arrels. També es poden emprar mètodes químics, amb l'aplicació controlada d'herbicides adequats.

Plantes alternatives: *Pyracantha coccinea*, *Berberis vulgaris*, *Prunus spinosa*, *Crataegus monogyna*.

Motius de la selecció de *Pyracantha coccinea*: És un arbust espinós de la mateixa família, autòcton almenys de la Garrotxa, de fulla perenne, amb flors blanques i els fruits de color vermell brillant. **Aplicació:** tanques espinoses, grups o massissos, talussos.

Motius de la selecció de *Berberis vulgaris*: És un arbust espinós autòcton, per bé que és de fulla caduca; té les flors grogues i els fruits vermells. **Aplicació:** tanques espinoses.

Motius de la selecció de *Prunus spinosa*: És un arbust espinós de la mateixa família, autòcton, per bé que de fulla caduca; té les flors blanques i els fruits de color blau fosc o negre violaci. **Aplicació:** tanques espinoses, grups o massissos, talussos.

Motius de la selecció de *Crataegus monogyna*: És un arbust espinós de la mateixa família, autòcton, per bé que de fulla caduca, té les flors blanques oloroses i els fruits vermells. **Aplicació:** tanques espinoses, grups o massissos, talussos.

Robinia pseudoacacia

Gènere: *Robinia*

Espècie: *pseudoacacia*

Nom comú: robínia, falsa acàcia

Família: lleguminoses-fabàcies

Origen geogràfic: centre i est dels Estats Units

Forma de propagació: per llavor i per rebrots d'arrel

Forma principal de dispersió: inespecífica

Descripció: És un arbre caducifoli de capçada ovoïdal o arrodonida, força irregular, amb una alçària d'entre 12 i 25 m i una amplada de capçada d'entre 4 i 10 m, amb tendència a emetre molts rebrots d'arrel i branques generalment espinoses. L'escorça és fissurada, de color gris marronós. Les fulles són compostes, pinnades, fan entre 10 i 30 cm de llargada, amb folíols d'entre 1,5 i 6 cm de llarg. Són de color verd mitjà per l'anvers i verd clar pel revers, i es tornen de color groc a la tardor. La floració es produeix els mesos d'abril i maig, amb flors blanques, molt perfumades, d'entre 2 i 2,5 cm de llarg, disposades en inflorescències penjants que formen raïms d'entre 8 i 20 cm de llargada. Els fruits són llegums de 5-12 cm de llargada, de color marró vermellós, que maduren al principi de la tardor. Tota la planta conté toxines termolàbils, per bé que les flors es mengen fregides en *beignet*.

S'ha utilitzat molt en jardineria, per la seva rusticitat i la bellesa i el perfum de les seves flors i com a arbrat viari o com a arbre de jardí. També s'ha utilitzat en silvicultura, per la qualitat de la seva fusta, per la qual cosa s'ha dispersat per moltes contrades i ha esdevingut una planta invasora molt agressiva. Per eradicar aquesta espècie, cal combinar diversos mètodes: manuals (retirada dels plançons i tala dels arbres adults); mecànics (extracció de les soques resultants); i químics (aplicació controlada d'herbicides sistèmics autoritzats a les soques i a les restes d'arrels que hi pugui haver).

Plantes alternatives: *Robinia × ambigua* 'Decaisneana', *Styphnolobium japonicum* 'Pubescens', *Dermatophyllum secundiflorum*.

Motius de la selecció de *Robinia × ambigua* 'Decaisneana': És un arbre del mateix gènere, amb fulles compostes de color verd fosc i flors suaument perfumades de color rosa pàl·lid. No té un comportament invasor. **Aplicació:** arbre de carrer, arbre de parc, exemplar aïllat.

Motius de la selecció de *Styphnolobium japonicum* 'Pubescens': És un arbre de la mateixa família, amb fulles compostes de color verd fosc brillant i flors estivals de color blanc crema, a vegades tacat de lila. **Aplicació:** arbre de carrer, arbre de parc, exemplar aïllat.

Motius de la selecció de *Dermatophyllum secundiflorum*: És un arbret perennifoli de la família de les lleguminoses, molt resistent a la sequera, amb fulles compostes de color verd fosc brillant, flors de color blau violeta molt perfumades i fruits blanquinosos. **Aplicació:** arbre de carrer, exemplar aïllat, tanca vegetal, espatllera, jardí petit, pati, arbre en contenidor.

FITXES DE PLANTES ALTERNATIVES (NOVES)

Abelia × grandiflora

Gènere: *Abelia*

Espècie: × *grandiflora*

Nom comú: abèlia lluent

Família: caprifoliàcies

Origen geogràfic: híbrid hortícola

Descripció: És un arbust perennifoli, a vegades semicaducifoli, de capçada arrodonida, d'entre 1,5 i 3 m d'alçària i entre 1,5 i 4 m d'amplada, amb les tiges llargues i arquejades. Les fulles són simples, ovades, d'entre 1,5 i 6,5 cm de llarg i entre 1 i 2 cm d'ample, de color verd brillant, de color rosa bronzejat quan broten. Floreix des de la primavera fins a la tardor, amb flors blanques i roses, oloroses, d'uns 2 cm de llarg, disposades en petits grups als branquillons de l'any en curs, amb la corol·la blanca en forma d'embut i amb el calze amb 2-5 sèpals de color rosa o porpra, persistent en els fruits, que són aquenis de 8-10 mm de llarg. És un híbrid entre les espècies *Abelia chinensis* i *A. uniflora*, les dues xineses, la primera amb cinc sèpals i la segona amb dos. En molts vivers es ven erròniament amb el nom d'*A. floribunda* (abèlia de Mèxic), que en realitat és una espècie totalment diferent, de flors tubulars pèndules de color rosa o vermell i calze amb cinc sèpals verds. Aquesta altra espècie és molt rara als vivers de Catalunya, ja que només hi ha un viver que la comercialitza correctament, que sapiguem.

Nom català: abèlia lluent

Nom castellà: abelia brillante

Nom anglès: glossy abelia

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 1,5-3 m

Amplada: 1,5-4 m

Vida útil: 20-50 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: ovada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: blanc i vermell

Època de floració: primavera/estiu/
tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermellós

Època de fructificació: estiu/tardor

Interès de la fructificació: sí

Acacia 'Bon Accueil'

Gènere: *Acacia*

Varietat: 'Bon Accueil'

Nom comú: mimosa 'Bon Accueil'

Família: lleguminoses-mimosàcies

Origen geogràfic: híbrid hortícola

Descripció: És un petit arbre perennifoli de capçada arrodonida, amb una alçària d'entre 4 i 6 m, i una amplada de capçada d'entre 4 i 5 m, amb el tronc recte i l'escorça de color verd. Les fulles són compostes, bipinnades, molt semblants a les de la mimosa comuna, amb 15-29 parells de pinnes, cada una amb 25-30 parells de folíols de color verd fosc que no es tanquen de nit ni els dies calorosos. La floració es produeix entre el gener i el febrer, amb flors molt oloroses, de color groc brillant, disposades en glomèruls d'1 cm de diàmetre i aquests en panícules d'entre 10 i 15 cm de llarg, pèndules. Els fruits són llegums plans de 6 cm que fan llavors vanes, no viables. És d'origen híbrid entre les espècies *Acacia decurrens* i *A. baileyana*. Fou obtingut per Jean-Baptiste Dental, enginyer hortícola i planterista de Golfe-Juan (sud-est de França). S'empelta sobre peu d'*A. retinodes*, resistent a la calç.

Nom català: mimosa 'Bon Accueil'

Nom castellà: mimosa 'Bon Accueil'

Nom anglès: –

Tipus: planta frondosa

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 4-6 m

Amplada: 4-5 m

Vida útil: 20-25 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc

Tolerància a la calç: baixa (alta si s'empelta sobre peu d'*A. retinodes*)

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: baixa

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: primavera

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: bipinnada

Color de la fulla: verd fosc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc intens

Època de floració: hivern

Interès de la floració: sí

Color del fruit: marronós

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

Acacia 'Clair de Lune'

Gènere: *Acacia*

Varietat: 'Clair de Lune'

Nom comú: mimosa 'Clair de Lune'

Família: lleguminoses-mimosàcies

Origen geogràfic: híbrid hortícola

Descripció: És un arbust o arbret perennifoli de capçada arrodonida, amb els branquillons pènduls, i una alçària i una amplada de capçada d'entre 3 i 4 m. Les fulles són simples (fil·lòdis), estretament lanceolades, d'entre 2 i 5 cm de llarg i entre 2 i 6 mm d'ample, de color verd clar o argentat, i els brots són lleugerament purpúris. Floreix abundantment entre el març i l'abril, amb raïms densos i llargs que no deixen veure el fullatge, formats per 15-18 glomèruls de flors oloroses, de color groc llimona. Els fruits són llegums plans que fan llavors vanes, no viables. És d'origen híbrid, segons sembla entre les espècies *Acacia howittii* i *A. fimbriata*, i va ser obtingut cap als anys 1920 per Jean-Baptiste Dental, enginyer hortícola i planterista de Golfe-Juan (sud-est de França). S'empelta sobre peu d'*A. retinodes*, resistent a la calç.

Nom català: mimosa 'Clair de Lune'

Nom castellà: mimosa 'Clair de Lune'

Nom anglès: –

Tipus: planta frondosa

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida/pèndula

Alçària: 3-4 m

Amplada: 3-4 m

Vida útil: 20-25 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc

Tolerància a la calç: baixa (alta si s'empelta sobre peu d'*A. retinodes*)

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: baixa

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: primavera, després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd clar o argentat

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc llimona

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: marronós

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

Acacia 'Le Gaulois'

Gènere: *Acacia*

Varietat: 'Le Gaulois'

Nom comú: mimosa 'Le Gaulois'

Família: lleguminoses-mimosàcies

Origen geogràfic: híbrid hortícola

Descripció: És un petit arbre perennifoli de capçada arrodonida que fa entre 4 i 6 m d'alçària i entre 4 i 5 m d'amplada de capçada. Les fulles són compostes, bipinnades, mesuren fins a 12 cm de llarg i són molt semblants a les de la mimosa comuna, amb 10-15 parells de pinnes, cada una amb 20-25 parells de folíols, de color verd fosc o lleugerament glauc. Floreix abundantment entre el febrer i el març, amb flors molt oloroses, de color groc sofre, disposades en glomèruls d'1 cm de diàmetre, i aquests en panícules de fins a 20 cm de llarg. Els fruits són llegums plans que fan llavors vanes, no viables. És d'origen híbrid entre les espècies *Acacia dealbata* i *A. baileyana*, i fou obtingut a finals del segle XIX pel planterista de Canes Honoré Tournaire. S'empelta sobre peu d'*A. retinodes*, resistent a la calç.

Nom català: mimosa 'Le Gaulois'

Nom castellà: mimosa 'Le Gaulois'

Nom anglès: –

Tipus: planta frondosa

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 4-6

Amplada: 4-5

Vida útil: 20-25 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc

Tolerància a la calç: baixa (alta si s'empelta sobre peu d'*A. retinodes*)

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: baixa

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: primavera

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: bipinnada

Color de la fulla: verd fosc o

lleugerament glauc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc sofre

Època de floració: hivern

Interès de la floració: sí

Color del fruit: marronós

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

Acacia podalyriifolia

Gènere: *Acacia*

Espècie: *podalyriifolia*

Nom comú: mimosa de Mount Morgan

Família: lleguminoses-mimosàcies

Origen geogràfic: est d'Austràlia

Descripció: És un arbust o arbret perennifoli de capçada arrodonida que fa entre 3 i 5 m d'alçària i té una amplada de capçada d'entre 3 i 4 m, amb les tiges glauques i pruïneses. Les fulles són simples (fil·lòdis), ovades, setinades, d'entre 2 i 5 cm de llarg i entre 1 i 3 cm d'ample, de color verd blau o argentat. Floreix abundantment entre el desembre i el gener, amb raïms d'entre 5 i 10 cm de llarg, formats per 10-20 glomèruls d'entre 20 i 30 flors de 6-8 mm de diàmetre i de color groc daurat. Els fruits són llegums plans d'entre 6 i 8 cm de llarg i de color glauc. S'empelta sobre peu d'*A. retinodes*, resistent a la calç. Les flors són comestibles en *beignet*.

Nom català: mimosa de Mount Morgan

Nom castellà: mimosa de Mount Morgan

Nom anglès: Mount Morgan wattle

Tipus: planta frondosa

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 3-5 m

Amplada: 3-4 m

Vida útil: 20-25 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc

Tolerància a la calç: baixa (alta si s'empelta sobre peu d'*A. retinodes*)

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: baixa

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: primavera, després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: ovada

Color de la fulla: verd blau o argentat

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc daurat

Època de floració: hivern

Interès de la floració: sí

Color del fruit: glauc

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: sí

Acacia 'Président Doumergue'

Gènere: *Acacia*

Varietat: 'Président Doumergue'

Nom comú: mimosa 'Président Doumergue', mimosa 'Papa Olivier'

Família: lleguminoses-mimosàcies

Origen geogràfic: híbrid hortícola

Descripció: És un petit arbre perennifoli molt vigorós, de capçada arrodonida o erecta, d'entre 4 i 8 m d'alçària i entre 4 i 6 m d'amplada, amb l'escorça blanquinosa. Les fulles són compostes, bipinnades, molt semblants a les de la mimosa comuna, amb 15-20 parells de pinnes que tenen fins a 30 parells de folíols cada una, de color glauc o gris blau, i que es tanquen si fa vent càlid i sec. Floreix abundantment entre el gener i el febrer, amb flors oloroses de color groc daurat, disposades en panícules grosses. Els fruits són llegums plans que fan llavors vanes, no viables. És d'origen híbrid entre les espècies *Acacia dealbata* i *A. baileyana*, i fou obtingut per Jean-Baptiste Dental, enginyer hortícola i planterista de Golfe-Juan (sud-est de França). A Catalunya es coneix amb el nom de 'Papa Olivier'. S'empelta sobre peu d'*A. retinodes*, resistent a la calç.

Nom català: mimosa 'Président Doumergue'

Nom castellà: mimosa 'Président Doumergue'

Nom anglès: –

Tipus: planta frondosa

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 4-8 m

Amplada: 4-6 m

Vida útil: 20-25 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc

Tolerància a la calç: baixa (alta si s'empelta sobre peu d'*A. retinodes*)

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: baixa

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: primavera

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: bipinnada

Color de la fulla: glauc o gris blau

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc daurat

Època de floració: hivern

Interès de la floració: sí

Color del fruit: marronós

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

Acacia retinodes 'Imperialis'

Gènere: *Acacia*

Espècie i varietat: *retinodes* 'Imperialis'

Nom comú: mimosa imperial

Família: lleguminoses-mimosàcies

Origen geogràfic: l'espècie és del sud-est d'Austràlia, la cultivar, hortícola

Descripció: És un arbust o arbret perennifoli de capçada arrodonida o erecta, molt densa, amb una alçària d'entre 4 i 8 m i una amplada de capçada d'entre 3 i 6 m. Les fulles són simples (fil·lodis), oblanceolades, d'entre 3 i 20 cm de llarg i de color verd blavenc fosc. Floreix contínuament durant tot l'any, amb raïms de fins a 4 cm de llarg, formats per glomèruls de flors oloroses, de color groc intens, més vistoses que les de la mimosa de tot l'any (*A. retinodes*). Els fruits són llegums plans que fan llavors vanes, no viables. S'empelta sobre peu d'*A. retinodes*.

Nom català: mimosa imperial

Nom castellà: mimosa imperial

Nom anglès: –

Tipus: planta frondosa

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 4-8 m

Amplada: 3-6 m

Vida útil: 20-25 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: baixa

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: oblanceolada

Color de la fulla: verd blavenc fosc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc intens

Època de floració: tot l'any

Interès de la floració: sí

Color del fruit: marró fosc

Època de fructificació: tot l'any

Interès de la fructificació: no

Acca sellowiana

Gènere: *Acca*

Espècie: *sellowiana*

Nom comú: feijoa

Família: mirtàcies

Origen geogràfic: sud d'Amèrica del Sud

Descripció: És un arbust o arbret perennifoli de capçada arrodonida que fa entre 3 i 5 m d'alçària i entre 2 i 4 m d'amplada, molt ramificat. Les fulles són simples, ovades, coriàcies, d'entre 2,5 i 8 cm de llarg i entre 2 i 4 cm d'ample, de color verd fosc per l'anvers i blanc tomentós pel revers. Floreix durant els mesos de maig i juny, amb flors solitàries, d'entre 3 i 4 cm de diàmetre, amb els pètals recorbats de color blanc rosat i els estams de color carmí, molt aparents. Els fruits són baies el·lipsoides d'entre 4 i 6 cm de llarg, de color verd fosc a la maduresa (tardor), amb la polpa blanquinosa o groguenca, molt perfumada i comestible. Fins fa poc era conegut amb el nom científic de *Feijoa sellowiana*.

Nom català: feijoa

Nom castellà: guayabo del Brasil

Nom anglès: pineapple guava

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 3-5 m

Amplada: 2-4 m

Vida útil: de 50 a 100 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: tardor

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: ovada

Color de la fulla: verd fosc i blanc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc i vermell

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: verd

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: sí
(comestible)

Agave attenuata

Gènere: *Agave*

Espècie: *attenuata*

Nom comú: cua de lleó

Família: agavàcies

Origen geogràfic: Mèxic

Descripció: És una planta suculenta formada per una roseta de fulles perennes d'entre 0,6 i 1,2 m d'amplada, situada a l'extrem d'una tija retorçada d'entre 0,5 i 1,5 m de longitud i sovint amb petites rosetes que neixen a la base o al llarg de la tija. Les fulles són lanceolades, d'entre 25 i 70 cm de llarg i entre 11 i 20 cm d'ample, de color verd clar o verd blavenc, sense espines marginals i amb la terminal blana. La floració és molt aparent i es produeix a l'hivern, amb una inflorescència primer erecta i molt corbada, que a vegades fins i tot arriba a terra, d'entre 2 i 3,7 m de longitud, formada per un raïm dens de flors d'entre 3,5 i 5 cm de llarg, de color crema o groc verdós, que dins de la inflorescència es van obrint des de baix fins a l'extrem. Els fruits són càpsules oblongues, poc freqüents, de 2 a 3 cm de llarg, de color bru a la maduresa. Cada roseta terminal floreix una sola vegada, quan té entre 8 i 20 anys, i després de florir i fructificar s'asseca, per bé que la planta continua viva mitjançant les rosetes basals o laterals.

Nom català: cua de lleó

Nom castellà: agave drago

Nom anglès: fox-tail agave

Tipus: suculenta

Fullatge: perenne

Forma: agaviforme

Alçària: 1-1,5 m

Amplada: 1-2 m

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: –

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: no

Època de poda: –

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd clar o verd blavenc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: crema o groc verdós

Època de floració: hivern

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: –

Interès de la fructificació: no

Aloe × delaetii

Gènere: *Aloe*

Espècie: × *delaetii*

Nom comú: àloe de De Laet

Família: aloàcies

Origen geogràfic: híbrid hortícola

Descripció: És una planta suculenta d'entre 50 i 100 cm d'alçària que forma grups densos de fins a 2 m de diàmetre. Les fulles són perennes, lanceolades, còncaues, de fins a 30 cm de llarg i 5 cm d'ample, de color verd fosc i amb espines marginals blanques. Floreix de març a juny, amb la inflorescència erecta, d'entre 10 i 14 cm de llarg i entre 6 i 8 cm d'ample, amb les flors de color taronja vermellós. Fruits desconeguts. És un híbrid artificial entre *A. ciliaris* i *A. succotrina* cultivat als jardins històrics sicilians.

Nom català: àloe de De Laet

Nom castellà: áloe de De Laet

Nom anglès: –

Tipus: suculenta

Fullatge: perenne

Forma: agaviforme

Alçària: 0,5-1 m

Amplada: 1-2 m

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: –

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: no

Època de poda: –

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd fosc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: taronja vermellós

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: –

Època de fructificació: –

Interès de la fructificació: –

Aloe vera

Gènere: *Aloe*

Espècie: *vera*

Nom comú: àloe ver

Família: aloàcies

Origen geogràfic: incert, probablement del nord-est d'Àfrica i d'Aràbia

Descripció: És una planta suculenta, gairebé acaule, molt cespitosa, de fins a 60 cm d'alçària, que forma grups densos de rosetes. Les fulles són perennes, lanceolades, carneses, fan de 40 a 50 cm de llarg i de 6 a 7 cm d'ample, i són de color verd gris tenyit de vermell, amb espines marginals blanquinoses. Floreix de maig a juny, amb la inflorescència simple o amb dues branques, erecta, d'entre 60 i 90 cm d'alçària, amb raïms terminals densos, d'entre 30 i 40 cm de llarg i entre 5 i 6 cm d'ample, i amb les flors de color groc, d'uns 3 cm. Els fruits són càpsules rarament formades. Es cultiva des de molt antic per les seves propietats cosmètiques i medicinals.

Nom català: àloe ver

Nom castellà: zabila, àloe de Barbados

Nom anglès: Barbados aloe

Tipus: suculenta

Fullatge: perenne

Forma: agaviforme

Alçària: 0,3-0,6 m

Amplada: 0,5-1 m

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: –

Insolació: sol

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: no

Època de poda: –

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd gris

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: –

Època de fructificació: –

Interès de la fructificació: –

Arbutus unedo

Gènere: *Arbutus*

Espècie: *unedo*

Nom comú: arboç

Família: ericàcies

Origen geogràfic: sud d'Europa i nord d'Àfrica

Descripció: És un arbust o arbret perennifoli, de capçada arrodonida, d'entre 4 i 10 m d'alçària i entre 2 i 8 m d'amplada, molt ramificat i amb l'escorça de color castany vermellós. Les fulles són simples, el·líptiques, coriàcies, d'entre 8 i 11 cm de llarg i entre 2,5 i 4 cm d'ample, de color verd fosc brillant. Floreix a la tardor i a l'hivern, amb flors urceolades d'entre 7 i 10 mm de llarg, de color blanc a vegades tenyit de rosa o de verd, disposades en panícules terminals penjants de 4-5 cm de llarg. Els fruits –les cireres d'arboç– són baies globoses, granuloses, d'entre 2 i 2,5 cm de diàmetre, de color groc que passa a taronja i després a vermell escarlata en madurar a la tardor de l'any següent, i són comestibles.

Nom català: arboç

Nom castellà: madroño

Nom anglès: strawberry tree

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 4-10 m

Amplada: 2-8 m

Vida útil: més de 100 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: el·líptica

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc

Època de floració: tardor-hivern

Interès de la floració: sí

Color del fruit: entre groc i vermell

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: sí

Aristida purpurea

Gènere: *Aristida*

Espècie: *purpurea*

Nom comú: arístida purpúria

Família: poàcies (gramínies)

Origen geogràfic: Amèrica del Nord

Descripció: És una planta herbàcia cespitosa, erecta, d'entre 10 i 100 cm d'alçària, amb fulles caduques basals o caulinars, linears, d'entre 0,5 i 2,5 cm de llarg i entre 1 i 2 mm d'ample, de color verd gris. Floreix des de la primavera fins a la tardor, amb inflorescències molt atractives en forma de panícula d'entre 3 i 30 cm de llarg, amb les flors (glumes) de color castany clar, bru o porpra vermellós. Els fruits són cariopsis de color castany, sense interès.

Nom català: arístida purpúria

Nom castellà: arístida purpúrea

Nom anglès: purple three-awn

Tipus: herbàcia

Fullatge: caduc

Forma: graminiforme

Alçària: 0,1-1 m

Amplada: 0,3-0,6 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: estassada

Tolerància a la poda: –

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: linear

Color de la fulla: verd gris

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: castany o porpra

Època de floració: primavera-estiu-tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: castany

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Berberis vulgaris

Gènere: *Berberis*

Espècie: *vulgaris*

Nom comú: coralets

Família: berberidàcies

Origen geogràfic: Europa i oest d'Àsia

Descripció: És un arbust caducifoli, de capçada arquejada, d'entre 1 i 2 m d'alçària i d'amplada, amb tiges de color groc i amb espines normalment trífides d'entre 0,5 i 2,5 cm de llarg. Les fulles són simples, el·líptiques, de 2,5-5 × 0,7-3,5 cm, de color verd tendre mat que es torna vermellós a la tardor. Floreix a la primavera, amb flors oloroses, de color groc daurat, d'entre 4 i 6 mm de diàmetre, disposades en raïms penjants d'entre 2,5 i 5 cm de llarg. Els fruits són baies el·lipsoïdals de 5-9 mm de llarg i de color vermell.

Nom català: coralets

Nom castellà: agracejo

Nom anglès: common barberry

Tipus: arbust

Fullatge: caduc

Forma: arrodonida

Alçària: 1-2 m

Amplada: 1-2 m

Vida útil: 20-50 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció i de neteja

Tolerància a la poda: poca

Època de poda: després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: el·líptica

Color de la fulla: verd tendre mat

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: groc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermell

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: sí

Beschorneria yuccoides

Gènere: *Beschorneria*

Espècie: *yuccoides*

Nom comú: lliri de Mèxic

Família: agavàcies

Origen geogràfic: Mèxic

Descripció: És una planta suculenta rizomatosa que fillola, de fins a 50 cm d'alçària i 1,2 m d'amplada, formada per una munió de rosetes acaules de fulles perennes. Les fulles són lanceolades, blanques, no suculentes, d'entre 40 i 70 cm de llarg i entre 3 i 10 cm d'ample, de color verd blavenc, amb els marges dentats no espinosos i amb la punta terminal blana. La floració és molt aparent i es produeix a la primavera, amb una inflorescència inclinada, d'entre 1 i 1,8 m de longitud, formada per una panícula de 8-20 branques, tota ella de color vermell, amb les flors pèndules d'entre 4 i 8,5 cm de llarg, de color verd clar. Els fruits són càpsules que s'obren a l'estiu amb molta força, de manera que les llavors són expulsades a distància fent sorollets que recorden l'espetec del foc. La planta és policàrpica i, per tant, la roseta no es mor després de florir i fructificar.

Nom català: lliri de Mèxic

Nom castellà: azucena de México

Nom anglès: Mexican lily

Tipus: suculenta

Fullatge: perenne

Forma: agaviforme

Alçària: 0,5 m

Amplada: 0,5-1,2 m

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: –

Insolació: sol

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: no

Època de poda: –

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd blavenc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: vermell (inflorescències)

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: –

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

Buddleja × pikei 'Hever Castle'

Gènere: *Buddleja*

Espècie i varietat: × *pikei* 'Hever Castle'

Nom comú: budleia de Pike, budleia de Hever Castle

Família: buddleiàcies

Origen geogràfic: híbrid hortícola

Descripció: És un arbust caducifoli de capçada estesa o arrodonida, lleugerament desordenada, d'entre 1,5 i 3 m d'alçària i d'amplada, amb les tiges arquejades. Les fulles són oposades o alternes, simples, ovades o estretament lanceolades, fan de 2 a 15 cm de llarg i són de color verd gris per l'anvers i argentat pel revers. Floreix des de l'estiu fins al començament de la tardor en panícules arquejades, produïdes als extrems de tiges de l'any en curs, d'entre 15 i 30 cm de llarg, amb les flors molt perfumades, d'entre 7 i 13 mm de llarg, de color rosa malva i amb la gorja taronja. Fruits desconeguts. És un híbrid hortícola entre les espècies *B. alternifolia* i *B. crispa*. La cultivar fou obtinguda el 1953 pel jardiner Albert Victor Pike mentre era cap de jardiniers de Hever Castle, Anglaterra. També és coneguda amb el nom de 'Hever Castle'.

Nom català: budleia de Pike

Nom castellà: budleya de Pike

Nom anglès: Hever Castle butterfly bush

Tipus: arbust

Fullatge: caduc

Forma: estesa

Alçària: 1,5-3 m

Amplada: 1,5-3 m

Vida útil: 20-50 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: –

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda anual

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd gris

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: rosa malva

Època de floració: estiu-tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: –

Època de fructificació: –

Interès de la fructificació: no

Buxus sempervirens

Gènere: *Buxus*

Espècie: *sempervirens*

Nom comú: boix

Família: buxàcies

Origen geogràfic: centre i sud d'Europa, sud-oest d'Àsia i nord d'Àfrica

Descripció: És un arbust perennifoli de capçada ovoïdal, d'entre 1 i 5 m d'alçària i entre 1 i 3 m d'amplada, a vegades un arbret de fins a 8 m d'alçària, dens i molt ramificat. Les fulles són simples, ovades, coriàcies, d'entre 1,3 i 3 cm de llarg i entre 0,7 i 1,5 cm d'ample, i són de color verd fosc brillant, a vegades tenyides de taronja a la tardor i a l'hivern. Floreix entre el febrer i el maig, amb flors molt petites, de 2-4 mm de llarg, gens vistoses, de color groc pàl·lid, oloroses, disposades en inflorescències de 5-7 mm de diàmetre. Els fruits són càpsules ovoïdes d'entre 8 i 11 mm de llarg, de color glauc.

Nom català: boix

Nom castellà: boj

Nom anglès: common box

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: ovoïdal

Alçària: 1-5 m

Amplada: 1-3 m

Vida útil: 100-200 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol, mitja ombra o ombra

Necessitats de poda: poda de contenció, de rejuveniment

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: primavera-estiu (tanca)

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: ovada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc pàl·lid

Època de floració: hivern-primavera

Interès de la floració: no

Color del fruit: glauc

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: no

Calendula officinalis

Gènere: *Calendula*

Espècie: *officinalis*

Nom comú: boixac

Família: asteràcies (compostes)

Origen geogràfic: probablement del sud d'Europa

Descripció: És una planta anual o perenne de vida curta, d'entre 30 i 70 cm d'alçària i entre 30 i 45 cm d'amplada, ramificada. Les fulles són lanceolades o espatulades, d'entre 5 i 17 cm de llarg i entre 1 i 6 cm d'ample, pubescents, un xic viscoses, aromàtiques i de color verd intens. Floreix al llarg de tot l'any mentre les condicions meteorològiques ho permetin, especialment, però, des de l'abril fins al novembre, amb flors compostes (capítols) d'entre 4 i 10 cm de diàmetre, d'olor desagradable, de color groc o taronja, i flòsculs de color groc, taronja o bru. Els fruits són aquenis corbats i espinosos, de color bru. N'hi ha moltes cultivars de flors simples o dobles, de diferents grandàries i de diversos colors dins dels tons esmentats, algunes bicolors. És cultivada des de l'antiguitat per les seves propietats medicinals i com a planta de jardí.

Nom català: boixac

Nom castellà: maravilla

Nom anglès: common marigold

Tipus: herbàcia

Fullatge: perenne

Forma: anual o perenne de vida curta

Alçària: 0,3-0,7 m

Amplada: 0,3-0,45 m

Vida útil: 1-5 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calor: alta

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: –

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de flors
pansides

Tolerància a la poda: –

Època de poda: –

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd intens

Interès del fullatge: no

Variació estacional: no

Color de la flor: groc o taronja

Època de floració: primavera-estiu-
tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: no

Dermatophyllum secundiflorum

Gènere: *Calia*

Espècie: *secundiflora*

Nom comú: sòfora de Texas

Família: lleguminoses-fabàcies

Origen geogràfic: Mèxic i sud dels Estats Units

Descripció: És un arbust o arbret perennifoli de capçada arrodonida, d'entre 3 i 8 m d'alçària i entre 2 i 3 m d'amplada, que sovint rebrota de soca. Les fulles són compostes, imparipinnades, d'entre 10 i 15 cm de llarg, amb 7-11 folíols oblongs, força coriàcis, d'entre 2,5 i 5 cm de llarg i de color verd fosc brillant. Floreix entre els mesos de març i juny, amb flors molt perfumades, de color blau violeta o porpra, d'entre 2 i 2,5 cm de llarg, disposades en raïms terminals d'entre 3 i 10 cm de llarg, penjants i molt atractius. Els fruits són llegums d'entre 2 i 20 cm de llarg, de color blanquinós, amb les llavors de color escarlata o taronja, tòxics. Fins fa poc, aquest arbust era conegut amb el nom científic de *Sophora secundiflora*. Havia estat plantat als jardins de Ca n'Altimira de Barcelona.

Nom català: sòfora de Texas

Nom castellà: frijolito de Texas

Nom anglès: Texas mountain-laurel

Tipus: arbret

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 3-8 m

Amplada: 2-3 m

Vida útil: 25-50 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: alta

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de formació

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: imparipinnada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blau violeta

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: blanc

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: sí

Carex pendula

Gènere: *Carex*

Espècie: *pendula*

Nom comú: càrex pèndul

Família: ciperàcies

Origen geogràfic: Europa, oest d'Àsia i nord d'Àfrica

Descripció: És una planta herbàcia perennifòlia, cespitosa, rizomatosa, d'entre 60 i 80 cm d'alçària i entre 80 i 100 cm d'amplada. Les fulles són linears, aspres, d'entre 20 i 100 cm de llarg i entre 8 i 16 mm d'ample, de color verd mitjà brillant, amb el revers lleugerament glauc. Floreix a la primavera, amb inflorescències arquejades, de 0,6-1,5 m de llarg, curioses, amb les espigues pèndules cilíndriques, d'entre 8 i 16 cm de llarg, de color verd castany. Els fruits són aquenís de color palla, sense interès.

Nom català: càrex pèndul

Nom castellà: espadaña

Nom anglès: pendulous sedge

Tipus: herbàcia

Fullatge: perenne

Forma: graminiforme

Alçària: 0,6-0,8 m

Amplada: 0,8-1 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: –

Insolació: mitja ombra o ombra

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: tolera la poda rasa

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: linear

Color de la fulla: verd mitjà

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: verd castany

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: palla

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

***Ceanothus griseus* 'Yankee Point'**

Gènere: *Ceanothus*

Espècie i cultivar: *griseus* 'Yankee Point'

Nom comú: ceanot de Carmel Yankee Point

Família: ramnàcies

Origen geogràfic: l'espècie és de Califòrnia, la cultivar va ser seleccionada el 1956 a partir d'esqueixos de plantes silvestres

Descripció: És un arbust perennifoli de capçada ajaguda, d'entre 60 i 90 cm d'alçada i entre 3 i 3,5 m d'amplada. Les fulles són simples, ovades, d'entre 1 i 5 cm de llarg i entre 1 i 3 cm d'ample, de color verd fosc brillant. Floreix abundantment a la primavera, amb flors de color blau porcellana, d'uns 5 mm de llarg, disposades en panícules de 2-5 cm de llarg, molt vistoses. Els fruits són càpsules negres d'uns 4 mm, sense interès.

Nom català: ceanot de Carmel Yankee Point

Nom castellà: ceanoto gris Yankee Point

Nom anglès: Carmel ceanothus Yankee Point

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: ajaguda

Alçada: 0,6-0,9 m

Amplada: 3-3,5 m

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: altes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: primavera, després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: ovada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blau

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: negre

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

Cereus hildmannianus

Gènere: *Cereus*

Espècie: *hildmannianus*

Nom comú: cua del diable

Família: cactàcies

Origen geogràfic: sud d'Amèrica del Sud

Descripció: És un cactus arborescent sense fulles, d'entre 5 i 10 m d'alçària i entre 2 i 4,5 m d'amplada, ramificat des de la base, amb tiges cilíndriques d'entre 10 i 15 cm de diàmetre i de color verd blavenc que es torna verd grisenc amb l'edat; espines generalment absents o molt petites, i 4-6 costelles. Floreix a la primavera i a l'estiu, amb flors solitàries, oloroses, en forma d'embut, d'entre 25 i 30 cm de llarg i de color blanc, molt atractives, que s'obren a la nit i romanen obertes fins al matí següent. Els fruits són baies en forma de pera, d'entre 5 i 6 cm de llarg i de color vermell. S'ha conegut també amb els noms científics de *Cereus peruvianus*, encara que, de fet, aquest nom és sinònim d'una altra espècie. També se'n troba al mercat la cultivar 'Monstrosus', coneguda amb el nom comú de *muntanya de Montserrat*, de tiges retorçades.

Nom català: cua del diable

Nom castellà: cirio del Perú

Nom anglès: queen of the night

Tipus: suculenta

Fullatge: afil·lae

Forma: cactus

Alçària: 5-10 m

Amplada: 2-4,5 m

Vida útil: 20-50 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: –

Època de poda: –

Tipus de fulla: –

Mida de la fulla: –

Forma de la fulla: –

Color de la fulla: –

Interès del fullatge: –

Variació estacional: –

Color de la flor: blanc

Època de floració: primavera-estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermell

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: sí

Choisya ternata

Gènere: *Choisya*

Espècie: *ternata*

Nom comú: taronger de Mèxic

Família: rutàcies

Origen geogràfic: Mèxic

Descripció: És un arbust perennifoli de capçada arrodonida i compacta, d'entre 1 i 3 m d'alçària i entre 1 i 2,5 m d'amplada. Les fulles són compostes, trifoliades, aromàtiques, amb el folíol terminal d'entre 2 i 8 cm de llarg i els laterals més curts, de color verd fosc brillant. Floreix des de la primavera fins a l'estiu, i a vegades refloreix a la tardor i fins i tot a l'hivern, si és un hivern suau, amb flors blanques, fragants, en forma d'estrella, d'entre 1,8 i 3 cm de diàmetre, disposades en petites inflorescències axil·lars. Els fruits són càpsules sense interès. Les flors fan una olor delicada de flor de taronger.

Nom català: taronger de Mèxic

Nom castellà: naranjo de México

Nom anglès: Mexican orange

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 1-3 m

Amplada: 1-2,5 m

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: primavera

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: trifoliada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc

Època de floració: primavera-estiu-tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: taronja marronós

Època de fructificació: –

Interès de la fructificació: no

Cyperus papyrus

Gènere: *Cyperus*

Espècie: *papyrus*

Nom comú: papir

Família: ciperàcies

Origen geogràfic: Àfrica

Descripció: És una planta herbàcia perenne afil·la, graminoide, rizomatosa, aquàtica, d'entre 2 i 5 m d'alçària i entre 0,6 i 1,2 m d'amplada, amb tiges de secció triangular, de color verd fosc. Floreix a l'estiu, amb inflorescències terminals compostes d'umbel·les d'uns 30 cm d'ample, amb 100-200 radis i 20-30 espiguetes de color castany d'entre 8 i 20 mm de llarg. Els fruits són aquenís diminuts, de color castany groguenc. Les tiges eren emprades pels antics egipcis per fabricar els papirs per escriure.

Nom català: papir

Nom castellà: papiro

Nom anglès: papyrus

Tipus: herbàcia

Fullatge: perenne

Forma: graminiforme

Alçària: 2-5 m

Amplada: 0,6-1,2 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: baixa

Necessitats hídriques: altes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: –

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: tolera la poda rasa

Època de poda: tardor

Tipus de fulla: –

Mida de la fulla: –

Forma de la fulla: –

Color de la fulla: –

Interès del fullatge: –

Variació estacional: –

Color de la flor: castany

Època de floració: estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: castany groguenc

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Cyperus prolifer

Gènere: *Cyperus*

Espècie: *prolifer*

Nom comú: papir nan

Família: ciperàcies

Origen geogràfic: est i sud d'Àfrica

Descripció: És una planta herbàcia perenne afil·la, graminoide, rizomatosa, aquàtica, d'entre 30 i 75 cm d'alçària i entre 0,4 i 0,6 m d'amplada, amb tiges de secció triangular de color verd mitjà o fosc. Floreix a l'estiu amb inflorescències terminals formades per una umbel·la simple, d'entre 10 i 20 cm de diàmetre, amb 50-100 radis, espiguetes de color castany d'entre 3 i 12 mm de llarg i amb 7-25 flors. Els fruits són aquenis diminuts, de color blanquinós o castany.

Nom català: papir nan

Nom castellà: papiro enano

Nom anglès: miniature papyrus

Tipus: herbàcia

Fullatge: perenne

Forma: graminiforme

Alçària: 0,3-0,75 m

Amplada: 0,4-0,6 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: baixa

Necessitats hídriques: altes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: –

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: tolera la poda rasa

Època de poda: tardor

Tipus de fulla: –

Mida de la fulla: –

Forma de la fulla: –

Color de la fulla: –

Interès del fullatge: –

Variació estacional: –

Color de la flor: castany

Època de floració: estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: blanquinós o castany

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Escallonia illinita

Gènere: *Escallonia*

Espècie: *illinita*

Nom comú: escal·lònia flairosa

Família: escal·loniàcies

Origen geogràfic: Xile

Descripció: És un arbust perennifoli de capçada estesa, d'entre 1 i 3 m d'alçària i entre 1,5 i 3 m d'amplada, amb les tiges llargues i arquejades, resinoses. Les fulles són simples, el·líptiques, fan de 3,5 a 5 cm de llarg i d'1,2 a 2 cm d'ample, i són de color verd fosc brillant i fortament aromàtiques, especialment les fulles seques després de la pluja. Floreix entre els mesos d'abril i octubre, amb flors blanques d'1 cm de llarg, disposades en inflorescències terminals d'entre 5 i 8 cm de llarg. Els fruits són càpsules d'entre 4 i 6 mm de llarg, sense interès.

Nom català: escal·lònia flairosa

Nom castellà: barraco

Nom anglès: white escallonia

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: estesa

Alçària: 1-3 m

Amplada: 1,5-3 m

Vida útil: 20-50 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: el·líptica

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc

Època de floració: primavera-estiu-tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: estiu/tardor

Interès de la fructificació: no

Euonymus japonicus

Gènere: *Euonymus*

Espècie: *japonicus*

Nom comú: evònim del Japó

Família: celastràcies

Origen geogràfic: Japó

Descripció: És un arbust perennifoli, de capçada ovoïdal o arrodonida, d'entre 3 i 6 m d'alçària i entre 1 i 3 m d'amplada, molt dens i ramificat. Les fulles són simples, ovades, coriàcies, d'entre 3 i 10 cm de llarg i entre 2 i 6 cm d'ample, de color verd fosc brillant, amb el marge crenulat. Floreix entre els mesos d'abril i agost, amb flors de color verd groguenc, d'entre 4 i 8 mm de diàmetre, disposades en inflorescències de 4-7 cm de llarg. Els fruits són càpsules globoses d'entre 6 i 8 mm de diàmetre, de color rosa o vermellós, amb les llavors recobertes per un aril de color vermell ataronjat. Hi ha varietats de fulles matisades de blanc o de groc.

Nom català: evònim del Japó

Nom castellà: bonetero del Japón

Nom anglès: Japanese spindle

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: ovoïdal o arrodonida

Alçària: 3-6 m

Amplada: 1-3 m

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil, mitjà o pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: primavera

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: ovada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: verd groguenc

Època de floració: primavera-estiu

Interès de la floració: no

Color del fruit: rosa

Època de fructificació: estiu-tardor-hivern

Interès de la fructificació: sí

Euphorbia resinifera

Gènere: *Euphorbia*

Espècie: *resinifera*

Nom comú: eufòrbia del Marroc

Família: euforbiàcies

Origen geogràfic: Marroc

Descripció: És un planta crassa cactiforme, arbustiva, sense fulles, d'entre 40 i 120 cm d'alçària i entre 2 i 3 m d'amplada, molt compacta, ramificada des de la base, amb tiges ascendents suculentas, quadrangulars, de color verd intens, que en trencar-se deixen anar làtex irritant. Les espines estan disposades de dues en dues. Floreix del juny a l'agost, amb inflorescències insignificants formades per ciatis, de color groc. Els fruits són càpsules globoses, d'entre 4 i 6 mm, groguenques.

Nom català: eufòrbia del Marroc

Nom castellà: cardón resinoso

Nom anglès: resin spurge

Tipus: suculent

Fullatge: afil·le

Forma: cactiforme

Alçària: 0,4-1,2 m

Amplada: 2-3 m

Vida útil: 20-50 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl pobre o mitjà

Resistència al vent: –

Insolació: sol

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: –

Època de poda: –

Tipus de fulla: –

Mida de la fulla: –

Forma de la fulla: –

Color de la fulla: –

Interès del fullatge: –

Variació estacional: –

Color de la flor: groc

Època de floració: primavera-estiu

Interès de la floració: no

Color del fruit: groguenc

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

Furcraea selloa 'Marginata'

Gènere: *Furcraea*

Espècie i varietat: *selloa* 'Marginata'

Nom comú: furcrea de Sello marginada

Família: agavàcies

Origen geogràfic: sud de Mèxic, Amèrica Central i nord d'Amèrica del Sud

Descripció: És una planta suculenta formada per un tronc curt, generalment solitari, d'entre 1 i 1,5 m d'alçària i entre 1,5 i 2,5 m d'amplada. Les fulles es disposen en una roseta apical, són perennes, molt rígides, rectes, estretament lanceolades o en forma d'espasa, d'entre 90 i 120 cm de llarg i entre 8 i 10 cm d'ample, de color verd fosc brillant i amb el marge de color groc cremós, amb espines marginals i espina terminal aguda però no punxant. Floreix a la primavera una sola vegada –és monocàrpica– a partir dels vuit anys d'edat, amb una inflorescència erecta d'entre 5 i 8 m d'alçària, plena de bulbils, formada per una panícula laxament ramificada, amb flors de 2,5-4 cm de llarg, de color blanc verdós, lleugerament perfumades. Els fruits són càpsules que rarament es produeixen.

Nom català: furcrea de Sello marginada

Nom castellà: magueyón marginado

Nom anglès: variegated false agave

Tipus: suculenta

Fullatge: perenne

Forma: agaviforme

Alçària: 1-1,5 m

Amplada: 1,5-2,5 m

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: no

Època de poda: –

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd fosc brillant, amb el marge groc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc verdós

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: –

Època de fructificació: –

Interès de la fructificació: no

Hardenbergia comptoniana

Gènere: *Hardenbergia*

Espècie i varietat: *comptoniana*

Nom comú: glicina australiana

Família: lleguminoses-fabàcies

Origen geogràfic: Austràlia occidental

Descripció: És una planta enfiladissa perennifòlia, vigorosa, llenyosa, que arriba a 3 m d'alçària i de tiges volubles. Les fulles són compostes, amb tres folíols (a vegades 5) amplament linears o estretament lanceolats; fan de 4 a 15 cm de llarg i d'1 a 6 cm d'ample, i són de color verd fosc brillant. Floreix a l'hivern i a la primavera, en raïms densos penjants, d'entre 6 i 12 cm de llarg, amb flors d'1,5 cm de diàmetre, de color malva, blau violeta o porpra, a vegades blanc o rosa, amb taquetes blanquinoses al centre. Els fruits són llegums cilíndrics d'entre 3 i 5 cm de llarg, de color bru.

Nom català: glicina australiana

Nom castellà: glicinia australiana

Nom anglès: Australian wisteria

Tipus: arbust enfiladís

Fullatge: perenne

Forma: voluble

Alçària: 1-3 m

Amplada: –

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: primavera, després de la floració

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: trifoliada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: malva o porpra

Època de floració: hivern-primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

Hyparrhenia hirta

Gènere: *Hyparrhenia*

Espècie: *hirta*

Nom comú: albellatge

Família: poàcies (gramínies)

Origen geogràfic: sud d'Europa, Àfrica i oest i sud d'Àsia

Descripció: És una planta herbàcia cespitosa, rizomatosa, erecta, d'entre 60 i 80 cm d'alçària –en floració, fins a 120 cm– i entre 40 i 60 cm d'ample, amb fulles basals, persistents, que tiren cap a groc o a bronze a l'hivern, linears, d'entre 2 i 15 cm de llarg i entre 1 i 2 mm d'ample, de color verd blavenc. Floreix des de la primavera fins a la tardor, amb inflorescències laxes en forma de panícula d'entre 10 i 25 cm de llarg, amb flors de color groguenc o brunenc. Els fruits són cariopsis de color bru, sense interès.

Nom català: albellatge

Nom castellà: cerrillo

Nom anglès: common thatching grass

Tipus: herbàcia

Fullatge: perenne

Forma: graminiforme

Alçària: 0,6-1,2 m

Amplada: 0,4-0,6 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl pobre o mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: estassada

Tolerància a la poda: tolera la sega

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: linear

Color de la fulla: verd blavenc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: groguenc o brunenc

Època de floració: primavera-estiu-tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: no

Hypericum calycinum

Gènere: *Hypericum*

Espècie i varietat: *calycinum*

Nom comú: hipèric entapissant

Família: hipericàcies

Origen geogràfic: sud-est d'Europa i oest d'Àsia

Descripció: És una planta herbàcia entapissant, subarborescent, perennifòlia o semi-caducifòlia, d'entre 20 i 60 cm d'alçària i entre 1 i 2 m d'amplada, amb les tiges estoloníferes arrossegadisses. Les fulles es disposen en un pla al llarg de les tiges i són simples, oblongues o el·líptiques, d'entre 4 i 10 cm de llarg i entre 1,5 i 4 cm d'ample, de color verd fosc, amb glàndules translúcides. Floreix des del juny fins a l'agost, amb flors solitàries o en grups de dues o tres, en forma d'estrella de 5-8 cm de diàmetre, de color groc clar. Els fruits són càpsules d'entre 1 i 2 cm de llarg, de color bru.

Nom català: hipèric entapissant

Nom castellà: hipérico rastrero

Nom anglès: Aaron's beard, rose of Sharon

Tipus: subarborescent

Fullatge: perenne

Forma: entapissant

Alçària: 0,2-0,6 m

Amplada: 1-2 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol, mitja ombra o ombra

Necessitats de poda: poda anual

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: oblonga o el·líptica

Color de la fulla: verd fosc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc

Època de floració: primavera/estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: estiu/tardor

Interès de la fructificació: no

Kniphofia 'Alcázar'

Gènere: *Kniphofia*

Varietat: 'Alcázar'

Nom comú: tritoma Alcázar

Família: asfodelàcies

Origen geogràfic: híbrid hortícola, obtingut pels planteristes neerlandesos Lubbe el 1936

Descripció: És una planta herbàcia perenne, acaule, rizomatosa, cespitosa, d'entre 60 i 100 cm d'alçària i entre 40 i 50 cm d'amplada. Les fulles són perennes, linears, d'entre 30 i 60 cm de llarg i de color verd gris o mitjà. Floreix del juny a l'agost, amb la inflorescència simple o amb dues branques, erecta, d'entre 60 i 90 cm d'alçària i amb raïms erectes densos d'entre 30 i 40 cm de llarg, amb les poncelles penjants de color taronja vermellós que, començant per la part inferior, donen pas a flors tubulars d'uns 2,5 cm de llarg, de color groc daurat. Els fruits són càpsules sense interès.

Nom català: tritoma Alcázar

Nom castellà: tritoma Alcázar

Nom anglès: Alcázar red hot poker

Tipus: herbàcia

Fullatge: perenne

Forma: gramimiforme

Alçària: 0,6-1 m

Amplada: 0,4-0,5 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calor: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: tall de les inflorescències marcides

Tolerància a la poda: tolera la poda rasa

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: linear

Color de la fulla: verd gris o mitjà

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: taronja

Època de floració: estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: –

Època de fructificació: –

Interès de la fructificació: no

Koelreuteria bipinnata

Gènere: *Koelreuteria*

Espècie: *bipinnata*

Nom comú: arbre de la flama xinès

Família: sapindàcies

Origen geogràfic: Xina

Descripció: És un arbre caducifoli de capçada arrodonida amb una alçària d'entre 6 i 10 m i una amplada de capçada d'entre 6 i 9 m. Les fulles són compostes, bipinnades, fan de 45 a 70 cm de llarg i tenen de 7 a 12 pinnes, cada una amb 9-17 folíols d'entre 3,5 i 7 cm de llarg; són de color verd mitjà i es tornen de color groc a la tardor. La floració es produeix entre els mesos de juny i setembre, amb flors d'1 cm de diàmetre, ornamentals, de color groc tacat de vermell i agrupades en panícules d'entre 35 i 70 cm de llarg. Els fruits són càpsules el·lipsoïdals de 4-7 cm de llarg, també vistoses, de color vermell purpuri pàl·lid que vira a bru quan maduren.

Nom català: arbre de la flama xinès

Nom castellà: árbol de la llama chino

Nom anglès: Chinese flame-tree

Tipus: planta frondosa

Fullatge: caduca

Forma: arrodonida

Alçària: 6-10 m

Amplada: 6-9 m

Vida útil: de 50 a 100 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc, argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda de formació

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: bipinnada

Color de la fulla: verd mitjà

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: groc

Època de floració: estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermell clar

Època de fructificació: estiu/tardor

Interès de la fructificació: sí

Leonotis leonurus

Gènere: *Leonotis*

Espècie: *leonurus*

Nom comú: orella de lleó

Família: lamiàcies (labiades)

Origen geogràfic: Sud-àfrica

Descripció: És un arbust o subarbust perennifoli o semicaducifoli, erecte, d'entre 1 i 3 m d'alçària i entre 0,5 i 1,5 m d'amplada, poc ramificat. Les fulles són oposades, estretament lanceolades, pubescents, aromàtiques, d'entre 5 i 11 cm de llarg i entre 1 i 1,5 cm d'ample, de color verd fosc o mitjà. Floreix entre els mesos de juliol i gener, amb flors tubulars d'entre 3 i 6 cm de llarg, de color taronja brillant, disposades en verticil·lastres superposats, erectes d'entre 50 i 60 cm de llarg i d'uns 10 cm d'ample. Els fruits són núcules de color bru, sense interès.

Nom català: orella de lleó

Nom castellà: oreja de león

Nom anglès: lion's ear

Tipus: arbust o subarbust

Fullatge: perenne o semicaduc

Forma: erecta

Alçària: 1-3 m

Amplada: 0,5-1,5 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda anual

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern, després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd fosc o mitjà

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: taronja

Època de floració: estiu-tardor-hivern

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: tardor-hivern

Interès de la fructificació: no

Lonicera etrusca

Gènere: *Lonicera*

Espècie: *etrusca*

Nom comú: lligabosc etrusc

Família: caprifoliàcies

Origen geogràfic: regió mediterrània i sud-oest d'Àsia

Descripció: És una liana caducifòlia o semicaducifòlia que s'enfila a una alçària de fins a 3 m, amb les tiges volubles, llargues i primes, ramificades des de la base. Les fulles són oposades, ovades o el·líptiques, d'entre 0,8 i 8 cm de llarg i entre 0,7 i 5 cm d'ample, enteres, pubescents especialment en el revers, de color glauc o verd fosc. Floreix a la primavera, amb flors molt fragants, tubulars i bilabiades, d'entre 3 i 5 cm de llarg, de color rosa porpra o blanc rosat que es torna de color groguenc o groc blanquinós en marcir-se, disposades en inflorescències d'entre dotze i vint flors a l'axil·la d'un parell de fulles connates. Els fruits són baies globoses d'entre 5 i 6 mm de diàmetre, de color vermell i tòxiques.

Nom català: lligabosc etrusc

Nom castellà: madreselva etrusca

Nom anglès: Etruscan honeysuckle

Tipus: arbust enfiladís

Fullatge: caduc o semicaduc

Forma: voluble

Alçària: 1-3 m

Amplada: –

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de neteja

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: tardor, després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: ovada o el·líptica

Color de la fulla: glauc o verd fosc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: vermellós que passa a groc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermell

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: sí

Lonicera fragrantissima

Gènere: *Lonicera*
Espècie: *fragrantissima*
Nom comú: xuclamel d'olor
Família: caprifoliàcies
Origen geogràfic: Xina

Descripció: És un arbust caducifoli o semicaducifoli, que sovint es comporta com a perennifoli, de capçada estesa, d'entre 1,8 i 2,5 m d'alçària i entre 1,8 i 3 m d'amplada, molt ramificat. Les fulles són oposades, ovades o lanceolades, d'entre 3 i 8,5 cm de llarg i entre 1 i 4,5 cm d'ample, de color verd fosc mat, amb el revers verd blavenc. Floreix entre els mesos de gener i abril, amb flors geminades, molt fragants, bilabiades, d'entre 1 i 1,5 cm de llarg, de color blanc cremós. Els fruits són baies oblongues, d'1 cm de llarg, de color vermell apagat i tòxiques.

Nom català: xuclamel d'olor
Nom castellà: madreselva de olor
Nom anglès: winter-flowering honeysuckle
Tipus: arbust
Fullatge: caduc o perenne
Forma: estesa
Alçària: 1,8-2,5 m
Amplada: 1,8-3 m
Vida útil: 20-50 anys
Tolerància a la sequera: alta
Necessitats hídriques: mitjanes
Resistència a les glaçades: alta
Resistència a la contaminació: alta
Tipus de sòl:
 Textura ideal: sorrenc, franc o argilós
 Tolerància a la calç: alta
 Tolerància a la sal: mitjana
 Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: alta
Insolació: sol o mitja ombra
Necessitats de poda: poda de contenció
Tolerància a la poda: tolerant
Època de poda: primavera, després de la floració
Tipus de fulla: simple
Mida de la fulla: mitjana
Forma de la fulla: ovada o lanceolada
Color de la fulla: verd fosc mat
Interès del fullatge: sí
Variació estacional: no
Color de la flor: blanc cremós
Època de floració: hivern/primavera
Interès de la floració: sí
Color del fruit: vermell
Època de fructificació: primavera
Interès de la fructificació: sí

Lonicera implexa

Gènere: *Lonicera*

Espècie: *implexa*

Nom comú: lligabosc mediterrani

Família: caprifoliàcies

Origen geogràfic: regió mediterrània

Descripció: És una liana perennifòlia, que s'enfila a una alçària de fins a 2,5 m, amb les tiges volubles i ramificades des de la base. Les fulles són oposades, el·líptiques o ovades, coriàcies, d'entre 1,5 i 6 cm de llarg i entre 1,2 i 3,5 cm d'ample, de color verd fosc brillant per l'anvers i glauc pel revers. Floreix a la primavera, amb flors oloroses, tubulars i bilabiades, d'entre 3 i 4 cm de llarg; les poncelles són de color rosa, després groguenques o de color groc rosat, i estan disposades en inflorescències de cinc o sis flors a les axil·les de dues fulles connates. Els fruits són baies globoses, d'entre 6 i 7,5 mm de diàmetre, de color vermell i tòxiques.

Nom català: lligabosc mediterrani

Nom castellà: madreselva mediterránea

Nom anglès: Mediterranean honeysuckle

Tipus: arbust enfiladís

Fullatge: perenne

Forma: voluble

Alçària: 1-2,5 m

Amplada: –

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de neteja

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: primavera, després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: el·líptica o ovada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: rosa que passa a groc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermell

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: sí

Lonicera periclymenum

Gènere: *Lonicera*

Espècie: *periclymenum*

Nom comú: lligabosc atlàntic

Família: caprifoliàcies

Origen geogràfic: Europa i nord-oest d'Àfrica

Descripció: És una liana caducifòlia que s'enfila a una alçària de fins a 5 m, amb les tiges volubles i ramificades des de la base. Les fulles són oposades, ovades o el·líptiques, d'entre 1,5 i 7 cm de llarg i entre 0,8 i 4,5 cm d'ample, de color verd mitjà a l'anvers i verd o glauc al revers. Floreix a finals de primavera i principis d'estiu, amb flors fragants, tubulars i bilabiades, d'entre 3 i 4,5 cm de llarg, de color rosa o blanc rosat, que es tornen de color groguenc en marcir-se, i estan disposades en inflorescències de 17-33 flors a l'axil·la d'un parell de fulles lliures. Els fruits són baies globoses, d'entre 8 i 9 mm de diàmetre, de color vermell i lleugerament tòxiques.

Nom català: lligabosc atlàntic

Nom castellà: madreSelva de los bosques

Nom anglès: woodbine

Tipus: arbust enfiladís

Fullatge: caduc

Forma: voluble

Alçària: 3-5 m

Amplada: –

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda anual

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: tardor, després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: ovada o el·líptica

Color de la fulla: verd mitjà

Interès del fullatge: no

Variació estacional: no

Color de la flor: rosa que passa a groc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermell

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: sí

Pallenis maritima

Gènere: *Pallenis*

Espècie i varietat: *maritima*

Nom comú: asterisc de marina

Família: asteràcies (compostes)

Origen geogràfic: regió mediterrània i illes Canàries

Descripció: És un subarbust perennifoli, en forma de monticle, d'entre 15 i 25 cm d'alçària i entre 30 i 90 cm d'amplada, molt ramificat. Les fulles són simples, espatulades, peludes, glanduloses, d'entre 2 i 4 cm de llarg i entre 0,5 i 1 cm d'ample, i de color verd fosc. Floreix des de la primavera fins a la tardor, especialment entre el maig i el juliol, i refloreix entre l'octubre i el novembre, amb flors compostes solitàries, en forma d'estrella, d'entre 3,5 i 4 cm de diàmetre i de color groc intens. Els fruits són aquenís de color bru, sense interès. Fins fa poc era conegut amb el nom d'*Asteriscus maritimus*.

Nom català: asterisc de marina

Nom castellà: estrellada de mar

Nom anglès: gold coin daisy

Tipus: subarbust

Fullatge: perenne

Forma: monticle

Alçària: 0,15-0,25 m

Amplada: 0,3-0,9 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: alta

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: tall de flors

pansides

Època de poda: –

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: espatulada

Color de la fulla: verd fosc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc

Època de floració: primavera-estiu-

tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: –

Interès de la fructificació: no

Pandorea jasminoides

Gènere: *Pandorea*

Espècie i varietat: *jasminoides*

Nom comú: bignònia blanca

Família: bignoniàcies

Origen geogràfic: est d'Austràlia

Descripció: És una planta enfiladissa perennifòlia, vigorosa, llenyosa, que arriba als 5 m d'alçària, de tiges volubles. Les fulles són compostes, pinnades, amb 5-9 folíols ovats o lanceolats, d'entre 2,5 i 5 cm de llarg i entre 1 i 2 cm d'ample, de color verd fosc brillant. Floreix des de la primavera fins a l'estiu en panícules terminals petites, amb flors oloroses en forma de trompeta, d'entre 4 i 5 cm de diàmetre i de color blanc amb la gorja rosada. Els fruits són càpsules el·lipsoidals semblants a un llegum, d'entre 3 i 8 cm de llarg i de color verd que passa a bru.

Nom català: bignònia blanca

Nom castellà: bignonia blanca

Nom anglès: bower plant

Tipus: arbust enfiladís

Fullatge: perenne

Forma: voluble

Alçària: 2-5 m

Amplada: –

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: tardor, després de la floració

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: pinnada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc

Època de floració: primavera-estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: verd o bru

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: no

Papaver nudicaule

Gènere: *Papaver*

Espècie: *nudicaule*

Nom comú: rosella d'Islàndia

Família: papaveràcies

Origen geogràfic: nord d'Àsia i nord d'Amèrica del Nord

Descripció: És una planta herbàcia perenne de vida curta, sovint cultivada com a biennal, cespitosa, erecta, d'entre 20 i 30 cm d'alçària i entre 10 i 15 cm d'amplada, amb totes les fulles basals. Les fulles estan molt dividides, fan en total de 3 a 15 cm de llarg i són de color glauc. Floreix a l'estiu amb flors solitàries, pedunculades, en forma de bol, d'entre 3 i 8 cm de diàmetre, oloroses i amb quatre pètals de color groc o blanc, a vegades taronja o vermell clar. Els fruits són càpsules allargades, d'1,5-2 cm de llarg, híspides, de color bru.

Nom català: rosella d'Islàndia

Nom castellà: amapola de Islandia

Nom anglès: Icelandic poppy

Tipus: herbàcia

Fullatge: perenne

Forma: perenne de vida curta

Alçària: 0,2-0,3 m

Amplada: 0,1-0,15 m

Vida útil: 1-5 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: –

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda de flors
pansides

Tolerància a la poda: poda rasa

Època de poda: tardor

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: retallada

Color de la fulla: glauc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc o blanc

Època de floració: estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Papaver rhoeas

Gènere: *Papaver*

Espècie: *rhoeas*

Nom comú: rosella

Família: papaveràcies

Origen geogràfic: Europa, Àsia i nord d'Àfrica

Descripció: És una planta herbàcia anual, erecta, d'entre 15 i 60 cm d'alçària i entre 20 i 30 cm d'amplada, amb tiges lleugerament ramificades. Les fulles estan molt dividides, fan en total de 2 a 12 cm de llarg i són de color verd clar. Floreix des de finals d'hivern fins a l'estiu, amb flors solitàries, pedunculades, en forma de bol, d'entre 5 i 8 cm de diàmetre i amb quatre pètals de color escarlata, sovint amb taques basals negres. Els fruits són càpsules globoses d'entre 0,6 i 1,2 cm de diàmetre, glabres i de color verd pàl·lid.

Nom català: rosella

Nom castellà: amapola

Nom anglès: common poppy

Tipus: herbàcia

Fullatge: –

Forma: anual

Alçària: 0,15-0,6 m

Amplada: 0,2-0,3 m

Vida útil: es resemblance ella mateixa

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: –

Insolació: sol

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: –

Època de poda: –

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: retallada

Color de la fulla: verd clar

Interès del fullatge: no

Variació estacional: no

Color de la flor: escarlata

Època de floració: hivern-primavera-estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: verd clar

Època de fructificació: –

Interès de la fructificació: no

Parthenocissus henryana

Gènere: *Parthenocissus*

Espècie: *henryana*

Nom comú: vinya verge de Henry

Família: vitàcies

Origen geogràfic: Xina

Descripció: És una liana caducifòlia que assoleix fins a 5 o 10 m d'alçària o d'extensió enfilant-se mitjançant circells ramificats amb discs adhesius als extrems, i que té les tiges quadrangulars. Les fulles són palmaticompostes, amb cinc folíols obovats d'entre 3 i 10 cm de llarg i entre 1,5 i 5 cm d'ample, amb el marge dentat, de color verd fosc que es torna vermell a la tardor, i amb la zona que segueix els nervis principals de color blanc cremós o rosat. Floreix entre el maig i el juliol amb flors insignificants, disposades en panícules terminals. Els fruits són baies globoses, d'entre 8 i 10 mm de diàmetre i de color blau fosc.

Nom català: vinya verge de Henry

Nom castellà: parra virgen de Henry

Nom anglès: silvervein creeper

Tipus: arbust enfiladís

Fullatge: caduc

Forma: ventoses

Alçària: 5-10 m

Amplada: –

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol, mitja ombra o ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: palmada

Color de la fulla: verd fosc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: verdós

Època de floració: primavera-estiu

Interès de la floració: no

Color del fruit: blau fosc

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Passiflora × *belotii* 'Impératrice Eugénie'

Gènere: *Passiflora*

Espècie i varietat: × *belotii* 'Impératrice Eugénie'

Nom comú: passionera de l'emperadriu Eugènia

Família: passifloràcies

Origen geogràfic: híbrid hortícola obtingut el 1849 pel botànic francès Pierre Denis Pépin a partir d'un encreuament entre les espècies *Passiflora alata* i *P. caerulea*.

Descripció: És una liana perennifòlia o semicaducifòlia que assoleix fins a 5 m d'alçària o d'extensió enfilant-se mitjançant circells. Les fulles són simples, trilobades, amb els lòbuls arrodonits i enters, d'entre 10 i 16 cm de llarg i entre 10 i 22 cm d'ample, i de color verd mitjà. Floreix des de la primavera fins a la tardor amb flors espectaculars, solitàries, oloroses, d'entre 10 i 13 cm de diàmetre, amb els sèpals de color blanc per dins i verd per fora, els pètals blancs tenyits de malva o de porpra, i la corona de filaments de color porpra estriada de blau violeta i blanc. No fructifica. En zones o en anys més freds es pot comportar com a caducifòlia.

Nom català: passionera de l'emperadriu Eugènia

Nom castellà: pasionaria de la emperatriz Eugenia

Nom anglès: Empress Eugenie passion flower

Tipus: arbust enfiladís

Fullatge: perenne

Forma: circells

Alçària: 3-5 m

Amplada: –

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: baixa

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: primavera

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: trilobada

Color de la fulla: verd mitjà

Interès del fullatge: no

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc tacat de malva o porpra

Època de floració: primavera-estiu-tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: –

Època de fructificació: –

Interès de la fructificació: –

Phillyrea angustifolia

Gènere: *Phillyrea*

Espècie: *angustifolia*

Nom comú: aladern de fulla estreta

Família: oleàcies

Origen geogràfic: centre i oest de la regió mediterrània

Descripció: És un arbust perennifoli de capçada ovoïdal, d'entre 2 i 3 m d'alçària i entre 1,5 i 2,5 m d'amplada, molt dens i ramificat. Les fulles són simples, oposades, linear-lanceolades, coriàcies, d'entre 3 i 8 cm de llarg i entre 0,3 i 1,2 cm d'ample, i de color verd fosc. Floreix entre el març i el maig, amb flors molt petites d'entre 2,5 i 4 mm de llarg, de color blanc verdós, oloroses i disposades en inflorescències axil·lars. Els fruits són drupes globoses d'entre 4 i 7 mm de diàmetre, i de color negre blavenc.

Nom català: aladern de fulla estreta

Nom castellà: labiérnago

Nom anglès: narrow-leaved mock privet

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: ovoïdal

Alçària: 2-3 m

Amplada: 1,5-2,5 m

Vida útil: 50-100 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: linear-lanceolada

Color de la fulla: verd fosc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc verdós

Època de floració: hivern-primavera

Interès de la floració: sí (olor)

Color del fruit: negre blavós

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: no

Phlomis fruticosa

Gènere: *Phlomis*

Espècie: *fruticosa*

Nom comú: sàlvia de Jerusalem

Família: lamiàcies (labiades)

Origen geogràfic: centre i est de la regió mediterrània

Descripció: És un arbust perennifoli, arrodonit o estès, d'entre 0,6 i 1,5 m d'alçària i entre 0,8 i 2 m d'amplada. Les fulles són oposades, ovatolanceolades, tomentoses, d'entre 3 i 9 cm de llarg i entre 2 i 3 cm d'ample, de color verd grisenc o glauc mat, amb el revers blanquinós. Floreix entre els mesos d'abril i juliol, amb flors corbades de 3 cm de llarg, de color groc daurat, disposades en un o dos verticil·lastres densos, cada un amb 20-30 flors d'uns 5 cm d'ample. Els fruits són núcules de color bru, sense interès.

Nom català: sàlvia de Jerusalem

Nom castellà: salvia de Jerusalén

Nom anglès: Jerusalem sage

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 0,6-1,5 m

Amplada: 0,8-2 m

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: alta

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda anual

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: estiu, després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd grisenc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc daurat

Època de floració: primavera-estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

Pistacia lentiscus

Gènere: *Pistacia*

Espècie: *lentiscus*

Nom comú: llentiscle

Família: anacardiàcies

Origen geogràfic: regió mediterrània

Descripció: És un arbust o arbret perennifoli dioic, de capçada arrodonida, d'entre 3 i 5 m d'alçària i entre 3 i 6 m d'amplada, molt ramificat i compacte, i resinós. Les fulles són compostes, paripinnades, coriàcies, aromàtiques, d'entre 5 i 10 cm de llarg, amb 4-14 folíols ovats d'entre 1,5 i 4,5 cm de llarg, i de color verd fosc brillant. Floreix durant els mesos de maig i juny amb flors molt diminutes, les masculines vermelloses i les femenines de color verd brunenc, disposades en raïms d'entre 1 i 3 cm de llarg. Els fruits són drupes globoses d'entre 4 i 5 mm de diàmetre, i de color vermell que passa al negre quan maduren.

Nom català: llentiscle

Nom castellà: lentisco

Nom anglès: mastic

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 3-5 m

Amplada: 3-6 m

Vida útil: 100-200 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: paripinnada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: vermellós-verd brunenc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: no

Color del fruit: vermell a negre

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: sí

Prunus spinosa

Gènere: *Prunus*

Espècie: *spinosa*

Nom comú: aranyoner

Família: rosàcies

Origen geogràfic: Europa, oest d'Àsia i nord-oest d'Àfrica

Descripció: És un arbust caducifoli de capçada estesa, d'entre 1 i 2,5 m d'alçària i entre 1,5 i 3 m d'amplada, molt espinós i intricat. Les fulles són simples, obovades o el·líptiques, d'entre 1,5 i 3,5 cm de llarg i entre 0,5 i 1,5 cm d'ample, de color verd fosc. Floreix des del gener fins al maig, amb flors solitàries o en fascicles de dues o tres, coetànies o lleugerament anteriors a les fulles, d'entre 1 i 2 cm de diàmetre, i de color blanc. Els fruits són drupes globoses o ovoïdals d'entre 1 i 1,5 cm de llarg i de color blau fosc o negre violaci pruïnós, que es maceren per obtenir-ne un licor.

Nom català: aranyoner

Nom castellà: endrino

Nom anglès: blackthorn

Tipus: arbust

Fullatge: caduc

Forma: estesa

Alçària: 1-2,5 m

Amplada: 1,5-3 m

Vida útil: 100-200 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de neteja

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: obovada o el·líptica

Color de la fulla: verd fosc

Interès del fullatge: no

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc

Època de floració: hivern-primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: negre blavós

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: sí

Pyracantha coccinea

Gènere: *Pyracantha*

Espècie: *coccinea*

Nom comú: piraçant comú

Família: rosàcies

Origen geogràfic: sud d'Europa i sud-oest d'Àsia

Descripció: És un arbust perennifoli o semicaducifoli de capçada estesa, d'entre 1 i 3 m d'alçària i entre 2 i 3 m d'amplada, molt ramificat i intricat, amb branques espinoses. Les fulles són simples, lanceolades o el·líptiques, coriàcies, d'entre 1,5 i 4 cm de llarg i entre 0,7 i 1,5 cm d'ample, de color verd fosc brillant. Floreix a la primavera, amb flors d'entre 6 i 9 mm de diàmetre, de color blanc, disposades en corimbos de 3-4 cm de llarg que surten de branques de l'any anterior. Els fruits són poms globosos d'entre 5 i 8 mm de diàmetre i de color vermell escarlata o vermell ataronjat.

Nom català: piraçant comú

Nom castellà: espino de fuego

Nom anglès: scarlet firethorn

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: estesa

Alçària: 1-3 m

Amplada: 2-3 m

Vida útil: 50-100 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de neteja

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: lanceolada o el·líptica

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermell

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: sí

Rhamnus alaternus

Gènere: *Rhamnus*

Espècie: *alaternus*

Nom comú: aladern

Família: ramnàcies

Origen geogràfic: regió mediterrània

Descripció: És un arbust o arbret perennifoli dioic, de capçada ovoïdal, d'entre 4 i 8 m d'alçària i entre 2 i 4 m d'amplada, molt dens i ramificat. Les fulles són simples, alternes, ovades o lanceolades, coriàcies, d'entre 2 i 5 cm de llarg i entre 1,2 i 2,5 cm d'ample, i de color verd fosc brillant. Floreix entre el març i l'abril, amb flors molt petites, d'entre 3 i 4 mm de diàmetre, de color groc verdós i disposades en raïms axil·lars. Els fruits són drupes globoses d'entre 4 i 6 mm de diàmetre i de color vermell que es torna negrós quan maduren.

Nom català: aladern

Nom castellà: aladierna

Nom anglès: Italian buckthorn

Tipus: arbust o arbret

Fullatge: perenne

Forma: ovoïdal

Alçària: 4-8 m

Amplada: 2-4 m

Vida útil: 100-200 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol, mitja ombra o ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: ovada o lanceolada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc verdós

Època de floració: hivern-primavera

Interès de la floració: no

Color del fruit: de vermell a negre

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: sí

Rhaphiolepis umbellata

Gènere: *Rhaphiolepis*

Espècie: *umbellata*

Nom comú: rafirolepis del Japó

Família: rosàcies

Origen geogràfic: Japó, Xina i Corea

Descripció: És un arbust perennifoli de capçada arrodonida, d'entre 1 i 4 m d'alçària i entre 1 i 3 m d'amplada, molt dens i ramificat. Les fulles són simples, alternes, ovades, coriàcies, d'entre 4 i 10 cm de llarg i entre 2 i 4 cm d'ample, de color verd fosc brillant. Floreix a la primavera amb flors fragants, d'entre 1,2 i 2 cm de diàmetre, de color blanc i disposades en panícules erectes d'entre 7,5 i 10 cm de llarg. Els fruits són poms globosos de 7-10 mm de diàmetre, de color negre purpuri.

Nom català: rafirolepis del Japó

Nom castellà: rafirolepis del Japón

Nom anglès: Yeddo hawthorn

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 1-4 m

Amplada: 1-3 m

Vida útil: 20-50 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: primavera, després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: ovada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: negre purpuri

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: sí

***Robinia × ambigua* 'Decaisneana'**

Gènere: *Robinia*

Espècie i varietat: *× ambigua* 'Decaisneana'

Nom comú: robínia de Decaisne

Família: lleguminoses-fabàcies

Origen geogràfic: híbrid hortícola entre *R. pseudoacacia* i *R. viscosa*, la cultivar va ser obtinguda a França vers el 1860

Descripció: És un arbre caducifoli de capçada ovoïdal o arrodonida, amb una alçària d'entre 8 i 15 m i una amplada de capçada d'entre 5 i 10 m, amb branques viscoses, no espinoses o amb espines curtes. L'escorça és fissurada i de color gris. Les fulles són compostes, imparipinnades, fan entre 15 i 25 cm de llargada i presenten 15-21 folíols d'entre 1 i 4 cm de llarg i de color verd fosc que es tornen de color groc a la tardor. La floració es produeix els mesos de juny i agost, amb flors de color rosa pàl·lid, suaument perfumades, de 2,5 cm de llarg i disposades en inflorescències penjants que formen raïms de 8-15 cm de llargada. Els fruits són llegums d'entre 5 i 9 cm de llargada, de color bru.

Nom català: robínia de Decaisne

Nom castellà: robínia de Decaisne

Nom anglès: Decaisne locust

Tipus: arbre

Fullatge: caduca

Forma: imparipinnada

Alçària: 8-15 m

Amplada: 5-10 m

Vida útil: 100-200 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: alta

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: baixa

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de formació

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: imparipinnada

Color de la fulla: verd fosc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: rosa pàl·lid

Època de floració: primavera-estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Rosmarinus officinalis 'Prostratus'

Gènere: *Rosmarinus*

Espècie i varietat: *officinalis* 'Prostratus'

Nom comú: romaní prostrat

Família: lamiàcies (labiades)

Origen geogràfic: l'espècie prové de la regió mediterrània, la cultivar ha estat seleccionada a partir d'exemplars silvestres

Descripció: És un arbust perennifoli, ajagut, d'entre 0,1 i 0,5 m d'alçària i entre 1 i 1,5 m d'amplada, amb les branques procumbents. Les fulles són linears, endurides, aromàtiques, d'entre 1 i 4 cm de llarg i entre 1 i 3 mm d'ample, de color verd grisenc i amb el revers blanc i tomentós. Floreix al llarg de tot l'any, intermitentment, amb flors d'entre 8 i 13 mm de llarg, de color blau clar i disposades en raïms curts. Els fruits són núcules de color castany, sense interès.

Nom català: romaní prostrat

Nom castellà: romero rastrero

Nom anglès: creeping rosemary

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: ajaguda

Alçària: 0,1-0,5 m

Amplada: 1-1,5 m

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: alta

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: cap

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: linear

Color de la fulla: verd grisenc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blau clar

Època de floració: tot l'any

Interès de la floració: sí

Color del fruit: castany

Època de fructificació: tot l'any

Interès de la fructificació: no

Sarcococca confusa

Gènere: *Sarcococca*

Espècie: *confusa*

Nom comú: boix olorós

Família: buxàcies

Origen geogràfic: desconegut, potser la Xina

Descripció: És un arbust perennifoli de capçada arrodonida, d'entre 1,2 i 2 m d'alçària i entre 1 i 1,5 m d'amplada, molt dens i ramificat. Les fulles són simples, el·líptiques, coriàcies, d'entre 3 i 5 cm de llarg i entre 1,2 i 2 cm d'ample, de color verd fosc brillant. Floreix entre el desembre i el febrer, amb flors molt fragants, de color blanc cremós i molt petites, les masculines d'entre 2,5 i 3,5 mm de llarg, i les femenines d'entre 5 i 6 mm, disposades en raïms curts. Els fruits són drupes subgloboses de 8-11 mm de llarg, de color vermell que es torna negre brillant quan maduren a l'estiu, i que romanen a la planta fins a l'hivern següent.

Nom català: boix olorós

Nom castellà: sarcococa de jardín

Nom anglès: sweet box

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 1,2-2 m

Amplada: 1-1,5 m

Vida útil: 100-200 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: mitjana

Insolació: mitja ombra o ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: primavera, després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: el·líptica

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc cremós

Època de floració: hivern

Interès de la floració: sí (fragant)

Color del fruit: de vermell a negre

Època de fructificació: primavera-estiu-tardor/hivern

Interès de la fructificació: sí

Sphaeralcea ambigua

Gènere: *Sphaeralcea*

Espècie: *ambigua*

Nom comú: malva del desert

Família: malvàcies

Origen geogràfic: sud-oest dels Estats Units i nord de Mèxic

Descripció: És un subarbust perennifoli o semicaducifoli, rizomatós i de capçada arrodonida, d'entre 0,9 i 1,2 m d'alçària i entre 0,6 i 1 m d'amplada, ramificat a la base i amb les tiges erectes poc ramificades. Les fulles són trilobades, amb el lòbul central molt més llarg que els laterals, gruixudes, crespes, d'entre 1,5 i 5 cm de llarg i de color verd gris o blanquinós. Floreix entre els mesos de març i octubre, amb flors d'entre 1,3 i 4 cm de diàmetre, de color albercoc o taronja, disposades en panícules terminals. Els fruits són esquizocarps de color bru, sense interès.

Nom català: malva del desert

Nom castellà: malva del desierto

Nom anglès: desert mallow

Tipus: subarbust

Fullatge: perenne o semicaduc

Forma: arrodonida

Alçària: 0,9-1,2 m

Amplada: 0,6-1 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda rasa

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: tardor, després de la floració

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: trilobada

Color de la fulla: verd gris o blanquinós

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: taronja

Època de floració: primavera-estiu-tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: estiu-tardor-hivern

Interès de la fructificació: no

Stipa offneri

Gènere: *Stipa*

Espècie: *offneri*

Nom comú: llambra

Família: poàcies (gramínies)

Origen geogràfic: sud-oest d'Europa

Descripció: És una planta herbàcia perenne, cespitosa, densa, amb certa semblança a un jonc, d'entre 30 i 80 cm d'alçària, amb fullatge que normalment s'asseca a l'hivern. Les fulles són linears, arquejades, d'entre 10 i 40 cm de llarg i de 0,5 mm d'ample, i de color verd groguenc. Floreix des de l'abril fins al juny en panícules laxes, formades per espiguetes de color verd groguenc, amb l'aresta articulada, d'entre 9 i 11 cm de llarg i de color groguenc.

Nom català: llambra

Nom castellà: cerrillo escobero

Nom anglès: rush-like feather grass

Tipus: herbàcia

Fullatge: perenne

Forma: graminiforme

Alçària: 0,3-0,8 m

Amplada: 0,3-0,8 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: estassada

Tolerància a la poda: –

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: linear

Color de la fulla: verd groguenc

Interès del fullatge: no

Variació estacional: no

Color de la flor: groguenc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: groguenc

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

Stipa pennata

Gènere: *Stipa*

Espècie: *pennata*

Nom comú: pelaguer plomós

Família: poàcies (gramínies)

Origen geogràfic: centre, sud i est d'Europa i oest d'Àsia

Descripció: És una planta herbàcia perenne cespitosa, densa, d'entre 30 i 80 cm d'alçària, amb fullatge que normalment s'asseca a l'hivern. Les fulles són linears, dretes, d'entre 10 i 30 cm de llarg i entre 0,5 i 1 mm d'ample, i de color verd groguenc o blavenc. Floreix des de l'abril fins a l'agost en panícules estretes, formades per espiguetes de color verd groguenc, amb l'aresta plomosa molt llarga, d'entre 20 i 35 cm de llarg i de color blanc argentat.

Nom català: pelaguer plomós

Nom castellà: cerrillejo

Nom anglès: European feather grass

Tipus: herbàcia

Fullatge: caduc

Forma: graminiforme

Alçària: 0,3-0,8 m

Amplada: 0,2-0,4 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: –

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: –

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: estassada

Tolerància a la poda: –

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: linear

Color de la fulla: verd groguenc o blavenc

Interès del fullatge: no

Variació estacional: sí

Color de la flor: argentat

Època de floració: primavera-estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: argentat

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: sí

Styphnolobium japonicum 'Pubescens'

Gènere: *Styphnolobium*

Espècie i varietat: *japonicum* 'Pubescens'

Nom comú: sòfora pubescent

Família: lleguminoses-fabàcies

Origen geogràfic: l'espècie prové de la Xina, la cultivar va ser obtinguda vers el 1830

Descripció: És un arbre caducifoli de capçada arrodonida, amb una alçària d'entre 8 i 15 m i una amplada de capçada d'entre 5 i 10 m, amb els branquillons pubescents. L'escorça és fissurada i de color marró grisenc. Les fulles són compostes, imparipinnades i fan entre 15 i 25 cm de llarg, amb folíols estrets d'entre 2,5 i 8 cm de llarg que tenen l'anvers de color verd fosc brillant i el revers verd blanquinós i pubescent, i que es tornen d'un bell color groc pàl·lid a la tardor. La floració es produeix entre els mesos de juliol i agost, amb flors de color blanc crema, a vegades amb tonalitats vermelloses o liles, d'entre 1 i 2 cm de llarg i agrupades en inflorescències que formen panícules d'entre 15 i 25 cm de llarg. Els fruits són llegums cilíndrics de 5-8 cm de llargada, de color verd que passa a marró clar quan maduren, a la tardor, i que romanen a l'arbre fins a l'hivern. L'espècie era coneguda fins fa poc amb el nom botànic de *Sophora japonica* (acàcia del Japó).

Nom català: sòfora pubescent

Nom castellà: sòfora pubescente

Nom anglès: hairy pagoda tree

Tipus: arbre

Fullatge: caduca

Forma: imparipinnada

Alçària: 8-15 m

Amplada: 5-10 m

Vida útil: 100-200 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de formació

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: imparipinnada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: blanc crema

Època de floració: estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: marró clar

Època de fructificació: tardor-hivern

Interès de la fructificació: no

Trachelospermum asiaticum

Gènere: *Trachelospermum*

Espècie: *asiaticum*

Nom comú: gessamí estrellat asiàtic

Família: apocinàcies

Origen geogràfic: est, sud i sud-est d'Àsia

Descripció: És una planta enfiladissa perennifòlia, llenyosa i vigorosa que pot arribar a mesurar 7 m d'alçària, molt ramificada i de tiges volubles, amb làtex blanc. Les fulles són simples, el·líptiques, d'entre 2 i 10 cm de llarg i entre 1 i 5 cm d'ample, de color verd fosc brillant. Floreix entre els mesos d'abril i de juliol, en cimes d'entre 5 i 6,5 cm de diàmetre, amb les flors en forma d'hèlix, molt fragants, d'entre 1,5 i 2,5 cm de diàmetre, amb el tub de 6-10 mm de llarg i cinc pètals de color blanc cremós amb el centre groguenc o beix que es tornen de color groc pàl·lid en marcir-se. Els fruits són fol·licles llargs i prims, d'entre 10 i 30 cm de llarg i entre 3 i 5 mm d'ample, de color bru, disposats de dos en dos.

Nom català: gessamí estrellat asiàtic

Nom castellà: jazmín estrellado asiático

Nom anglès: Asiatic jasmine

Tipus: arbust enfiladís

Fullatge: perenne

Forma: voluble

Alçària: 5-7 m

Amplada: –

Vida útil: 10-20 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: el·líptica

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc que passa a groc pàl·lid

Època de floració: primavera-estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: no

Viburnum odoratissimum var. *awabuki*

Gènere: *Viburnum*

Espècie i varietat: *odoratissimum* var. *awabuki*

Nom comú: viburn d'olor del Japó

Família: caprifoliàcies

Origen geogràfic: sud del Japó i Taiwan

Descripció: És un arbust o arbret perennifoli de capçada arrodonida, d'entre 4 i 10 m d'alçària i entre 3 i 6 m d'amplada, ben ramificat. Les fulles són oposades, oblongues, coriàcies, d'entre 8 i 20 cm de llarg i entre 4 i 8 cm d'ample, i de color verd fosc brillant. Floreix entre els mesos de març i juny, amb flors campanulades, fragants, de color blanc, d'entre 6 i 8 mm de diàmetre i amb el tub d'entre 3 i 4 mm de llarg, disposades en panícules còniques de 6 a 14 cm de llarg i de 4 a 6 cm d'ample. Els fruits són drupes el·lipsoïdals de 6-8 mm de llarg, de color vermell que es va tornant negre quan maduren. Conegut també amb el sinònim de *Viburnum awabuki*, es diferencia de *V. odoratissimum* var. *odoratissimum* pel fet que aquesta darrera varietat té les fulles papiràcies de color verd fosc mat. En molts vivers catalans, el viburn d'olor del Japó es ven erròniament amb el nom de *Viburnum lucidum*, que en realitat correspon a *V. tinus* 'Lucidum', d'inflorescències aplanades, una cultivar de marfull molt diferent de la planta aquí explicada.

Nom català: viburn d'olor del Japó

Nom castellà: viburno oloroso del Japón

Nom anglès: awabuki sweet viburnum

Tipus: arbust o arbret

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 4-10 m

Amplada: 3-6 m

Vida útil: 50-100 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de formació i de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: oblonga

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc

Època de floració: hivern-primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermell que passa a negre

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: sí

Vinca major

Gènere: *Vinca*

Espècie i varietat: *major*

Nom comú: vinca ciliada

Família: apocinàcies

Origen geogràfic: centre-sud i sud-est d'Europa, i oest d'Àsia

Descripció: És una planta herbàcia entapissant, perennifòlia, rizomatosa, d'entre 10 i 45 cm d'alçària i entre 1,5 i 2,5 m d'amplada, amb les tiges estoloníferes arrossegadisses que arrenen en contacte amb el sòl. Les fulles són oposades, simples, ovades o lanceolades, d'entre 2 i 10 cm de llarg i entre 1,5 i 7,5 cm d'ample, i de color verd fosc brillant. Floreix des del febrer fins al juny i refloreix sovint a la tardor, amb flors solitàries en forma d'estrella, d'entre 4 i 7,5 cm de diàmetre i de color blau violeta. Els fruits són fol·licles estrets d'entre 2 i 5 cm de llarg, de color castany. Es cultiva tant l'espècie de fulles verdes com la cultivar 'Variegata', amb fulles marginades de color blanc cremós.

Nom català: vinca ciliada

Nom castellà: vinca mayor

Nom anglès: greater periwinkle

Tipus: herbàcia

Fullatge: perenne

Forma: entapissant

Alçària: 0,1-0,45 m

Amplada: 1,5-2,5 m

Vida útil: 5-10 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol, mitja ombra o ombra

Necessitats de poda: poda anual forta

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: ovada o lanceolada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blau violeta

Època de floració: hivern-primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: castany

Època de fructificació: estiu

Interès de la fructificació: no

Vitex agnus-castus

Gènere: *Vitex*

Espècie: *agnus-castus*

Nom comú: aloc

Família: verbenàcies

Origen geogràfic: regió mediterrània i centre d'Àsia

Descripció: És un arbust caducifoli de capçada arrodonida, d'entre 2 i 5 m d'alçària i entre 2 i 4 m d'amplada, ramificat des de la base. Les fulles són compostes, palmades, aromàtiques, de fins a 15 cm de llarg i 12 cm d'ample, amb 5-7 folíols lanceolats, anvers de color verd mitjà i revers blanquinós. Floreix des del juny fins al novembre, amb flors lleugerament oloroses, de color lila pàl·lid, blau clar, violeta pàl·lid, blanc rosat o blanc, d'entre 6 i 9 mm de llarg, disposades en panícules piramidals terminals, en forma d'espiga densa, d'entre 15 i 30 cm de llarg. Els fruits són drupes globoses de 3-4 mm de diàmetre, de color negre rogenc i aromàtiques.

Nom català: aloc

Nom castellà: sauzgatallo

Nom anglès: chaste tree

Tipus: arbust

Fullatge: caduc

Forma: arrodonida

Alçària: 2-5 m

Amplada: 2-4 m

Vida útil: 50-100 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de regularització

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: palmada

Color de la fulla: verd mitjà

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: lila pàl·lid

Època de floració: primavera-estiu-tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: negre rogenc

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: no

Vitis vinifera

Gènere: *Vitis*

Espècie: *vinifera*

Nom comú: vinya, parra

Família: vitàcies

Origen geogràfic: Europa, oest d'Àsia i nord d'Àfrica

Descripció: És una liana caducifòlia vigorosa que assoleix fins a 35 m d'extensió enfilant-se mitjançant circells discontinus, amb el tronc retorçat. Les fulles són simples, lobulades, d'entre 4 i 15 cm de llarg i entre 4 i 17 cm d'ample, amb 3-5 lòbuls irregularment dentats, de color verd mitjà, que es tornen de color groc daurat, vermell o porpra a la tardor. Floreix entre el maig i el juny, amb flors insignificants, verdoses i oloroses, disposades en panícules denses de fins a 16 cm de llarg. Els fruits –els grans de raïm– són baies globoses o el·lipsoïdals, d'entre 0,8 i 3 cm de llarg en les varietats cultivades, de color vermell fosc, porpra, verd o verd groguenc, sovint amb pruïna glauca, i comestibles.

Nom català: vinya, parra

Nom castellà: vid, parra

Nom anglès: common grape vine

Tipus: arbust enfiladís

Fullatge: caduc

Forma: circells

Alçària: 5-7 m

Amplada: –

Vida útil: 100-200 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: lobulada

Color de la fulla: verd mitjà

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: verdós

Època de floració: primavera

Interès de la floració: no

Color del fruit: vermell fosc, porpra, verd o verd groguenc

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: sí

Wisteria sinensis

Gènere: *Wisteria*

Espècie: *sinensis*

Nom comú: glicina

Família: lleguminoses-fabàcies

Origen geogràfic: Xina

Descripció: És una planta enfiladissa caducifòlia, vigorosa, llenyosa, que assoleix 10 m d'alçària i 25 m d'extensió, amb troncs retorçats i de tiges volubles que giren en sentit contrari a les agulles del rellotge. Les fulles són compostes, imparipinnades, d'entre 25 i 30 cm de llarg, i tenen entre 7 i 13 folíols, normalment 11, el·líptics o ovats, d'entre 5 i 8 cm de llarg i entre 2 i 4 cm d'ample, i de color verd fosc. Floreix a la primavera, en raïms densos penjants d'entre 15 i 30 cm de llarg, amb flors lleugerament perfumades de 2-2,5 cm de llarg i de color blau violeta o porpra. Els fruits són llegums en forma de porra, vellutats, pènduls, d'entre 10 i 15 cm de llarg i de color bru.

Nom català: glicina

Nom castellà: glicinia

Nom anglès: Chinese wisteria

Tipus: arbust enfiladís

Fullatge: caduc

Forma: voluble

Alçària: 7-10 m

Amplada: –

Vida útil: 100-200 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda anual

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: finals d'estiu

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: imparipinnada

Color de la fulla: verd fosc

Interès del fullatge: no

Variació estacional: no

Color de la flor: blau violeta o porpra

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: bru

Època de fructificació: primavera-estiu-tardor

Interès de la fructificació: no

Yucca aloifolia

Gènere: *Yucca*

Espècie: *aloifolia*

Nom comú: iuca comuna

Família: agavàcies

Origen geogràfic: sud d'Amèrica del Nord i Amèrica Central

Descripció: És una planta arbustiva erecta, perennifòlia, d'entre 3 i 7 m d'alçària i entre 1,5 i 5 m d'amplada, de tiges llenyoses simples o poc ramificades. Les fulles són estretament lanceolades, rígides, rectes, d'entre 25 i 50 cm de llarg i entre 2,5 i 6 cm d'ample, i de color verd fosc, amb una espina terminal molt punxeguda. Floreix a la tardor, amb inflorescències en panícula robusta erecta, d'entre 30 i 50 cm de llarg i entre 15 i 25 cm d'ample, amb flors pèndules acampanades, oloroses a la nit, d'entre 2,5 i 4 cm de llarg i de color blanc, a vegades tenyit de porpra o de verd. Els fruits són baies oblongues, d'entre 3,5 i 5 cm de llarg, i de color verd fosc, que es torna porpra negrós a la maduresa.

Nom català: iuca comuna

Nom castellà: izote común

Nom anglès: Spanish bayonet

Tipus: arbust suculent

Fullatge: perenne

Forma: agaviforme

Alçària: 3-7 m

Amplada: 1,5-5 m

Vida útil: 50-100 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: alta

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: cap (només eliminació de fulles i inflorescències seques)

Tolerància a la poda: no

Època de poda: –

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd fosc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc

Època de floració: tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: porpra negrós

Època de fructificació: hivern

Interès de la fructificació: no

FITXES DE PLANTES ALTERNATIVES (AMPLIADES)

Acer buergerianum

Gènere: *Acer*

Espècie: *buergerianum*

Nom comú: auró tridentat

Família: aceràcies

Origen geogràfic: est de la Xina

Descripció: És un arbre caducifoli de capçada arrodonida o ovoïdal, amb una alçària d'entre 5 i 20 m i una amplada de capçada d'entre 4 i 6 m. L'escorça és esquamosa, d'un color marró ataronjat. Les fulles són simples, trilobulades i amb forma de trident, i fan de 2,5 a 8 cm; són de color verd brillant a l'anvers i verd clar al revers, i a la tardor poden adquirir bells tons vermells, taronges o grocs. La floració es produeix a la primavera. Les flors són diminutes, gens vistoses, de color verd groguenc, i s'agrupen en corimbos pènduls d'uns 3 cm. Els fruits són disàmars parcialment obertes, d'1,5 a 2,5 cm i de color marró groguenc, que maduren a l'estiu.

Nom català: auró tridentat

Nom castellà: arce tridente

Nom anglès: trident maple

Tipus: planta frondosa

Fullatge: caduc

Forma: esfèrica

Alçària: 6-15 m

Amplada: 4-6 m

Vida útil: 101-200 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: altes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de formació

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: trilobada

Color de la fulla: verd mitjà brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: groc verdós

Època de floració: primavera

Interès de la floració: no

Color del fruit: marró groguenc

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Acer campestre

Gènere: *Acer*

Espècie: *campestre*

Nom comú: auró blanc

Família: aceràcies

Origen geogràfic: Europa i nord d'Àfrica

Descripció: És un arbre caducifoli de capçada arrodonida, lleugerament irregular, amb una alçària d'entre 8 i 12 m i una amplada de capçada d'entre 4 i 6 m. L'escorça està fissurada verticalment i és de color marró groguenc. Les fulles són simples, palmades, amb cinc lòbuls i fan de 5 a 10 cm; són de color verd fosc mat per l'anvers i verd pàl·lid pel revers, i a la tardor es tornen d'un bonic to daurat. La floració es produeix entre l'abril i el maig. Les flors són diminutes, d'uns 2 mm, no vistoses i de color groc verdós, i s'agrupen en corimbos erectes de 4 a 6 cm. Els fruits són disàmars totalment obertes, de 3 a 4 cm i de color verd marronós, que maduren a la tardor. A més de l'espècie tipus, a Barcelona hi ha plantada la cultivar Elsrijk, de port ovoïdal i capçada més densa, amb fulles d'entre 4 i 6 cm.

Nom català: auró blanc

Nom castellà: arce menor

Nom anglès: field maple

Tipus: planta frondosa

Fullatge: caduc

Forma: esfèrica

Alçària: 8-12 m

Amplada: 4-6 m

Vida útil: 50-100 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc, argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl fèrtil o mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de formació

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: palmada

Color de la fulla: verd fosc mat

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: groc verdós

Època de floració: primavera

Interès de la floració: no

Color del fruit: verd marronós

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Acer monspessulanum

Gènere: *Acer*

Espècie: *monspessulanum*

Nom comú: auró negre

Família: aceràcies

Origen geogràfic: sud d'Europa, nord d'Àfrica i sud-oest d'Àsia

Descripció: És un arbre caducifoli de capçada arrodonida, una mica irregular, amb una alçària d'entre 6 i 10 m i una amplada de capçada d'entre 4 i 6 m. L'escorça és llisa, finament fissurada i de color gris negrós. Les fulles són simples i trilobulades, amb els lòbuls arrodonits; fan de 3 a 6 cm, són de color verd fosc brillant a l'anvers i glauc al revers. Floreix a mitjan primavera, amb flors petites d'uns 8 mm, de color groc verdós, agrupades en corimbos pènduls de 2 a 3 cm. Els fruits són disàmars tancades de 2 a 3 cm, de color marronós, que comencen a madurar a l'estiu. Dels aurons autòctons, és el més resistent a la sequera.

Nom català: auró negre

Nom castellà: arce de Montpellier

Nom anglès: Montpellier Maple

Tipus: planta frondosa

Fullatge: caduc

Forma: esfèrica

Alçària: 6-10 m

Amplada: 4-6 m

Vida útil: 50-100 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: baixa

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de formació

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: lobulada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc verdós

Època de floració: primavera

Interès de la floració: no

Color del fruit: marronós

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Carya illinoensis

Gènere: *Carya*

Espècie: *illinoensis*

Nom comú: pacaner

Família: juglandàcies

Origen geogràfic: est d'Amèrica del Nord

Descripció: És un arbre caducifoli de capçada ovoïdal, amb una alçària d'entre 20 i 30 m i una amplada de capçada d'entre 12 i 20 m. L'escorça és rugosa i fissurada, de color gris marronós. Les fulles són compostes i pinnades; fan de 30 a 50 cm de llarg, amb folíols de 5 a 12 cm; són de color verd mitjà brillant per l'anvers i verd clar pel revers, i es tornen de color groc marronós a la tardor. Floreix a la primavera. Les flors són diminutes i de color verd groguenc; les masculines s'agrupen en aments pènduls d'entre 7 i 12 cm, i les femenines, en espigues curtes. Els fruits són drupes ovals d'entre 2,5 i 6 cm de llarg, d'un color marró, que contenen una sola llavor i que maduren a la tardor. Aquestes llavors, les pacanes, són comestibles.

Nom català: pacaner

Nom castellà: pacana

Nom anglès: pecan

Tipus: planta frondosa

Fullatge: caduc

Forma: ovoïdal

Alçària: 20-30 m

Amplada: 12-20 m

Vida útil: més de 100 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc, argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda de formació

Tolerància a la poda: poca

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: pinnada

Color de la fulla: verd mitjà brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: verd groguenc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: no

Color del fruit: marró

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: sí (comestible)

Cocculus laurifolius

Gènere: *Cocculus*

Espècie: *laurifolius*

Nom comú: còcul

Família: menispermàcies

Origen geogràfic: sud-est d'Àsia

Descripció: És un arbre perennifoli de capçada arrodonida i irregular, amb una alçària i una amplada de capçada d'entre 5 i 8 m, i amb el tronc tortuós, sovint ramificat des de la base. L'escorça és reticulada, aspra i d'un color gris marronós. Les fulles són simples, lanceolades i amb tres nervis ben visibles; fan entre 4 i 15 cm, i són de color verd mitjà brillant per l'anvers i més pàl·lid pel revers. És una espècie dioica. La floració es produeix entre el maig i el juliol, amb les flors diminutes, d'entre 1 i 2 mm, de color groc verdós, agrupades en panícules d'entre 1 i 5 cm de llarg. Els fruits –que són rars a casa nostra– són drupes globoses de color negre que fan entre 6 i 7 mm, i que maduren a la tardor.

Nom català: còcul

Nom castellà: cóculo

Nom anglès: laurel-leaved snail tree

Tipus: arbre

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 5-8 m

Amplada: 5-8 m

Vida útil: 100-200 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: baixa

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció i de formació

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: finals d'hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd mitjà brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc verdós

Època de floració: primavera-estiu

Interès de la floració: no

Color del fruit: negre

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Crataegus monogyna

Gènere: *Crataegus*

Espècie: *monogyna*

Nom comú: arç blanc

Família: rosàcies

Origen geogràfic: Europa, nord d'Àfrica i oest d'Àsia

Descripció: És un arbret caducifoli de capçada arrodonida, sovint arbustiu, amb una alçària d'entre 4 i 8 m i una amplada de capçada d'entre 2 i 4 m, amb espines de fins a 2,5 cm de llarg. L'escorça, esquamosa, s'exfolia en plaquetes, és acanalada i de color marró fosc. Les fulles són simples, lobulades, fan de 2 a 4 cm i són de color verd fosc brillant per l'anvers, més pàl·lid pel revers. Floreix a la primavera, amb les flors blanques d'entre 1 i 1,5 cm, oloroses i disposades en corimbos erectes de 3 a 10 cm. Els seus fruits són poms globosos d'entre 0,5 i 1 cm, de color vermell fosc, que maduren a la tardor i persisteixen força temps a l'arbre.

Nom català: arç blanc

Nom castellà: espino albar

Nom anglès: common hawthorn

Tipus: arbust

Fullatge: caduc

Forma: arrodonida

Alçària: 4-8 m

Amplada: 2-4 m

Vida útil: més de 200 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció i de neteja

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: lobulada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermell

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: sí

Ficus microcarpa

Gènere: *Ficus*

Espècie: *microcarpa*

Nom comú: ficus de l'Índia

Família: moràcies

Origen geogràfic: sud i sud-est d'Àsia i Oceania

Descripció: És un arbre perennifoli de capçada arrodonida, amb una alçària d'entre 18 i 25 m i una amplada de capçada d'entre 15 i 30 m. El tronc és gruixut, a vegades amb arrels aèries. L'escorça és llisa i de color gris clar. Les fulles són simples, ovades, fan de 3 a 13 cm i són de color verd fosc brillant per l'anvers i verd mitjà pel revers. Les flors, sense interès, són de color blanquinós. Els fruits, siconis globosos d'entre 0,9 i 1,2 cm de color porpra fosc, maduren a l'estiu. És emprat com a planta d'interior i com a bonsai.

Nom català: ficus de l'Índia

Nom castellà: laurel de la India

Nom anglès: Indian laurel

Tipus: arbre

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 18-25 m

Amplada: 15-30 m

Vida útil: 100 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: baixa

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: baixa

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: primavera

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: ovada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: blanquinós

Època de floració: primavera

Interès de la floració: no

Color del fruit: porpra fosc

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Fraxinus angustifolia 'Raywood'

Gènere: *Fraxinus*

Espècie i cultivar: *angustifolia* 'Raywood'

Nom comú: freixe de Raywood

Família: oleàcies

Origen geogràfic: l'espècie és originària del sud d'Europa, oest d'Àsia i nord d'Àfrica; la cultivar hortícola va ser obtinguda a Austràlia

Descripció: És un arbre caducifoli de capçada ovoïdal, amb una alçària d'entre 10 i 25 m i una amplada de capçada d'entre 4 i 9 m. El tronc és recte, i l'escorça, fissurada i de color gris rogenc. Les fulles són compostes, pinnades, fan entre 15 i 25 cm de llarg i presenten folíols d'entre 3 i 8 cm de color verd fosc per l'anvers i verd mitjà pel revers, que es tornen de color porpra a la tardor, amb dues tires de pèls blancs al revers. La floració es produeix entre els mesos de febrer i març, amb flors d'uns 2 mm, de color verd marronós, sense interès ornamental, agrupades en inflorescències que pengen formant raïms d'entre 2 i 3 cm de llarg. No fructifica.

Nom català: freixe de Raywood

Nom castellà: fresno de Raywood

Nom anglès: claret ash

Tipus: planta frondosa

Fullatge: caduc

Forma: ovoïdal

Alçària: 10-25 m

Amplada: 4-9 m

Vida útil: de 100 a 200 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc, argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de formació

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: composta

Mida de la fulla: gran

Forma de la fulla: pinnada

Color de la fulla: verd fosc

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: verd marronós

Època de floració: hivern

Interès de la floració: no

Color del fruit: –

Època de fructificació: –

Interès de la fructificació: –

Laurus nobilis

Gènere: *Laurus*

Espècie: *nobilis*

Nom comú: llorer

Família: lauràcies

Origen geogràfic: regió mediterrània

Descripció: És un arbret perennifoli de capçada ovoïdal, cultivat com a arbre o com a arbust, sovint retallat, amb una alçària d'entre 3 i 10 m i una amplada de capçada d'entre 2 i 6 m. L'escorça és llisa i de color gris fosc. Les fulles són simples, lanceolades, aromàtiques, fan entre 6 i 15 cm i són de color verd fosc brillant per l'anvers i verd mitjà mat pel revers. És una espècie dioica. La floració es produeix entre els mesos de febrer i abril, amb flors d'uns 5 mm de color groc verdós, agrupades en umbel·les d'entre quatre i sis flors. Els fruits són baies ovoïdes d'entre 1 i 1,5 cm de llarg i de color negre, que apareixen a la tardor.

Nom català: llorer

Nom castellà: laurel

Nom anglès: bay laurel, bay tree

Tipus: arbust/arbret

Fullatge: perenne

Forma: ovoïdal

Alçària: 3-10 m

Amplada: 2-6 m

Vida útil: 100-200 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: alta

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà

Resistència al vent: alta

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de formació

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: lanceolada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: groc verdós

Època de floració: hivern-primavera

Interès de la floració: no

Color del fruit: negre

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Photinia × fraseri

Gènere: *Photinia*

Espècie: × *fraseri*

Nom comú: fotínia de Fraser

Família: rosàcies

Origen geogràfic: híbrid hortícola obtingut de l'encreuament entre *Photinia glabra* i *P. serratifolia*

Descripció: És un arbust multicaule perennifoli que es pot conduir en viver en un arbret, de capçada arrodonida o estesa, amb una alçària d'entre 3 i 5 m i una amplada de capçada d'entre 2,5 i 4 m. L'escorça és llisa i de color gris marronós. Les fulles són simples, ovades, fan de 7 a 10 cm i són de color verd fosc brillant per l'anvers i verd més clar pel revers, però quan broten, a la primavera, són de color vermell o porpra. Floreix a la primavera, amb les flors d'entre 6 i 8 mm de diàmetre, de color blanc i disposades en umbel·les d'entre 10 i 12 cm de diàmetre. Els fruits són poms globosos d'entre 5 i 6 mm de diàmetre i de color vermell, que maduren a la tardor. Se'n conrea, sobretot, la cultivar Red Robin, de fulles emergents de color vermell fosc, molt brillants.

Nom català: fotínia de Fraser

Nom castellà: fotínia de Fraser

Nom anglès: red tip photinia

Tipus: arbust

Fullatge: perenne

Forma: arrodonida

Alçària: 3-5 m

Amplada: 2,5-4 m

Vida útil: 20-50 anys

Tolerància a la sequera: mitjana

Necessitats hídriques: mitjanes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc, franc o argilós

Tolerància a la calç: mitjana

Tolerància a la sal: baixa

Riquesa: sòl fèrtil

Resistència al vent: mitjana

Insolació: sol o mitja ombra

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: mitjana

Forma de la fulla: ovada

Color de la fulla: verd fosc brillant

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: sí

Color de la flor: blanc

Època de floració: primavera

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermell

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

Punica granatum

Gènere: *Punica*

Espècie: *granatum*

Nom comú: magraner

Família: punicàcies

Origen geogràfic: est de la regió mediterrània i sud-oest d'Àsia

Descripció: És un arbret caducifoli de capçada arrodonida, irregular, amb una alçària d'entre 2 i 6 m i una amplada de capçada d'entre 2 i 4 m, amb molts rebrots de la soca i sovint espinós. L'escorça és llisa i després de color marró cendrós. Les fulles són simples, lanceolades, fan entre 2 i 5 cm i són de color verd mitjà brillant per l'anvers i verd groguenc pel revers, tot i que en brotar són de color bronze. La floració es produeix entre l'abril i l'agost, amb flors d'entre 3 i 4 cm, de color vermell escarlata o vermell groguenc, generalment solitàries. Els fruits –les magranes– són balàusties esfèriques d'entre 5 i 12 cm de diàmetre i de color vermell o groc vermellós, que maduren a finals d'estiu i a la tardor.

Nom català: magraner

Nom castellà: granado

Nom anglès: pomegranate

Tipus: arbret

Fullatge: caduc

Forma: arrodonida

Alçària: 2-6 m

Amplada: 2-4 m

Vida útil: 50-100 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: mitjana

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc o franc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: mitjana

Riquesa: sòl mitjà o pobre

Resistència al vent: baixa

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda de neteja

Tolerància a la poda: tolerant

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: lanceolada

Color de fulla: verd mitjà brillant

Interès del fullatge: no

Variació estacional: sí

Color de la flor: vermell

Època de floració: primavera-estiu

Interès de la floració: sí

Color del fruit: vermell

Època de fructificació: estiu-tardor

Interès de la fructificació: sí

Tamarix gallica

Gènere: *Tamarix*

Espècie: *gallica*

Nom comú: tamariu francès

Família: tamaricàcies

Origen geogràfic: sud-oest d'Europa

Descripció: És un arbret caducifoli de capçada arrodonida, a vegades arbustiu, amb una alçària d'entre 5 i 8 m i una amplada de capçada d'entre 4 i 6 m, amb branques llargues i flexibles, lleugerament pèndules. L'escorça és llisa, de color marró fosc o porpra fosc. Les fulles són simples, esquamoses, fan entre 1,5 i 2 mm i són de color verd blavós o verd mat. La floració és principalment estival, en branques del mateix any, i es produeix entre els mesos d'abril i octubre, amb flors d'uns 2 mm, de color rosa clar, a vegades blanc, agrupades en raïms compostos, laxos, d'entre 2 i 5 cm de llarg. Els fruits són càpsules ovades, sense interès estètic.

Nom català: tamariu francès

Nom castellà: tamariz de Francia

Nom anglès: French tamarisk

Tipus: arbre

Fullatge: caduc

Forma: arrodonida

Alçària: 5-8 m

Amplada: 4-6 m

Vida útil: 50-100 anys

Tolerància a la sequera: alta

Necessitats hídriques: baixes

Resistència a les glaçades: alta

Resistència a la contaminació: mitjana

Tipus de sòl:

Textura ideal: sorrenc

Tolerància a la calç: alta

Tolerància a la sal: alta

Riquesa: sòl pobre

Resistència al vent: alta

Insolació: sol

Necessitats de poda: poda de contenció

Tolerància a la poda: tolera el retall

Època de poda: hivern

Tipus de fulla: simple

Mida de la fulla: petita

Forma de la fulla: esquamosa

Color de fulla: verd blavós o mat

Interès del fullatge: sí

Variació estacional: no

Color de la flor: rosa clar

Època de floració: primavera-estiu-tardor

Interès de la floració: sí

Color del fruit: marró

Època de fructificació: tardor

Interès de la fructificació: no

PROSPECCIÓ DEL MERCAT DE LES PLANTES ALTERNATIVES

Dins del present treball s'ha dut a terme una prospecció del mercat de les plantes proposades com a alternatives, amb la següent caracterització:

Existència o no en el mercat:

- català
- estatal
- europeu

Raresa:

- comuna (cinc o més vivers)
- rara (menys de cinc vivers)

Existència coneguda de la planta en algun parc de Barcelona (per a les rares)

PLANTA ALTERNATIVA	Mercat	Raresa	Existeix a Barcelona
<i>Acacia</i> 'Bon Accueil'	sí (català)	rara	sí
<i>Acacia</i> 'Clair de Lune'	sí (català)	rara	
<i>Acacia</i> 'Le Gaulois'	sí (català)	rara	
<i>Acacia podalyriifolia</i>	sí (català)	rara	sí (privat)
<i>Acacia</i> 'Président Doumergue'	sí (català)	rara	
<i>Acacia retinodes</i> 'Imperialis'	sí (català)	rara	
<i>Acer buergerianum</i>	sí (català)	rara	
<i>Agave attenuata</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Aloe</i> × <i>delaeitii</i>	sí (estatal)	rara	
<i>Aristida purpurea</i>	sí (català)	rara	
<i>Beschorneria yuccoides</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Buddleja</i> × <i>pikei</i> 'Hever Castle'	sí (català)	rara	
<i>Dermatophyllum secundiflorum</i>	sí (estatal)	rara	sí
<i>Carya illinoensis</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Ceanothus griseus</i> 'Yankee Point'	sí (català)	rara	sí
<i>Cereus hildmannianus</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Choisya ternata</i>	sí (català)	rara	
<i>Cocculus laurifolius</i>	sí (català)	rara	sí

<i>Cyperus papyrus</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Cyperus prolifer</i>	sí (català)	rara	
<i>Escallonia illinita</i>	sí (europeu)	rara	sí
<i>Euphorbia resinifera</i>	sí (estatal)	rara	sí
<i>Ficus microcarpa</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Furcraea selloa</i> 'Marginata'	sí (estatal)	rara	sí
<i>Hardenbergia comptoniana</i>	sí (català)	rara	
<i>Hyparrhenia hirta</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Kniphofia</i> 'Alcázar'	sí (català)	rara	
<i>Koelreuteria bipinnata</i>	sí (català)	rara	
<i>Leonotis leonurus</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Lonicera etrusca</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Lonicera fragrantissima</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Lonicera implexa</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Lonicera periclymenum</i>	sí (català)	rara	
<i>Pandorea jasminoides</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Papaver nudicaule</i>	sí (català)	rara	
<i>Parthenocissus henryana</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Passiflora</i> × <i>belotii</i> 'Impératrice Eugénie'	sí (europeu)	rara	
<i>Phlomis fruticosa</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Prunus spinosa</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Rhaphiolepis umbellata</i>	sí (català)	rara	sí
<i>Robinia</i> × <i>ambigua</i> 'Decaisneana'	sí (europeu)	rara	sí
<i>Sarcococca confusa</i>	sí (europeu)	rara	
<i>Sphaeralcea ambigua</i>	sí (català)	rara	
<i>Stipa offneri</i>	no	–	
<i>Stipa pennata</i>	sí (català)	rara	
<i>Styphnolobium japonicum</i> 'Pubescens'	sí (estatal)	rara	
<i>Trachelospermum asiaticum</i>	sí (català)	rara	sí

**Estudi d'espècies invasores
a la ciutat de Barcelona**
i proposta d'espècies alternatives

ANNEX 2

Annex 2

Reial Decret

REAL DECRETO 630/2013, DE 2 DE AGOSTO, POR EL QUE SE REGULA EL CATÁLOGO ESPAÑOL DE ESPECIES EXÓTICAS INVASORAS

Las especies exóticas invasoras constituyen una de las principales causas de pérdida de biodiversidad en el mundo, circunstancia que se agrava en hábitats y ecosistemas especialmente vulnerables, como son las islas y las aguas continentales. La introducción de estas especies invasoras también puede ocasionar graves perjuicios a la economía, especialmente a la producción agrícola, ganadera y forestal, e incluso a la salud pública.

Existe una gran preocupación por la creciente expansión de estas especies. El Convenio de Naciones Unidas sobre la Diversidad Biológica, ratificado por España en 1993, reconoció la existencia de este problema y estableció en su artículo 8.h que cada Parte Contratante, en la medida de sus posibilidades, impedirá que se introduzcan, controlará, o erradicará las especies exóticas que amenacen los ecosistemas, los hábitats o las especies.

En el ámbito de la Unión Europea, la Directiva 2009/147/CE, del Parlamento Europeo y del Consejo, de 30 de noviembre de 2009, relativa a la conservación de las aves silvestres, establece en su artículo 11, que los Estados Miembros velarán por evitar que la eventual introducción de especies de aves que no vivan normalmente en estado salvaje en el territorio europeo, perjudique a la fauna y flora locales. Por su parte, la Directiva 92/43/CEE, del Consejo, de 21 de mayo de 1992, relativa a la conservación de los hábitats naturales y de la fauna y la flora silvestres, establece, en su artículo 22, que los Estados Miembros garantizarán que la introducción intencionada en la naturaleza de una especie que no sea autóctona de su territorio se regule de modo que no perjudique a la fauna y flora silvestres autóctonas, ni a sus hábitats naturales en su zona de distribución natural y, si lo consideran necesario, prohibirán dicha introducción. En este contexto, en 2008, la Comisión Europea adoptó la Comunicación «Hacia una Estrategia de la Unión Europea sobre especies invasoras» [COM (2008) 789 final].

En el ámbito marino, la Unión Europea cuenta con la Directiva 2008/56/CE del Parlamento Europeo y del Consejo, de 17 de junio de 2008, por la que se establece un marco de acción comunitaria para la política del medio marino (Directiva marco sobre la estrategia marina), que tiene como objetivo lograr o mantener el buen estado medioambiental del medio marino, a más tardar en 2020. Según ésta, la definición del buen estado medioambiental se basa en once descriptores, entre los que se encuentra uno específico relativo a las especies alóctonas. Esta Directiva ha sido transpuesta a la legislación española a través de la Ley 41/2010, de 29 de diciembre, de protección del medio marino. Por otro lado, en el año 2004, se adoptó el «Convenio Internacional para el Control y Gestión del Agua de Lastre y Sedimentos de los Buques» una de cuyas principales finalidades es evitar la introducción de especies exóticas o alóctonas en los ecosistemas marinos y costeros.

Por otra parte, la presencia de especies exóticas invasoras en las Demarcaciones Hidrográficas pone en riesgo el cumplimiento de los objetivos medioambientales establecidos en el artículo 4 de la Directiva 2000/60/CE del Parlamento Europeo y del Consejo, de 23 de octubre de 2000, por la que se establece un marco comunitario de actuación en el ámbito de la política de aguas (Directiva marco sobre el agua).

Por su parte, el Reglamento (CE) n.º 338/97 del Consejo, de 9 de diciembre de 1996, relativo a la protección de especies de la fauna y flora silvestres mediante el control de su comercio, que regula la aplicación del Convenio CITES en el territorio de la Unión Europea, permite la inclusión en sus anexos de especies cuya introducción en el medio ambiente natural de la Unión Europea constituye una amenaza ecológica para las especies silvestres autóctonas. Esta aplicación se regula mediante reglamentos, que se actualizan periódicamente, en los que se establece la suspensión de la introducción de especies en la Unión Europea.

A nivel nacional, desde 1995 la introducción o liberación no autorizada de especies alóctonas perjudiciales para el equilibrio biológico, figura como delito contra el medio ambiente en la Ley orgánica 10/1995, de 23 de noviembre, del Código Penal. La Ley 26/2007, de 23 de octubre, de responsabilidad medioambiental, ha identificado, a través del Real Decreto 2090 /2008, de 22 de diciembre, de desarrollo parcial de dicha Ley, como agente causante de daño biológico, entre otras, las especies exóticas invasoras.

Por su parte, la Ley 42/2007, de 13 de diciembre, del Patrimonio Natural y de la Biodiversidad, estableció que las administraciones públicas competentes prohibirán la introducción de especies, subespecies o razas geográficas alóctonas, cuando éstas sean susceptibles de competir con las especies silvestres autóctonas, alterar su pureza genética o los equilibrios ecológicos, de acuerdo a su artículo 52.2. Además creó, en el artículo 61.1, el Catálogo Español de Especies Exóticas Invasoras, en el que se han de incluir todas aquellas especies y subespecies exóticas invasoras que constituyan, de hecho, o puedan llegar a constituir una amenaza grave para las especies autóctonas, los hábitats o los ecosistemas, la agronomía, o para los recursos económicos asociados al uso del patrimonio natural. Dicho catálogo tendrá carácter administrativo y ámbito estatal, y será dependiente del de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, quien especificará su estructura y funcionamiento, y se regulará reglamentariamente.

En desarrollo de esta norma, se promulgó el Real Decreto 1628/2011, de 14 de noviembre, por el que se regula el listado y catálogo español de especies exóticas invasoras. Su aplicación, planteó diversas dificultades, lo que motivó la presentación de recursos que fueron objeto de los autos de 28 de marzo y 22 de junio de 2012, de la Sección tercera de la Sala tercera de lo contencioso-administrativo del Tribunal Supremo y de la promulgación del Acuerdo de Consejo de Ministros, de 24 de febrero de 2012, por el que se da contestación a los requerimientos planteados por los Gobiernos de las comunidades autónomas de Aragón, Castilla y León y de Cataluña, al amparo de lo previsto en el artículo 44.3 de la Ley 29/1998, de 13 de julio, reguladora de la jurisdicción Contencioso-Administrativa, en relación con el Real Decreto 1628/2011, de 14 de noviembre. Este Acuerdo, publicado en el BOE de 19 de marzo de 2012, anulaba los artículos 1, 4, 5, 7, 8, 10 disposición transitoria segunda y anexo II del Real Decreto 1628/2011, de 14 de noviembre, en todo lo que se refiere a las especies incluidas en el listado y acordaba iniciar el procedimiento de modificación del citado real decreto. En este contexto, el presente real decreto da respuesta al contenido del citado Acuerdo de Consejo de Ministros.

Entre las modificaciones más significativas contempladas en el presente real decreto se encuentran la sustitución del referido listado por la elaboración, de una relación indicativa de las especies con potencial invasor, al objeto de realizar su seguimiento y control y la concreción en otro apartado, de la identificación de los procedimientos y las competencias en el caso de intervención de estas especies en los puestos de inspección fronterizos.

Revisada la política de control de especies exóticas invasoras a la luz de la experiencia adquirida durante el año y medio de aplicación del Real Decreto 1628/2011, de 14 de noviembre, se procede a promulgar un nuevo texto que, siguiendo una política pública de aplicación paulatina en el control de estas especies exóticas, evita los efectos no deseables que producía ese real decreto, especialmente con respecto al mecanismo de aplicación del artículo 61.4 de la Ley 42/2007, a través del «Listado» de especies potencialmente invasoras del anexo II, lo que ahora desaparece para llevar a cabo un control de seguimiento más coordinado y sin medidas preventivas tan potencialmente invasoras de competencias autonómicas y derechos de propiedad como las que suponían dicho listado y anexo, que se suprimen. Para asegurar que no se produce ningún efecto invasivo de esas competencias o limitativo de derechos, el presente real decreto declara la retroactividad de esta parte del mismo poniendo como fecha a quo la del 13 de diciembre de 2011, desapareciendo así los efectos en esta materia del Real Decreto 1628/2011.

La inclusión de nuevas especies en el catálogo (*Acrothamnion preissii*, *Didymosphenia geminata*, *Gracilaria vermiculophylla*, *Lophocladia lallemandii*, *Womersleyella setacea*, *Arbutus unedo*, *Centranthus ruber*, *Cytisus scoparius*, *Eschscholzia californica*, *Ricinus communis*, *Spartium junceum* para Canarias, *Crassula helmsii*, *Elodea nuttallii*, *Fallopia baldschuanica*, *Hedychium gardnerianum*, *Hydrocotyle ranunculoides*, *Nicotiana glauca*, *Nymphaea mexicana*, *Oxalis pes-caprae*, *Crepidula fornicata*, *Dreissena bugensis*, *Ficopomatus enigmaticus*, *Melanoides tuberculatus*, *Mnemiopsis leidyi*, *Potamocorbula amurensis*, *Rhopilema nomadica*, *Limnoperna escurris*, *Dysdera crocata*, *Ommatoiulus moreletii* para Canarias, *Linepithema humile*, *Monomorium destructor*, *Paratrechina longicornis*, *Tapinoma melanocephalum*, *Armadillidium vulgare* para Canarias, *Dyspanopeus sayi*, *Dikerogammarus villosus*, *Orconectes limosus*, *Percnon gibbesi* excepto Canarias, *Rhithropanopeus harrisi*, *Misgurnus anguillicaudatus*, *Scardinius erythrophthalmus*, *Duttaphrynus melanostictus*, *Acridothores* spp., *Alopothen aegyptiacus*, *Branta canadensis*, *Pycnonotus cafer*, *Pycnonotus jocosus*, *Quelea quelea*, *Threskiornis aethiopicus*, *Atelerix albiventris*, *Hemiechinus auritus*, *Herpestes javanicus* y *Rousettus aegyptiacus*) y la supresión de algunas que estaban previamente catalogadas (*Batrachocytrium dendrobatidis*, *Udaria pinnatifida* y *Helianthus tuberosus*), obedece a la realización de un análisis técnico científico en profundidad y a un proceso de debate, que han quedado acreditados, ambos, en el expediente de elaboración del presente real decreto y que, por tanto, justifican los citados cambios.

En la elaboración de este real decreto, se ha consultado a la Comisión y al Consejo Estatal para el Patrimonio Natural y la Biodiversidad. Asimismo, se ha sometido al procedimiento de información pública que prevé para normas de incidencia ambiental los artículos 16 y 18 de la Ley 27/2006, de 18 de julio, por la que se regulan los derechos de acceso a la información de participación pública y de acceso a la justicia en materia de medio ambiente.

En su virtud, a propuesta del Ministro de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, con la aprobación previa del Ministro de Hacienda y Administraciones Públicas, de acuerdo con el Consejo de Estado y previa deliberación del Consejo de Ministros, en su reunión del día 2 de agosto de 2013,

DISPONGO:

CAPÍTULO I Disposiciones generales

Artículo 1. Objeto.

1. El objeto de este real decreto es regular el Catálogo Español de Especies Exóticas Invasoras (en adelante, el catálogo) y en concreto, establecer:
 - a. Las características, contenidos, criterios y procedimientos de inclusión o exclusión de especies en el catálogo.
 - b. Las medidas necesarias para prevenir la introducción de especies exóticas invasoras y para su control y posible erradicación.
 - c. Las características y el contenido de las estrategias de gestión, control y posible erradicación de las especies exóticas invasoras.
2. El presente real decreto no se aplicará a:
 - a. Los recursos fitogenéticos para la agricultura y la alimentación, que se regulan por la Ley 30/2006, de 26 de julio, de Semillas y Plantas de vivero y de Recursos Fitogenéticos.
 - b. Los recursos pesqueros regulados por la Ley 3/2001, de 26 de marzo, de Pesca Marítima del Estado.
 - c. Los recursos zoogenéticos para la agricultura y alimentación, que se regirán por su normativa específica.
3. En relación a los recursos fitogenéticos, pesqueros y zoogenéticos del punto anterior, en el caso de especies contempladas en el catálogo, se deberán adoptar las medidas necesarias y adecuadas para evitar su posible expansión al medio natural, fuera de las zonas autorizadas.

Artículo 2. Definiciones.

A los efectos de la presente norma, se entiende por:

Análisis de riesgos: Se refiere a la evaluación científico-técnica de la probabilidad y de las consecuencias (del riesgo) de la introducción y establecimiento de una especie exótica en el medio natural y de las medidas que pueden aplicarse para reducir o controlar esos riesgos.

Animal asilvestrado: espécimen animal de procedencia doméstica, que está establecido y se mueve libremente en el medio natural y no vive ni se cría bajo tutela, manejo ni supervisión de las personas.

Animales de producción: los animales de producción, reproducción, cebo o sacrificio, incluidos los animales de peletería o de actividades cinegéticas, mantenidos, cebados o criados para la producción de alimentos, o productos de origen animal para cualquier uso industrial u otro fin comercial o lucrativo.

Animales domésticos: aquellos animales que pertenecen a especies que habitualmente se crían, se reproducen y conviven con personas y que no pertenecen a la fauna salvaje, teniendo también esta consideración los animales que se crían para la producción de carne, piel o algún otro producto útil para el ser humano, los animales de carga y los que trabajan en agricultura.

Animales de compañía: los animales domésticos que las personas mantienen generalmente en el hogar para obtener compañía, por ser pertenecientes a especies que cría y posea tradicional y habitualmente el hombre, con el fin de vivir en domesticidad en el hogar, así como los de acompañamiento, conducción y ayuda de personas ciegas o con deficiencia visual grande o severa.

Animal de compañía exótico: animal de la fauna salvaje no autóctona que de manera individual depende de los humanos, convive con ellos y ha asumido la costumbre del cautiverio.

Control: la acción de la autoridad competente o la autorizada o supervisada por ésta, destinada a una de las siguientes finalidades respecto a una especie exótica invasora: reducir su área de distribución, limitar su abundancia y densidad o impedir su dispersión.

Especie nativa o autóctona: la existente dentro de su área de distribución y de dispersión natural.

Especie exótica o alóctona: se refiere a especies y subespecies, incluyendo sus partes, gametos, semillas, huevos o propágulos que pudieran sobrevivir o reproducirse, introducidos fuera de su área de distribución natural y de su área potencial de dispersión, que no hubiera podido ocupar sin la introducción directa o indirecta, o sin el cuidado del hombre.

Especie exótica invasora: especie exótica que se introduce o establece en un ecosistema o hábitat natural o seminatural, y que es un agente de cambio y amenaza para la diversidad biológica nativa, ya sea por su comportamiento invasor, o por el riesgo de contaminación genética.

Especie exótica con potencial invasor: especie exótica que podría convertirse en invasora en España, y en especial aquella que ha demostrado ese carácter en otros países o regiones de condiciones ecológicas semejantes a las de España.

Erradicación: proceso tendente a la eliminación de toda la población de una especie.

Fomento: medidas adoptadas con respecto a una especie exótica invasora con la finalidad de incrementar su distribución y/o el tamaño de sus poblaciones.

Híbrido: el ejemplar procedente del cruce reproductivo de ejemplares de especies diferentes, siendo al menos una de ellas especie del catálogo.

Introducción: se refiere al movimiento por acción humana, voluntaria o accidental, de una especie fuera de su área de distribución natural. Este movimiento puede realizarse dentro de un país, o entre países o zonas fuera de la jurisdicción nacional.

Invasión: acción de una especie invasora debida al crecimiento de su población y a su expansión, que comienza a producir efectos negativos en los ecosistemas donde se ha introducido.

Parques zoológicos: establecimientos, públicos o privados, que, con independencia de los días en que estén abiertos al público, tengan carácter permanente y mantengan animales vivos de especies silvestres para su exposición.

Planta asilvestrada: espécimen de vegetal que crece en estado silvestre pero procede de semilla u otro tipo de propágulo de planta cultivada de estirpe doméstica.

Recursos zoogenéticos: aquellas especies de animales que se utilizan, o se pueden utilizar, para la producción de alimentos y la agricultura.

Recursos fitogenéticos: cualquier material genético de origen vegetal, que por extensión incluye a los hongos, con valor real o potencial para la agricultura y la alimentación.

Recursos pesqueros: los recursos marinos vivos, así como sus esqueletos y demás productos de aquéllos, susceptibles de aprovechamiento.

Suelta: liberación de ejemplares de especies alóctonas no catalogadas objeto de aprovechamiento piscícola o cinegético, en aquellos cotos en los que se haya autorizado este tipo de liberaciones antes de la entrada en vigor de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre, de Patrimonio Natural y de la Biodiversidad, y se haga con la finalidad de capturar y extraer a los ejemplares del medio de forma inmediata.

A los efectos de este real decreto, la referencia a especie comprende también sus subespecies.

Artículo 3. *Ámbito territorial de aplicación.*

1. La presente norma se aplicará en el territorio del Estado español y en las aguas marinas sometidas a soberanía o jurisdicción española, incluyendo la zona económica exclusiva y la plataforma continental.

El ámbito territorial de aplicación para cada especie del catálogo se detalla en el anexo.

2. Lo dispuesto en el párrafo anterior se entenderá sin perjuicio de las acciones de cooperación internacional o de la jurisdicción del Estado español sobre personas y buques, aeronaves o instalaciones, en los supuestos previstos en el artículo 6 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre.

CAPÍTULO II **Del catálogo**

Artículo 4. *Contenido y características.*

1. En el catálogo se incluyen las especies exóticas para las que exista información científica y técnica que indique que constituyen una amenaza grave para las especies autóctonas, los hábitats o los ecosistemas, la agronomía o para los recursos económicos asociados al uso del patrimonio natural, de acuerdo al artículo 61.1 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre. Las especies que integran el catálogo son las que aparecen indicadas en el anexo.
2. El catálogo es un registro público, de carácter administrativo y de ámbito estatal, cuya custodia y mantenimiento depende administrativamente del Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente. La información contenida en el catálogo es pública, y el acceso a ella se regula según lo dispuesto en la Ley 27/2006, de 18 de julio, por la que se regulan los derechos de acceso a la información, de participación pública y de acceso a la justicia en materia de medio ambiente.
3. El catálogo se integra en el Inventario Español del Patrimonio Natural y de la Biodiversidad, de acuerdo a lo establecido en el artículo 9 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre.

Artículo 5. *Procedimientos de inclusión o exclusión de especies.*

1. La inclusión o exclusión de una especie en el catálogo se realizará por el Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, previa iniciativa de las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla o del propio Ministerio.
2. Con la información científica y técnica remitida, así como con aquella otra de la que pudiera disponer el Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, la Dirección General de Calidad y Evaluación Ambiental y Medio Natural del citado Ministerio valorará la solicitud y, en su caso, elaborará una memoria técnica justificativa, que incluirá un análisis de riesgos. Esta memoria será estudiada en la Comisión Estatal para el Patrimonio Natural y la Biodiversidad, que aprobará, en su caso, una propuesta de modificación del catálogo dirigida a la Dirección General de Calidad y Evaluación Ambiental y Medio Natural, para su tramitación mediante orden ministerial.
La Comisión Estatal para el Patrimonio Natural y la Biodiversidad consultará, en materia de especies exóticas y teniendo en cuenta lo dispuesto en la disposición adicional décima de la presente norma, al comité científico previsto en el artículo 7 del Real Decreto 139/2011, de 4 de febrero, para el desarrollo del Catálogo Español de Especies Amenazadas.

3. Cualquier ciudadano u organización podrá solicitar a la Dirección General de Calidad y Evaluación Ambiental y Medio Natural del Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, la iniciación del procedimiento de inclusión o exclusión de una especie en el catálogo. La solicitud presentada deberá ser motivada e ir acompañada de la información técnica o científica justificativa, así como de las referencias de los informes técnicos y publicaciones científicas que respalden dicha solicitud. Ésta solicitud se dirigirá a la Dirección General de Calidad y Evaluación Ambiental y Medio Natural y podrá presentarse en los lugares establecidos en el artículo 38.4 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común. Igualmente, la solicitud podrá presentarse por los medios electrónicos, de acuerdo con lo previsto en la Ley 11/2007, de 22 de junio, de acceso electrónico de los ciudadanos a los servicios públicos.

En caso de que la solicitud fuera defectuosa o incompleta, se requerirá al solicitante para que subsane los defectos advertidos o aporte la documentación complementaria en el plazo de tres meses.

Transcurrido dicho plazo sin que el solicitante subsane dichos defectos o presente la documentación complementaria, se acordará el archivo del expediente, notificándose al mismo. En el caso de que el solicitante subsane los defectos o presente la documentación complementaria en el tiempo previsto, se procederá a continuar con la tramitación, de acuerdo con lo dispuesto en el punto 2.

Una vez valorada la solicitud, la Dirección General de Calidad y Evaluación Ambiental y Medio Natural notificará la decisión de forma motivada al solicitante, en el plazo máximo de seis meses desde la fecha de recepción de dicha solicitud.

La resolución dictada por la Dirección General de Calidad y Evaluación Ambiental y Medio Natural no pone fin a la vía administrativa y contra la misma cabrá interponer recurso de alzada ante la Secretaría de Estado de Medio Ambiente, en los plazos a los que se refiere el artículo 115 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común.

Transcurrido el plazo máximo de seis meses sin haberse notificado resolución expresa, se entenderá estimada su petición según lo establecido en artículo 43.1 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre.

4. Sólo podrán incluirse en el catálogo especies que hayan sido descritas taxonómicamente en una publicación científica de reconocido prestigio y hayan sido aceptadas por la comunidad científica.
5. En caso de constatarse la existencia de una amenaza grave producida por la aparición de una especie exótica invasora no incluida en el catálogo, el procedimiento se tramitará con carácter urgente, de acuerdo con lo dispuesto en el artículo 50 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común.
6. Una vez finalizada la tramitación, el proyecto de orden que contenga la modificación del anexo de este real decreto para incluir o excluir alguna especie, se elevará para su aprobación por el Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, conforme a lo dispuesto el artículo 61.2 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre, y, posteriormente, se publicará en el «Boletín Oficial del Estado».

Artículo 6. *Información contenida en el registro.*

1. El registro del catálogo incluye para cada una de las especies la siguiente información:
 - a. Denominación científica, nombres vulgares y posición taxonómica.
 - b. Proceso administrativo de su inclusión.

- c. *Ámbito territorial ocupado por la especie en su área original, en áreas donde se encuentre introducida fuera de España y detalladamente en áreas donde se encuentre introducida en España. Se incluirán también las especies y los tipos de hábitats más vulnerables a su posible introducción.*
 - d. *Criterios y breve justificación técnica y científica de las causas de la inclusión.*
 - e. *Referencia a las estrategias y a los planes de prevención, control y posible erradicación aprobados por las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla o a las estrategias aprobadas por la Administración General del Estado que afecten a la especie.*
2. *La información contenida en el registro del catálogo será suministrada y actualizada por las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla o por el Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente y estará a disposición del público en la página web del citado Ministerio.*

Artículo 7. *Efectos de la inclusión de una especie en el catálogo.*

1. *La inclusión de una especie en el catálogo, de acuerdo al artículo 61.3 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre, conlleva la prohibición genérica de su posesión, transporte, tráfico y comercio de ejemplares vivos o muertos, de sus restos o propágulos, incluyendo el comercio exterior. Esta prohibición está limitada al ámbito de aplicación especificado para cada especie en el anexo. Esta prohibición podrá quedar sin efecto, previa autorización administrativa de la administración competente en medio ambiente de la Administración General del Estado o de las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla, cuando sea necesario por razones de investigación, salud o seguridad de las personas.*
2. *La inclusión de una especie en el catálogo, de acuerdo al artículo 52.2 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre, conlleva la prohibición de su introducción en el medio natural en el ámbito del territorio nacional de aplicación recogido en el anexo.*
3. *Los ejemplares de las especies animales y vegetales incluidas en el catálogo que sean extraídos de la naturaleza por cualquier procedimiento no podrán ser devueltos al medio natural. Esta prohibición podrá quedar sin efecto en los supuestos de investigación, salud o seguridad de las personas, previamente autorizada por la autoridad competente en medio ambiente de la Administración General del Estado o de las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla.*
4. *En ningún caso, se podrán contemplar actuaciones o comportamientos destinados al fomento de las especies incluidas en el catálogo. En particular, en el ejercicio de la pesca en aguas continentales, quedará prohibida la utilización como cebo vivo o muerto de cualquier ejemplar de dichas especies o de sus partes y derivados.*

CAPÍTULO III

Medidas de prevención y de lucha contra las especies exóticas invasoras

Artículo 8. *Medidas de seguimiento general y prevención.*

1. *Las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla y la Administración General del Estado, en el marco de sus competencias, realizarán el seguimiento general de las especies exóticas con potencial invasor, tal y como determina el artículo 61.4 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre. Para ello, establecerán una relación indicativa en la que se incluyan las especies exóticas para las que, por sus especiales circunstancias, sea aconsejable mantener un mayor nivel de control y vigilancia, con el fin de proponer, llegado el caso, su inclusión en el catálogo.*

En cualquier caso, en el marco de la Comisión Estatal para el Patrimonio Natural y la Biodiversidad, se establecerá una relación indicativa de especies con potencial invasor, especialmente en el caso de especies que se distribuyan por medios o hábitats que puedan afectar a más de una comunidad autónoma o aquellas que han demostrado ese carácter en otros países o regiones. Esta relación se hará pública en la página web del Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente.

2. Sólo se autorizará la liberación por vez primera de una especie alóctona no incluida en el catálogo, en el caso de contar con un análisis de riesgos favorable y una autorización previa administrativa de la autoridad competente en medio ambiente de las comunidades autónomas o ciudades de Ceuta y Melilla o, en el ámbito de sus competencias, del Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente.

En caso de que la competencia sea del Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, dicha autorización se otorgará, previo informe vinculante de la Dirección General de Calidad y Evaluación Ambiental y Medio Natural, por el Director General de Sanidad de la Producción Agraria en el ámbito de la Ley 43/2002, de 20 de noviembre, por el Director General de Recursos Pesqueros y Acuicultura en el ámbito de la Ley 3/2001, de 26 de marzo, y por el Director General de Sostenibilidad de la Costa y del Mar en el ámbito de la Ley 41/2010, de 29 de diciembre. En los restantes supuestos se otorgará por el Director General de Calidad y Evaluación Ambiental y Medio Natural.

El solicitante de la liberación deberá aportar en su petición el análisis de riesgos para su evaluación por la autoridad competente en medio ambiente, quién recabará, si lo estima necesario, la opinión del comité científico al que se refiere la disposición adicional décima del presente real decreto. La Comisión Estatal para el Patrimonio Natural y la Biodiversidad deberá ser informada de dichas liberaciones.

Cuando la liberación vaya a producirse en lugares, medios o hábitats que puedan afectar a más de una comunidad autónoma, como es el caso de numerosos cursos fluviales o las aguas marinas, esta deberá ser autorizada por la autoridad competente en materia de medio ambiente de la Administración General del Estado o de la comunidad autónoma o ciudades de Ceuta y Melilla, en el ámbito de su competencias, previa aprobación de la Comisión Estatal para el Patrimonio Natural y la Biodiversidad.

3. El análisis de riesgos del apartado anterior contendrá, al menos, información sobre las probabilidades de escape o liberación accidental, de establecerse en la naturaleza, de convertirse en plaga, de causar daño medio ambiental o de afectar negativamente a la biodiversidad autóctona o a los recursos económicos asociados al patrimonio natural y una descripción de las actuaciones previstas a realizar en caso de escape o liberación accidental, con una valoración de la viabilidad y técnicas de control, erradicación o contención. Asimismo se deberá incluir en el análisis si el ejemplar procede o no de cría en cautividad, conocimiento de la problemática, en caso de existir, causada por la especie en otros lugares y existencia de medios eficaces para reducir riesgos de escape o liberación accidental.

Artículo 9. Medidas urgentes.

En caso de constatarse la existencia de una amenaza grave producida por la aparición de una especie exótica invasora, incluida o no en el catálogo, y paralelamente a lo establecido en el artículo 5, se informará a la red de alerta establecida en el artículo 12, y se aplicarán de forma urgente, por parte de las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla y de la Administración General del Estado en el ámbito de sus competencias u otras autoridades competentes, en coordinación con el Ministerio de Agri-

cultura, Alimentación y Medio Ambiente, las medidas necesarias para el seguimiento, control y posible erradicación de la citada especie, en el marco del operativo establecido en la red de alerta.

Artículo 10. *Medidas de lucha contra las especies exóticas invasoras del catálogo.*

1. Las administraciones competentes adoptarán, en su caso, las medidas de gestión, control y posible erradicación de las especies incluidas en el catálogo. En el marco de estrategias, planes y campañas de control y erradicación, las administraciones competentes podrán autorizar la posesión y el transporte temporales de ejemplares de estas especies hasta el lugar de su eliminación del medio natural, proceso que habrá de realizarse en el menor plazo posible y de acuerdo con la legislación sectorial sobre esta materia.

Estas medidas de gestión, control y posible erradicación serán adoptadas según las prioridades determinadas por la gravedad de la amenaza y el grado de dificultad previsto para su erradicación.

2. La Dirección General de Marina Mercante del Ministerio de Fomento y la Dirección General de Sostenibilidad de la Costa y del Mar, la Dirección General del Agua y la Secretaría General de Pesca como organismos competentes de la Administración General del Estado y las comunidades autónomas, en el ámbito de su competencias, aplicarán medidas de prevención, control y gestión de las especies incluidas en el catálogo en las actividades recreativas y deportivas desarrolladas en las aguas continentales y marinas. En el caso de especies del catálogo detectadas en aguas de lastre de embarcaciones, se aplicarán las medidas de prevención, control y gestión establecidas por la Organización Marítima Internacional en la materia, especialmente a través de lo dispuesto en el Convenio internacional para el control y la gestión del agua de lastre y los sedimentos de los buques, de 2004, y por las directrices y criterios establecidos en los Convenios regionales de protección del medio marino.

3. Las autoridades competentes exigirán a los promotores de obras en cauces que se informen sobre la presencia de especies del catálogo en aquellas masas de agua que van a ser origen de trasvases o desviaciones temporales o permanentes de agua. En caso de presencia de estas especies, se revisará el proyecto para estudiar alternativas y medidas de prevención que no impliquen dispersión de estas especies, o se valorará la suspensión del proyecto. Del mismo modo, si se ejecutan trabajos en cauces afectados por especies del catálogo, se deberán aplicar protocolos preventivos de dispersión de las especies a cauces no afectados.

4. Las autoridades competentes podrán requerir a los titulares de terrenos que faciliten información y acceso a sus representantes, con el fin de verificar la presencia de especies exóticas invasoras y, en su caso, tomar las medidas adecuadas para su control.

5. Teniendo en cuenta criterios de selectividad y bienestar animal, las autoridades competentes autorizarán los métodos y condiciones de captura más adecuados para el control, gestión y posible erradicación de especies animales incluidas en el catálogo. Se podrá contemplar la caza y la pesca como métodos de control, gestión y erradicación de las especies incluidas en el catálogo cuya introducción se produjo con anterioridad a la entrada en vigor de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre, cuando este objetivo quede recogido en los instrumentos normativos de caza y pesca y se circunscriba a las áreas de distribución ocupadas por estas especies con anterioridad a esa fecha.

6. Las autoridades competentes en medio ambiente adoptarán medidas para evitar el abandono de restos de especies vegetales exóticas, a excepción de los acumulados en el marco de campañas de erradicación, siempre y cuando no supongan un riesgo de dispersión.

Artículo 11. Medidas de control en las partidas presentadas a inspección en los Puestos de Inspección Fronterizos (PIF).

1. Cuando ejemplares de especies del catálogo sean presentados en los puestos de inspección fronterizos ante las autoridades veterinarias o fitosanitarias, el veterinario oficial o el inspector fitosanitario, respectivamente, decidirá el rechazo de las mismas. La detección de estas especies podrá realizarse por declaración de la especie por parte del importador o su representante o porque conste en la documentación que acompañe a la partida la especie.
Asimismo, las especies del catálogo podrán detectarse en el control de identidad que los inspectores realizan durante la inspección sanitaria.
2. Una vez rechazada la partida, el veterinario oficial o el inspector fitosanitario, según proceda, comunicará esta decisión al importador o a su representante, el cual en un plazo no superior a 48 horas, deberá decidir si la partida se destruye o se reexpide al país de origen.
3. Las autoridades veterinarias o fitosanitarias comunicarán la decisión final a la Aduana y en los casos de destrucción, y eutanasia de los animales, serán responsables de su ejecución y supervisión. El importador o su representante será el responsable de notificar a la Aduana el resultado de la destrucción y/o eutanasia a efectos aduaneros y, en su caso, de la liquidación de derechos de importación y demás tributos exigibles.
4. Los ejemplares rechazados o abandonados podrán permanecer en las instalaciones del PIF durante las 48 horas, en las que el importador o su representante debe tomar una decisión sobre el destino de la partida, y otras 48 horas más hasta que los ejemplares sean destinados a eutanasia y/o destrucción o se reexpidan. Este plazo podrá prorrogarse, previa autorización de las autoridades veterinarias o fitosanitarias del PIF, siempre y cuando, no se comprometa la utilización del PIF para sus fines de inspección sanitaria.
5. Durante este periodo en el que permanezcan los ejemplares en el PIF, la supervisión de las condiciones de depósito hasta alcanzar el destino previsto corresponderá a las autoridades veterinarias o fitosanitarias según proceda, siendo responsabilidad de la Aduana evitar que se dé a las especies un destino aduanero no autorizado.
6. En el caso de los animales, deberán ser mantenidos en condiciones de bienestar animal, de acuerdo con el Reglamento (CE) 1/2005, de 22 de diciembre de 2004, relativo a la protección de los animales durante el transporte y las operaciones conexas y por el que se modifican las Directivas 64/432/CEE y 93/119/CE y el Reglamento (CE) n.º 1255/97.
7. Cuando se detecten en mercancías que sean presentadas a inspección en el PIF, ejemplares de especies del catálogo de forma accidental, la autoridad veterinaria o fitosanitaria acordará su inmovilización y se procederá a la identificación de las especies. Si se tratara de especies exóticas invasoras, se comunicará al importador o su representante, y se tomará una decisión acerca de la partida que garantice que se encuentra desprovista de estos ejemplares, de sus propágulos y de elementos con capacidad dispersiva. Si esto último no fuese posible, se deberá efectuar la limpieza, desinfección o destrucción de dicha mercancía, que será acordada y controlada por las autoridades veterinarias y fitosanitarias correspondientes. Una vez finalizadas estas operaciones, se informará a la Administración de Aduanas competente.
Si se detecta en mercancías situadas en el recinto aduanero y no presentadas al PIF, la aduana pondrá en conocimiento la situación a la autoridad veterinaria o fitosanitaria correspondiente, suspendiéndose, en su caso, el despacho aduanero, y se procederá como se ha indicado en el párrafo anterior.

8. Los gastos derivados de la estancia, eutanasia y/o destrucción, la reexpedición u otras medidas para eliminar los ejemplares detectados o sus propágulos y elementos con capacidad dispersiva, correrán a cargo del importador o de su representante.

Artículo 12. *Medidas de control en los ejemplares detectados en las terminales de viajeros de los puertos y aeropuertos.*

1. Cuando las autoridades competentes de Aduanas detecten en las terminales de viajeros plantas o animales vivos, comunicarán este hecho a las autoridades veterinarias o fitosanitarias correspondientes, con el fin de que éstas determinen si se trata de ejemplares de especies del catálogo. En el caso de tratarse de especies exóticas invasoras, las autoridades veterinarias o fitosanitarias decidirán el rechazo de las mismas.
2. Una vez rechazada la partida, el veterinario oficial o el inspector fitosanitario, según proceda, comunicará esta decisión al importador o su representante, el cual en un plazo no superior a 48 horas, deberá decidir si la partida se destruye o se reexpide al país de origen.
3. Las autoridades veterinarias o fitosanitarias comunicarán la decisión final a la Aduana y en el caso de la destrucción, o eutanasia y destrucción en el caso de los animales, serán responsables de la ejecución y supervisión de la misma.
4. El control de las condiciones de depósito de las plantas o animales vivos detectados o abandonados en las terminales de viajeros se realizará en los mismos términos que los indicados en el artículo 11, una vez la mercancía (especies del catálogo) haya sido ubicada previamente, siempre bajo control y supervisión aduanera, en los PIF autorizados. Todo esto siempre y cuando existan PIF autorizados en el punto de entrada afectado. En caso de no existir PIF autorizados la supervisión de las condiciones de depósito hasta alcanzar el destino previsto corresponderá a las autoridades competentes, concesionarios o personas, físicas o jurídicas, del local o instalación en la que se encuentran las plantas o animales vivos.
5. En el caso de los animales, deberán ser mantenidos en condiciones de bienestar animal, de acuerdo con el Reglamento (CE) 1/2005, de 22 de diciembre de 2004, relativo a la protección de los animales durante el transporte y las operaciones conexas y por el que se modifican las Directivas 64/432/CEE y 93/119/CE y el Reglamento (CE) n.º 1255/97.
6. Los gastos derivados de la estancia, eutanasia y/o destrucción o la reexpedición de los ejemplares detectados, correrán a cargo del importador o de su representante.

Artículo 13. *Medios para realizar los controles en frontera.*

1. Las autoridades veterinarias o fitosanitarias, así como la autoridad de Aduanas, podrán consultar con la Dirección General de Calidad y Evaluación Ambiental y Medio Natural del Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente sobre la identificación taxonómica de los ejemplares que se requiera, y sobre las decisiones a tomar sobre su destino.
2. La Dirección General de Calidad y Evaluación Ambiental y Medio Natural del Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente pondrá a disposición de las autoridades veterinarias, fitosanitarias y aduaneras los medios necesarios para poder realizar los controles y garantizar las condiciones de depósito de los ejemplares que estén a la espera de que se tome una decisión sobre su destino.

Artículo 14. *Red de Alerta para la vigilancia de especies exóticas invasoras.*

1. Para facilitar la coordinación y la comunicación entre las administraciones competentes, se crea la Red de Alerta para la vigilancia de especies exóticas invasoras. Esta red estará integrada por los puntos focales designados por las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla, los órganos competentes en medio ambiente de la Administración General del Estado, además de la Dirección General de Comercio e Inversiones del Ministerio de Economía y Competitividad como autoridad administrativa CITES, y una oficina de coordinación en la Dirección General de Calidad y Evaluación Ambiental y Medio Natural del Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, sin perjuicio de las competencias del Comité Fitosanitario Nacional. Esta red contará con la información facilitada por las organizaciones y sectores interesados.
2. La oficina de coordinación de la Red de Alerta tendrá la función de coordinar la información. Se creará además una aplicación informática asociada con un sistema de información geográfico de los focos potenciales de invasiones biológicas, para la difusión de la información entre los puntos focales y la oficina de coordinación. Esta aplicación estará accesible al público para asegurar su participación en la Red de Alerta.
3. Los puntos focales de la Red de Alerta deberán:
 - a. Crear, dentro de su ámbito territorial, redes de alerta temprana.
 - b. Informar de forma temprana a la oficina de coordinación de la presencia de nuevos focos o poblaciones de especies exóticas invasoras, e informar sobre su identificación, localización, riesgos y extensión.
 - c. Informar de la respuesta temprana con actuaciones de erradicación y control.

CAPÍTULO IV

Estrategias de lucha contra las especies exóticas invasoras

Artículo 15. *Características de las estrategias de gestión, control y posible erradicación.*

1. El Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente y las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla, elaborarán coordinadamente estrategias de gestión, control y posible erradicación de especies exóticas invasoras incluidas en el catálogo, de conformidad con lo establecido en el artículo 61.5 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre.
2. Se podrán elaborar, en caso de considerarlo necesario, estrategias de gestión, control y posible erradicación que abarquen simultáneamente varias especies. Asimismo, se podrán realizar estrategias generales de actuación en relación a temáticas o aspectos globales.
3. En la elaboración de las estrategias se dará prioridad a aquellas especies que supongan un mayor riesgo para la conservación de la fauna, flora o hábitats autóctonos amenazados, con particular atención a la biodiversidad insular, así como aquellas que presenten mayores posibilidades de erradicación. Asimismo, se dará prioridad a la elaboración de estrategias que afecten a Espacios Naturales Protegidos y Espacios de la Red Natura 2000, así como a medios insulares y aguas continentales y marinas.
4. Las estrategias que existieran con anterioridad a la publicación del catálogo, se deberán adaptar y actualizar según lo indicado en el artículo 16.
5. Las estrategias, que tendrán carácter orientativo, serán elaboradas por el Ministe-

rio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente y las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla, en el marco del Comité de Flora y Fauna de la Comisión Estatal para el Patrimonio Natural y la Biodiversidad, y serán aprobadas por la Conferencia Sectorial de Medio Ambiente, a propuesta de la Comisión, previa consulta al Consejo Estatal para el Patrimonio Natural y la Biodiversidad. Tras su aprobación, las estrategias serán publicadas en el Boletín Oficial del Estado.

Artículo 16. *Contenido de las estrategias de gestión, control y posible erradicación.*

Las estrategias tendrán, al menos, el siguiente contenido:

- a. Definición de la especie o especies objetivo y diagnóstico de su problemática.
- b. Análisis de riesgos.
- c. Análisis de vías de entrada.
- d. Medidas de actuación y definición de la estrategia a seguir: gestión, control y posible erradicación.
- e. Distribución y abundancia.
- f. Actuaciones de coordinación entre las diferentes administraciones públicas.
- g. Actuaciones de seguimiento de la eficacia de aplicación de la estrategia.
- h. Actuaciones de sensibilización y educación ambiental sobre la problemática de especies exóticas invasoras.
- i. Análisis económico de los costes de la aplicación de la estrategia sobre terceros o instalaciones afectadas de forma involuntaria por la presencia de especies exóticas invasoras.

CAPÍTULO V Financiación y sanciones

Artículo 17. *Financiación.*

El Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente podrá proporcionar a las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla, la prestación de ayuda técnica y económica para la ejecución de las medidas descritas en esta norma. La prestación de dicha ayuda estará condicionada a las disponibilidades presupuestarias de cada ejercicio.

Artículo 18. *Sanciones.*

El incumplimiento de las prohibiciones y limitaciones incluidas en este real decreto estará sujeto al régimen sancionador previsto en la Ley 42/2007, de 13 de diciembre, y a los regímenes sancionadores previstos en las leyes que afecten a la materia de la presente norma, incluidos los aplicables en materia de comercio.

Disposición adicional primera. *Competencias sobre biodiversidad marina.*

El ejercicio de las funciones administrativas en lo referente a biodiversidad marina se ejercerá de conformidad con lo dispuesto en el artículo 6 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre.

La adopción de medidas de gestión, control y posible erradicación por parte de las administraciones públicas se adaptará a lo estipulado en los programas de medidas de las estrategias marinas que se aprueben en virtud de la Ley 41/2010, de 29 de diciembre, de protección del medio marino.

Disposición adicional segunda. *Híbridos, animales de compañía, animales exóticos de compañía, domésticos o de producción y plantas cultivadas, asilvestrados en el medio natural.*

A los efectos de la aplicación de las medidas de lucha contra las especies exóticas invasoras contempladas en el artículo 10, se considerarán como especies exóticas invasoras:

- a) Los ejemplares híbridos que se encuentren en libertad en el medio natural.
- b) Los ejemplares de los animales de compañía, animales exóticos de compañía, domésticos y de producción asilvestrados, sin perjuicio de lo establecido en la legislación de protección y bienestar de animales de compañía y en la Ley 8/2003, de 24 de abril, de Sanidad Animal, en la Ley 32/2007, de 7 de noviembre, para el cuidado de los animales, en su explotación, transporte, experimentación y sacrificio y en el Real Decreto 479/2004, de 26 de marzo, del registro general de explotaciones ganaderas.
- c) Los ejemplares asilvestrados de especies de vegetales exóticos cultivadas, de acuerdo al artículo 52.2 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre.

Disposición adicional tercera. *Singularidad de las islas.*

Se considerarán especies exóticas invasoras todas las especies alóctonas introducidas que se reproduzcan en las islas deshabitadas del litoral. La administración ambiental competente dará prioridad a los programas de restauración biológica en estas islas, incluyendo la erradicación de estas especies, para lo cual podrán contar con el apoyo financiero definido en el artículo 17 o aportaciones específicas de fondos públicos con esta finalidad.

En el caso de la Comunidad Autónoma de Canarias, debido a la inexistencia de masas de agua dulce permanentes de origen natural, no tendrán la consideración de especies exóticas invasoras aquellas especies de peces introducidas en infraestructuras destinadas a la captación o almacenamiento de agua.

Disposición adicional cuarta. *Comercialización de variedades de especies alóctonas por razones fitosanitarias.*

De acuerdo al artículo 6 de la Ley 30/2006, de 26 de julio, de semillas y plantas de vivero y de recursos fitogenéticos, se podrán establecer, con carácter excepcional, limitaciones a la comercialización de variedades por razones fitosanitarias, cuando existan indicios de riesgos para la salud humana o sanidad animal, así como para el medio ambiente, y por las razones agronómicas que se establezcan para aquellas variedades que solamente puedan ser utilizadas en determinadas zonas o condiciones de cultivo.

Disposición adicional quinta. *Disposiciones específicas para el cangrejo rojo (Procambarus clarkii) y el arruí (Ammotragus lervia).*

1. Este real decreto no será de aplicación a la comercialización de cangrejo rojo destinados a la industria alimentaria, de acuerdo con el artículo 1.2 del presente real decreto, que se regirán por la correspondiente normativa en materia de sanidad y consumo. En este supuesto las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla definirán el ámbito geográfico donde se autorice la extracción de esta especie con destino a la industria alimentaria.
2. En las áreas de introducción autorizada del arruí, realizadas con anterioridad a la entrada en vigor de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre, y de expansión natural delimitadas

tadas cartográficamente en Castilla-La Mancha, Comunidad Valenciana, Andalucía y Extremadura, y en las que sea de aplicación la Disposición Transitoria Segunda, será obligatoria la elaboración de normas, planes o estrategias para su gestión, control y erradicación.

Disposición adicional sexta. *Instalaciones o explotaciones industriales o comerciales que alberguen especies incluidas en el catálogo.*

1. Las administraciones competentes exigirán a los titulares de las instalaciones o explotaciones industriales o comerciales que alberguen especies incluidas en el catálogo y en su caso, las incluidas en la relación indicativa de especies exóticas con potencial invasor a que se refiere el artículo 8.1 de esta norma, consideradas recursos pesqueros, zoogenéticos o fitogenéticos con aprovechamiento para la agricultura o la alimentación, la adopción de medidas preventivas apropiadas y suficientes, incluyendo la regulación de su ubicación, para prevenir escapes, liberaciones y vertidos. Estas medidas, en su caso, podrán ser objeto de un desarrollo reglamentario por las autoridades competentes en medio ambiente, que podrán requerir a los titulares de tales instalaciones protocolos de actuación para los casos de liberación accidental e información sobre los movimientos de ejemplares de estas especies.
2. Las administraciones competentes sólo podrán autorizar excepcionalmente nuevas explotaciones ganaderas y ampliaciones de las mismas, de animales de producción o domésticos contempladas en la Ley 8/2003, de 24 de abril, de Sanidad Animal, y el Real Decreto 479/2004, de 26 de marzo, por el que se establece y regula el Registro general de explotaciones ganaderas, que utilicen ejemplares de especies incluidas en el catálogo, cuando estén debidamente justificados y con medidas precautorias suficientes, previo análisis de riesgos favorable. En ningún caso se autorizarán nuevas explotaciones de cría de visón americano («*Neovison vison*»), o ampliación de las ya existentes, en las provincias del área de distribución del visón europeo («*Mustela lutreola*»), que figuren en el Inventario Español del Patrimonio Natural y la Biodiversidad.

Disposición adicional séptima. *Reparación del daño medioambiental causado por especies exóticas invasoras.*

La prevención, evitación y reparación de los daños medioambientales causados por la introducción de especies exóticas invasoras se realizará en los términos establecidos en la legislación básica en materia de responsabilidad medioambiental.

Disposición adicional octava. *Especies plaga y organismos de control biológico exóticos contemplados en la Ley 43/2002, de 20 de noviembre, de Sanidad Vegetal.*

En los casos de importación de organismos de control biológico exóticos, su comercialización estará condicionada a su previa autorización conforme a lo establecido en el apartado 1 del artículo 44 de la Ley 43/2002 de 20 de noviembre, de Sanidad Vegetal. El informe previo a la autorización al que se refiere el artículo 44 será efectuado por la unidad competente en materia de conservación de la naturaleza teniendo en cuenta el contenido de los análisis de riesgos.

Las especies incluidas en el catálogo declaradas plaga o plaga de cuarentena, según lo establecido en la Ley 43/2002, de 20 de noviembre, se regirán por la normativa comunitaria e internacional en materia de sanidad vegetal que actualmente las regula, en particular, por la normativa internacional de la Organización de las Naciones Unidas

para la Alimentación y la Agricultura (FAO), a través de la Comisión de Medidas Fitosanitarias (CPM), de la Convención Internacional de Protección de Plantas (IPPC), la normativa de la Organización Europea y Mediterránea de Protección de Plantas (OEPP/EPPO) y la normativa comunitaria cuya directiva base es la Directiva 2000/29/CE, del Consejo, de 8 de mayo de 2000, relativa a las medidas de protección contra la introducción en la Comunidad de organismos nocivos para los vegetales o productos vegetales, y contra su propagación en el interior de la Comunidad. Para estos casos, se establecerán mecanismos de cooperación entre las Direcciones Generales competentes.

Disposición adicional novena. *Posesión, transporte y comercio de aves alóctonas.*

En cumplimiento del Reglamento (CE) n.º 318/2007, de 23 de marzo de 2007, de la Comisión Europea por el que se establecen condiciones zoonosanitarias para la importación de determinadas aves en la Comunidad y las correspondientes condiciones de cuarentena, se prohíbe la posesión, transporte y comercio, incluyendo el comercio exterior, de ejemplares de todas las especies de aves alóctonas de origen silvestre. De acuerdo con el artículo 7.1 de esta norma, esta prohibición se aplica también a las aves nacidas en cautividad de las especies incluidas en el catálogo. De esta prohibición se exceptúan los ejemplares de origen silvestre adquiridos legalmente con anterioridad al 23 de marzo de 2007.

El Reglamento (CE) n.º 318/2007, de 23 de marzo de 2007, exceptúa de la prohibición la importación, a la aves vivas, siempre que no sea una partida comercial y su número sea de cinco o inferior a cinco, viajando como equipaje acompañado.

Disposición adicional décima. *Comité científico del catálogo.*

Se amplían las funciones informativas del comité científico creado por el Real Decreto 139/2011, de 4 de febrero, para el desarrollo del Listado de Especies Silvestres en Régimen de Protección Especial y del Catálogo Español de Especies Amenazadas, a las materias contempladas en esta norma.

Disposición transitoria primera. *Comercio de especies vegetales incluidas en el catálogo.*

La prohibición de comercialización de las especies vegetales incluidas en el catálogo entrará en vigor el 1 de diciembre de 2013 para los titulares de instalaciones y particulares dedicados al comercio de estas especies. Hasta esa fecha las empresas o particulares con instalaciones dedicadas a la producción o venta de especies vegetales con aprovechamiento ornamental incluidas en el catálogo, procederán a la sustitución progresiva de dichas especies en el comercio de plantas por especies no invasoras. Hasta esa fecha, los titulares de las instalaciones y los particulares dedicados a la venta de estas especies adoptarán medidas de prevención adecuadas para evitar la introducción de las citadas especies en el medio natural y, en ningún caso, estas especies podrán ser sembradas o plantadas en el medio natural, incluyendo las infraestructuras lineales de transportes y vías de comunicación.

Disposición transitoria segunda. *Especies catalogadas introducidas en el medio natural con anterioridad a la entrada en vigor de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre, objeto de aprovechamiento piscícola o cinegético.*

Para evitar que las especies catalogadas objeto de aprovechamiento piscícola o cinegético, introducidas en el medio natural antes de la entrada en vigor de la Ley 42/2007,

de 13 de diciembre, se extiendan fuera de los límites de sus áreas de distribución anteriores a esa fecha, su gestión, control y posible erradicación, se podrá realizar a través de la caza y la pesca. En todo caso, y tratándose de ejemplares de especies susceptibles de aprovechamiento piscícola, sólo se considerará adquirida su posesión cuando se hayan extraído del medio natural en el marco del citado aprovechamiento y no les resulte posible regresar al mismo. Para los ejemplares de estas especies objeto de caza y pesca, estará permitida la posesión y el transporte de los ejemplares capturados, una vez sacrificados, y cuando sea con fines de autoconsumo (incluido trofeos) o depósito en lugar apropiado para su eliminación.

Las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla podrán utilizar los instrumentos de planificación y gestión en materia de caza y pesca para determinar las especies que, en su ámbito territorial, se ven afectadas por el contenido del párrafo anterior. Con el objeto de llevar a cabo la gestión, control y posible erradicación de las especies catalogadas con aprovechamiento cinegético o piscícola y limitar su expansión, las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla deberán elaborar una delimitación cartográfica del área donde se podrán realizar estas actividades a través de la caza y la pesca. Esta delimitación deberá basarse en el área de distribución de la especie que figura en el Inventario Español del Patrimonio Natural y la Biodiversidad proporcionada de forma oficial por las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla, en aplicación del apartado 1 del artículo 12 del Real Decreto 556/2011, de 20 de abril.

Cuando se detecte la presencia de ejemplares de estas especies fuera de las áreas de distribución anteriormente mencionadas, no se podrá autorizar en esas zonas su aprovechamiento cinegético y piscícola. En este caso, las Administraciones competentes deberán proceder, en la medida de sus posibilidades, a su erradicación mediante las metodologías apropiadas, pudiendo recabar para ello la colaboración de entidades sin ánimo de lucro.

Disposición transitoria tercera. *Sueltas con especies alóctonas no catalogadas objeto de aprovechamiento piscícola o cinegético.*

Se permitirá, previa autorización administrativa, las sueltas con especies alóctonas no catalogadas objeto de aprovechamiento piscícola o cinegético y no afectadas por la prohibición del artículo 52.2 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre, exclusivamente en los cotos en los que se hayan autorizado antes de la entrada en vigor de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre. La relación de estos cotos deberá hacerse pública por las comunidades y ciudades autónomas. Se excluyen los cotos con sueltas posteriores a esa fecha o con sueltas ilegales o accidentales. Por parte de las administraciones competentes se fomentará la sustitución progresiva de estas especies por otras autóctonas. En el caso de la especie trucha arco iris («*Oncorhynchus mykiss*»), las sueltas deberán además realizarse exclusivamente con ejemplares criados en cautividad, procedentes de cultivos monosexo y sometidas a tratamiento de esterilidad.

Disposición transitoria cuarta. *Animales de compañía, animales de compañía exóticos o domésticos, y animales silvestres en Parques Zoológicos.*

Los ejemplares de las especies animales incluidas en el catálogo, en posesión o adquiridos como animales de compañía, animales de compañía exóticos o domésticos, o ubicados en Parques Zoológicos debidamente autorizados conforme a lo establecido en la Ley 31/2003, de 27 de octubre, de conservación de la fauna silvestre en los parques zoológicos, con anterioridad a la entrada en vigor de este real decreto, podrán ser mantenidos por sus propietarios, si bien, deberán informar, en el plazo máximo de un año,

sobre dicha posesión a las autoridades competentes de las comunidades autónomas y ciudades de Ceuta y Melilla.

Estas autoridades establecerán, en su caso, la obligatoriedad de la esterilización de los ejemplares, así como sistemas apropiados de identificación o marcaje (tatuaje, crotal, microchip, anillamiento y registro veterinario), y solicitarán la firma de una declaración responsable por el propietario que se ajustará a la definición incluida en el artículo 71.bis de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre. Los propietarios deberán informar con carácter inmediato de la liberación accidental de estos ejemplares y no podrán comercializar, reproducir, ni ceder estos ejemplares. Como alternativa a lo contemplado anteriormente, las autoridades competentes facilitarán, en caso de solicitarse, la entrega voluntaria de los animales referidos. Esta entrega se podrá realizar en primera instancia, y de forma temporal, y mientras son recogidos por las autoridades competentes en esta materia, en puntos de venta de animales de compañía o domésticos y núcleos zoológicos legalmente constituidos que puedan ser reconocidos por la autoridad competente como habilitados para ello.

Aquellos propietarios o parques zoológicos que en cumplimiento del Real Decreto 1628/2011, de 14 de noviembre, hubiesen informado sobre la posesión de animales de compañía, animales de compañía exóticos o domésticos no necesitarán volver a informar.

Disposición transitoria quinta. *Especies vegetales en posesión de particulares o ubicados en parques urbanos, jardines públicos o jardines botánicos.*

Los ejemplares de las especies de plantas incluidas en el catálogo en posesión de particulares o ubicados en parques urbanos, jardines públicos o jardines botánicos, adquiridos antes de la entrada en vigor de este real decreto, podrán seguir siendo mantenidos por sus propietarios, localizados en recintos ajardinados, con límites definidos, y siempre que los ejemplares no se propaguen fuera de estos límites. En este supuesto, los poseedores adoptarán medidas de prevención adecuadas para evitar la propagación de los citados ejemplares al medio natural o seminatural y no podrán comercializar, reproducir ni ceder los ejemplares. En el caso de aquellos ejemplares de especies del catálogo localizados en parques o jardines públicos, especialmente los localizados en el dominio público hidráulico, las administraciones competentes eliminarán progresivamente, en los casos en que esté justificado, estas especies.

Disposición derogatoria única. *Derogación normativa.*

Queda derogado el Real Decreto 1628/2011, de 14 de noviembre, por el que se regula el listado y catálogo español de especies exóticas invasoras.

Disposición final primera. *Título competencial.*

Este real decreto tiene carácter de legislación básica sobre protección del medio ambiente, de conformidad con lo dispuesto en el artículo 149.1.23.^a de la Constitución.

Disposición final segunda. *Habilitación para la adaptación a la normativa europea o internacional.*

Se habilita al Ministro de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente para aprobar mediante orden ministerial, los cambios necesarios en el anexo, según lo establecido en el artículo 5.2, para la adaptación de este real decreto a la normativa europea o internacional.

Disposición final tercera. *Entrada en vigor.*

1. El presente real decreto entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el «Boletín Oficial del Estado».

2. No obstante lo dispuesto en el apartado anterior, el presente real decreto se aplicará, a partir del día 13 de diciembre de 2011, con carácter retroactivo, a todos los aspectos relacionados con el listado de especies exóticas con potencial invasor, recogido en el anexo II del Real Decreto 1628/2011, de 14 de noviembre, por el que se regula el listado y catálogo español de especies exóticas invasoras.

Dado en Madrid, el 2 de agosto de 2013.

JUAN CARLOS R.

El Ministro de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente,
MIGUEL ARIAS CAÑETE

ALGAS		
Especie	Ámbito de aplicación	Nombre común
<i>Acrothamnion preissii</i> (Sonder) Wollaston.		
<i>Asparagopsis armata</i> (Harvey, 1855).		
<i>Asparagopsis taxiformis</i> [(Delile) Trevisan de Saint-Léon, 1845].	Excepto Canarias.	
<i>Caulerpa racemosa</i> [(Forssk.) J. Agardh, 1873].	Excepto Canarias.	
<i>Caulerpa taxifolia</i> [(M.Vahl) C. Agardh, 1817].		
<i>Codium fragile</i> [(Suringar) Hariot, 1889].		
<i>Didymosphenia geminata</i> (Lyngbye) M. Schmidt, 1899.		Didymo o moco de roca.
<i>Gracilaria vermiculophylla</i> (Ohmi) Papenfuss 1967.		
<i>Grateloupia turuturu</i> (Yamada, 1941).		
<i>Lophocladia lallemandii</i> (Montagne) F. Schmitz 1893.		
<i>Sargassum muticum</i> [(Yendo) Fensholt, 1955].		
<i>Stypopodium schimperi</i> [(Buchinger ex Kützing) Verlaque & Boudouresque, 1991].		
<i>Womersleyella setacea</i> (Hollenberg) R. E. Norris 1992.		

FLORA		
Especie	Ámbito de aplicación	Nombre común
<i>Acacia dealbata</i> Link.	Excepto Canarias y Baleares.	Mimosa, acacia, acacia francesa.
<i>Acacia farnesiana</i> (L.) Willd.	Canarias.	Acacia, aramo, carambuco, mimosa.
<i>Acacia salicina</i> Lindl.	Canarias.	Acacia de hoja de sauce.
<i>Agave americana</i> L.		Pitera común.
<i>Ageratina adenophora</i> (Spreng.) King & H. Rob.	Canarias.	Matoespuma.
<i>Ageratina riparia</i> (Regel) R. M. King & H. Rob.	Canarias.	Matoespuma fino.
<i>Ailanthus altissima</i> (Miller) Swingle.		Ailanto, árbol del cielo, zumaque falso.
<i>Alternanthera philoxeroides</i> (Mart.) Griseb.		Lagunilla, hierba del lagarto, huירו verde.
<i>Ambrosia artemisiifolia</i> L.		Ambrosia.
<i>Araujia sericifera</i> Brot.		Planta cruel, miraguano.
<i>Arbutus unedo</i> L.	Canarias.	Madroño.
<i>Arundo donax</i> L.	Canarias.	Caña, cañavera, bardiza, caña silvestre.
<i>Asparagus asparagoides</i> (L.) Druce.		Esparraguera africana.
<i>Atriplex semilunaris</i> Aellen.	Canarias.	Amuelle.

<i>Azolla</i> spp.		Azolla.
<i>Baccharis halimifolia</i> L.		Bácaris, chilca, chilca de hoja de orzaga, carqueja.
<i>Buddleja davidii</i> Franchet.		Budleya, baileya, arbusto de las mariposas.
<i>Cabomba caroliniana</i> Gray.		Ortiga acuática.
<i>Calotropis procera</i> (Aiton) W. T. Aiton.	Canarias.	Algodón de seda.
<i>Carpobrotus acinaciformis</i> (L.) L. Bolus.	Excepto Canarias.	Hierba del cuchillo, uña de gato, uña de león.
<i>Carpobrotus edulis</i> (L.) N. E. Br.		Hierba del cuchillo, uña de gato, uña de león.
<i>Centranthus ruber</i> (L.) DC.	Canarias.	Hierba de San Jorge.
<i>Cortaderia</i> spp.	Excepto Canarias.	Hierba de la pampa, carrizo de la pampa.
<i>Cotula coronopifolia</i> L.		Cotula.
<i>Crassula helmsii</i> (Kirk) Cockayne.		
<i>Cylindropuntia</i> spp.	Baleares.	Cylindropuntia.
<i>Cyrtomium falcatum</i> (L. f.) C. Presl.	Canarias.	Helecho acebo.
<i>Cytisus scoparius</i> (L.) Link.	Canarias.	Retama negra.
<i>Egeria densa</i> Planch.		Elodea densa.
<i>Eichhornia crassipes</i> (Mart.) Solms.		Jacinto de agua, camalote.
<i>Elodea canadensis</i> Michx.		Broza del Canadá, peste de agua.
<i>Elodea nuttallii</i> (Planch.) H. St. John.		Broza del Canadá, peste de agua.
<i>Eschscholzia californica</i> Champ.	Canarias.	Amapola de California, dedal de oro.
<i>Fallopia baldschuanica</i> (Regel) Holub.		Viña del Tíbet.
<i>Fallopia japonica</i> (Houtt.) (= Reynoutria japonica Houtt.).		Hierba nudosa japonesa.
<i>Furcraea foetida</i> (L.) Haw.	Canarias.	Pitera abierta.
<i>Hedychium gardnerianum</i> Shepard ex Ker Gawl.		Jengibre blanco.
<i>Heracleum mantegazzianum</i> Somm. & Lev.		Perejil gigante.
<i>Hydrocotyle ranunculoides</i> L. f.		Redondita de agua.
<i>Ipomoea indica</i> (Burn).	Canarias y Baleares.	Campanilla morada, batatilla de Indias.
<i>Leucaena leucocephala</i> (Lam.) De wit.	Canarias.	Aromo blanco.
<i>Ludwigia</i> spp. [Excepto <i>L. palustris</i> (L.) Elliott].		Duraznillo de agua.
<i>Maireana brevifolia</i> (R. Br.) P. G. Wilson.	Canarias.	Mato azul.
<i>Myriophyllum aquaticum</i> (Vell.) Verdc.		
<i>Nassella neesiana</i> (Trin. & Rupr.) Barkworth.	Canarias.	Flechilla.
<i>Nicotiana glauca</i> Graham.		Tabaco moruno.
<i>Nymphaea mexicana</i> Zucc.		Lirio Amarillo.
<i>Opuntia dillenii</i> (Ker-Gawler) Haw.		Tunera india.
<i>Opuntia maxima</i> Miller.		Tunera común.
<i>Opuntia stricta</i> (Haw.).	Península Ibérica y Baleares.	Chumbera.

<i>Oxalis pes-caprae</i> L.		Agrio, agrios, vinagrera, vinagreras.
<i>Pennisetum clandestinum</i> Hochst. ex Chiov.		Quicuyo.
<i>Pennisetum purpureum</i> Schum.	Canarias.	Pasto de elefante.
<i>Pennisetum setaceum</i> (Forssk.) Chiov.	Canarias y Baleares.	Plumero, rabogato, pasto de elefante.
<i>Pennisetum villosum</i> R. Br. ex Fresen.		Rabogato albino.
<i>Phoenix dactylifera</i> L.	Canarias.	Palmera datilera.
<i>Pistia stratiotes</i> L. Royle.		Lechuga de agua.
<i>Ricinus communis</i> L.	Canarias.	Tartaguero.
<i>Salvinia</i> spp.		Salvinia.
<i>Senecio inaequidens</i> DC.		Senecio del Cabo.
<i>Spartina alterniflora</i> Loisel.		Borraza.
<i>Spartina densiflora</i> Brongn.		Espartillo.
<i>Spartina patens</i> (Ait.) Muhl.		
<i>Spartium junceum</i> L.	Canarias.	Retama de olor.
<i>Tradescantia fluminensis</i> Velloso.		Amor de hombre, oreja de gato.
<i>Ulex europaeus</i> L.	Canarias.	Tojo.

INVERTEBRADOS NO ARTRÓPODOS		
Especie	Ámbito de aplicación	Nombre común
<i>Achatina fulica</i> (Ferussac, 1821).	Excepto Canarias y Baleares.	Caracol gigante africano.
<i>Sinanodonta woodiana</i> (Lea, 1834).		
<i>Bursaphelenchus xylophilus</i> (Steiner and Buhner, 1934) Nickle, 1970.		Nemátodo de la madera del pino.
<i>Corbicula fluminea</i> (Muller, 1774).		Almeja de río asiática.
<i>Cordylophora caspia</i> (Pallas, 1771).		Hidroide esturiano.
<i>Crepidula fornicata</i> (Linnaeus, 1758).		
<i>Dreissena bugensis</i> Andrusov, 1897.		Mejillón quagga.
<i>Dreissena polymorpha</i> (Pallas, 1771).		Mejillón cebra.
<i>Ficopomatus enigmaticus</i> (Fauvel, 1923).		Mercierella.
<i>Melanooides tuberculatus</i> (Muller, 1774).		Caracol trompeta.
<i>Mnemiopsis leidyi</i> A. Agassiz, 1865.		
<i>Mytilopsis leucophaeata</i> (Conrad, 1831).		Mejillón de agua salobre.
Familia Ampullariidae J. E. Gray 1824.		Caracoles manzana y otros.
<i>Potamocorbula amurensis</i> (Schrenck, 1861).		Almeja asiática.
<i>Potamopyrgus antipodarum</i> (J. E. Gray, 1853).		Caracol del cieno.
<i>Rhopilema nomadica</i> Galil, 1990.		
<i>Limnoperna securis</i> (Lamarck, 1819).		Mejillón pequeño marrón.

ARTRÓPODOS NO CRUSTÁCEOS		
Especie	Ámbito de aplicación	Nombre común
<i>Aedes albopictus</i> (Skuse, 1895).		Mosquito tigre.
<i>Dysdera crocata</i> C. L. Koch, 1838.	Canarias.	Araña roja, Disdera invasora.
<i>Harmonia axyridis</i> (Pallas, 1773).		Mariquita asiática.
<i>Lasius neglectus</i> (Van Loon, Boomsma & Andrásfalvy, 1990).		Hormiga invasora de jardines.
<i>Leptoglossus occidentalis</i> Heidemann, 1910.		Chinche americana del pino.
<i>Linepithema humile</i> (Mayr, 1868).		Hormiga argentina.
<i>Monochamus</i> spp. (especies no europeas).		
<i>Monomorium destructor</i> (Jerdon, 1851).		Hormiga de Singapur.
<i>Ommatoiulus moreletii</i> (Lucas, 1860).	Canarias.	Milpiés portugués, milpiés cardador, milpiés invasor.
<i>Paratrechina longicornis</i> (Latreille, 1802).		Hormiga loca.
<i>Paysandisia archon</i> (Burmeister, 1880).		Oruga perforadora de palmeras.
<i>Rhynchophorus ferrugineus</i> (Olivier, 1790).		Picudo rojo, gorgojo de las palmeras.
<i>Tapinoma melanocephalum</i> (Fabricius, 1793).		Hormiga fantasma.
<i>Vespa</i> spp. (especies no europeas).		

CRUSTÁCEOS		
Especie	Ámbito de aplicación	Nombre común
<i>Armadillidium vulgare</i> Latreille, 1804.	Canarias.	Cochinita común.
<i>Carcinus maenas</i> (Linnaeus, 1758).	Canarias.	Cangrejo atlántico, cangrejo verde.
<i>Cherax destructor</i> Clark, 1936.		Yabbie.
<i>Dyspanopeus sayi</i> (S. I. Smith, 1869).		
<i>Dikergammarus villosus</i> (Sowinsky, 1894).		
<i>Eriocheir sinensis</i> Milne-Edwards, 1853.		Cangrejo chino.
<i>Orconectes limosus</i> (Rafinesque, 1817).		Cangrejo de los canales.
<i>Pacifastacus leniusculus</i> (Dana, 1852).		Cangrejo señal, cangrejo de California, cangrejo del Pacífico.
<i>Percnon gibbesi</i> (H. Milne Edwards, 1853).	Excepto Canarias.	
<i>Procambarus clarkii</i> (Girard, 1852).		Cangrejo rojo, cangrejo americano, cangrejo de las marismas.
<i>Rhithropanopeus harrisi</i> (Gould, 1841).		
<i>Triops longicaudatus</i> (Le Conte, 1846).		

INVERTEBRADOS NO ARTRÓPODOS		
Especie	Ámbito de aplicación	Nombre común
<i>Alburnus alburnus</i> (Linnaeus, 1758).		Alburno.
<i>Ameiurus melas</i> (Rafinesque, 1820).		Pez gato negro.
<i>Channa</i> spp.		Pez Cabeza de Serpiente del norte.
<i>Esox lucius</i> Linnaeus, 1758.		Lucio.
<i>Fundulus heteroclitus</i> (Linnaeus, 1766).		Fúndulo, Pez momia.
<i>Australoheros facetus</i> (= <i>Herychtyx facetum</i>) (Jenyns, 1842).		Chanchito.
<i>Gambusia holbrooki</i> Girard, 1859.		Gambusia.
<i>Ictalurus punctatus</i> (Rafinesque, 1818).		Pez gato punteado, bagre de canal.
<i>Lepomis gibbosus</i> (Linnaeus, 1758).		Percasol, pez sol.
<i>Micropterus salmoides</i> (Lacépède, 1802).		Perca americana.
<i>Misgurnus anguillicaudatus</i> (Cantor, 1842).		Dojo.
<i>Perca fluviatilis</i> Linnaeus, 1758.		Perca de río.
<i>Pseudorasbora parva</i> (Temminck et Schlegel, 1846).		Pseudorasbora.
<i>Pterois volitans</i> (Linnaeus, 1758).		Pez escorpión, pez león.
<i>Rutilus rutilus</i> (Linnaeus, 1758).		Rutilo.
<i>Salvelinus fontinalis</i> (Mitchell, 1815).		Salvelino.
<i>Sander lucioperca</i> (Linnaeus, 1758).		Lucioperca.
<i>Scardinius erythrophthalmus</i> (Linnaeus, 1758).		Gardí.
<i>Silurus glanis</i> Linnaeus, 1758.		Siluro.

ANFIBIOS		
Especie	Ámbito de aplicación	Nombre común
<i>Bufo marinus</i> (Linnaeus, 1758) = <i>Rhinella marina</i> .		Sapo marino.
<i>Duttaphrynus melanostictus</i> (Schneider, 1799).		Sapo común asiático.
<i>Lithobates</i> (= <i>Rana</i>) <i>catesbeianus</i> (Shaw, 1802).		Rana toro.
<i>Xenopus laevis</i> (Daudin, 1802).		Rana de uñas africana.

REPTILES		
Especie	Ámbito de aplicación	Nombre común
<i>Chrysemys picta</i> (Schneider, 1783).		Tortuga pintada.
Todas las especies de la Familia Colubridae <i>sensu lato</i> .	Canarias, Ibiza y Formentera.	
<i>Elaphe guttata</i> (Linnaeus, 1766).	Baleares.	Culebra del maizal.
<i>Trachemys scripta</i> (Schoepff, 1792).		Galápago americano o de Florida.

AVES		
Especie	Ámbito de aplicación	Nombre común
<i>Acridotheres</i> spp.		Minás.
<i>Alopochen aegyptiacus</i> (Linnaeus, 1766).		Ganso del Nilo.
<i>Amandava amandava</i> (Linnaeus, 1758).		Bengalí rojo.
<i>Branta canadensis</i> (Linnaeus, 1758).		Barnacla canadiense.
<i>Coturnix japonica</i> Temminck & Schlegel, 1849.		Codorniz japonesa.
<i>Estrilda</i> spp.		
<i>Euplectes</i> spp.		
<i>Leiothrix lutea</i> (Scopoli, 1786).		Ruiseñor del Japón.
<i>Myiopsitta monachus</i> (Boddaert, 1783).		Cotorra argentina.
<i>Oxyura jamaicensis</i> (Gmelin, 1789).		Malvasía canela.
<i>Ploceus</i> spp.		
<i>Psittacula krameri</i> (Scopoli, 1769).		Cotorra de Kramer.
<i>Pycnonotus cafer</i> (Linnaeus, 1766).		Bulbul café.
<i>Pycnonotus jocosus</i> (Linnaeus, 1758).		Bulbul orfeo.
<i>Quelea quelea</i> (Linnaeus, 1758).		Quelea común.
<i>Streptopelia roseogrisea</i> (Sundevall, 1857).		Tórtola rosigris.
<i>Threskiornis aethiopicus</i> (Latham, 1790).		Ibis sagrado.

MAMÍFEROS		
Especie	Ámbito de aplicación	Nombre común
<i>Ammotragus lervia</i> (Pallas, 1777).	Excepto la población de Murcia.	Arruí.
<i>Atelerix albiventris</i> (Wagner, 1841).		Erizo pigmeo africano.
<i>Hemiechinus auritus</i> (Gmelin, 1770).		Erizo egipcio u orejudo.
<i>Herpestes javanicus</i> (É. Geoffroy Saint-Hilaire, 1818).		Mangosta pequeña asiática.
<i>Mustela (Neovison) vison</i> Schreber, 1777.		Visón americano.
<i>Myocastor coypus</i> (Molina, 1782).		Coipú.
<i>Nasua</i> spp.		Coatí.
<i>Nyctereutes procyonoides</i> (Gray, 1834).		Perro mapache.
<i>Ondatra zibethicus</i> (Linnaeus, 1766).		Rata almizclera.
<i>Ovis musimon</i> Pallas, 1762.	Canarias.	Muflón.
<i>Procyon lotor</i> (Linnaeus, 1758).		Mapache.
<i>Rousettus aegyptiacus</i> (Geoffroy, 1810).		Murciélago frugívoro egipcio.
<i>Rattus norvegicus</i> (Berkenhout, 1769).	Canarias.	Rata parda.
<i>Rattus rattus</i> (Linnaeus, 1758).	Canarias.	Rata negra.
<i>Familia Sciuridae</i> Hemprich, 18201.*		

* Excepto *Sciurus vulgaris*.

- Cuando en el *ámbito de aplicación* no se especifica nada, se refiere a todo el territorio español.
- spp. Se refiere a todos los niveles taxonómicos infra-genéricos.

BCN
Estudi d'espècies invasores
a la ciutat de Barcelona